

Giới thiệu Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế

Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế xoay quanh ánh tà dương đỏ như máu, chiếu rọi xác chết khắp nơi trên mặt đất, từng bầy zombie quànáo tả toí, bọn chúng nghe được mùi vị của máu tanh, cho dù gương mặt bị nghiền nát, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn ra, bọn chúng hưng phấn và kích động. Mùi hôi thối truyền tới trong không khí càng ngày càng đậm, nồng nặc làm cho người khác buồn nôn, nhìn thấy càng ngày càng có nhiều zombie miệng phát ra những tiếng: “A. . .A. . .” chậm chạp tiến gần về phía mình, trán Bạch Nhược Oánh chảy đầy mồ hôi lạnh, cô thật sự rất sợ hãi, không riêng gì sợ hãi, còn có chán của cô, giờ phút này đau quá! Nhìn lại cả đời, sự ngu dại của mình đều vì đã yêu lầm người, nếu có kiếp sau xuyên không, nhất định cô sẽ không tiếp tục mắc lại sai lầm thêm nữa. . . Nhìn chung nội dung hơi rùng rợn nhưng càng đọc càng thấy rõ nét ngôn tình tẻ. Hãy đọc truyện và cảm nhận nhé các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Hồn Tán

Editor: Mai Tuyết Vân

Ánh tà dương đỏ như máu, chiếu rọi xác chết khắp nơi trên mặt đất, từng bầy zombie quànáo tả toí, bọn chúng nghe được mùi vị của máu tanh, cho dù gương mặt bị nghiền nát, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn ra, bọn chúng hưng phấn và kích động.

Mùi hôi thối trong không khí càng ngày càng nồng đậm làm cho người ta tởm lợm, nhìn thấy càng lúc càng có nhiều zombie, miệng phát ra những tiếng a. . . a. . . chậm chạp tiến gần lại chỗ mình, Bạch Nhược Oánh thật sự rất sợ hãi, thứ nguy hiểm đó đang dùng tốc độ chậm chạp khác thường mà tiến đến gần cô, rõ ràng chỉ cần nhúc nhích là có thể chạy trốn, nhưng cô chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn chúng đến đây, mà không đủ sức lực, cảm giác như thế này, thật sự làm Bạch Nhược Oánh sắp sửa sụp đổ rồi.

Cô rất muốn chạy trốn, nhưng hai chân đã sớm bị người ta đạp gãy, ngay cả đứng lên cũng không thể làm được, như vậy sao còn trốn, bỏ thế nào, những con zombie kia vây quanh cô, tạo thành vòng vây, cô không có chỗ để bỏ.

Gần, gần thêm một chút, rốt cuộc, bọn chúng cũng đi tới trước mặt của cô, bao nhiêu đau đớn hành hạ, rốt cuộc đã kết thúc rồi sao?

Bản thân cô muốn được giải thoát rồi ư? Nhưng tại sao lại đau thế này?

Có mấy ai cả đời có thể trải qua những chuyện thế này một lần đây, nhìn bản thân bị ăn sạch sẽ, thấy da thịt của mình bị cẩu xé, ngón tay bị cắn đứt, nhưng mà cảm giác như thế lại không thể làm cô bất tỉnh, đột nhiên Bạch Nhược Oánh rất muốn cười, nhưng giờ phút này cô thật sự không cười nổi.

Nhìn càng ngày càng có nhiều zombie vây quanh mình, mùi tanh hôi càng lúc càng nồng đậm, lấp đầy xoang mũi của cô.

Đau, đau quá, trừ đau ra chỉ còn lại đau, nhìn về phía đám người sớm đã bỏ đi xa, nhớ lại chút cảm xúc trong mắt người ấy, hoảng hốt, tránh né, vứt bỏ, lạnh lẽo, những ánh mắt ấy thật xa lạ làm cho người khác hoảng sợ, nước mắt Bạch Nhược Oánh chảy ra.

Yêu nhau mấy năm, nhưng đến một câu nói sẽ bảo vệ tôi anh cũng không có, tôi chưa bao giờ là chướng ngại vật của anh, tôi sẽ không can thiệp vào sự tự do của anh, cũng không quản chuyện anh thích người khác, bởi vì tôi đã sớm biết mình không xứng với anh, nhưng mà. . . tôi cũng vậy chỉ toàn tâm toàn ý yêu anh, tại sao, tại sao anh lại phải đối xử với tôi như thế này?

Đã từng nói lời đường mật, thề non hẹn biển, còn những lời anh từng hứa, anh đều đã quên rồi sao? Nếu như không quên, vậy lúc đó làm sao tôi có thể bức ép anh nhất định phải hứa đây?

Mấy năm qua, tôi vì không muốn để mẹ con các người chịu đói, đã dùng thân thể của mình đi làm bạn với một gã đàn ông ghê tởm, làm người tôi đầy vết thương, khi tôi đòi lấy một ít thức ăn đưa cho anh, anh đã nói như thế nào?

Anh nói anh nhất định sẽ yêu tôi suốt đời suốt kiếp, nếu không sẽ không được chết từ tế, vậy mà, kết quả giờ ra sao?

Khi anh thức tỉnh dị năng, tôi được xem là cái gì, lúc cô gái đáng yêu kia đứng cạnh anh, tôi bị coi là thứ gì?

Mẹ của anh mắng tôi không biết xấu hổ, không biết liêm sỉ, là một thứ hàng hạ tiện, ha ha, thế lúc mẹ anh ăn thức ăn của tôi trong miệng sao không biết xấu hổ, thời điểm đòi lấy chỗ thức ăn kia, bà ta được xem là cái gì?

Khi anh dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn tôi, lúc ghét bỏ vì tôi bản thiếu, có phải anh đã quên hay không, thức ăn của anh, là do tôi dùng đêm đầu tiên, trao đổi với một tên đồ tể mập mạp bản thiếu mà lấy được, gã đồ tể dơ bẩn, dục vọng biến thái, đã hành hạ tôi không ra hình người, khi đó anh ăn miếng thịt khô trong miệng, nước mắt đọng đầy, nắm lấy tay tôi, nói với tôi rằng, “A Oánh, anh yêu em, cả đời anh cũng sẽ không phụ bạc em, sẽ không để người khác khi dễ em” Kết quả thì thế nào? Anh nhìn tôi bán thân thể một lần lại một lần, thì anh đã sớm vô cảm, có đúng không?

Ha ha, bây giờ nghĩ lại, mình thật sự ngu ngốc mà!

Tôi vì anh, đoạn tuyệt quan hệ với người nhà, tôi vì anh, làm bản sự thuần khiết của chính mình, tôi vì anh, một lần rồi lại một lần bán thân thể, kết quả có được là bị anh ghét bỏ.

Mẹ anh đánh gãy hai chân của tôi, người bạn gái mới của anh, người con gái đơn thuần đáng yêu kia, đẩy cơ thể tôi vào đồng zombie, nhưng anh cũng đứng ở đó, yên lặng nhìn không nói tiếng nào.

Những hồi ức nhiều năm qua cứ như vậy hiện ra toàn bộ trong đầu, Bạch Nhược Oánh cảm thấy, thân thể của mình không hề đau.

Đúng vậy, loại đau xót ăn thịt uống máu này, sao có thể so được với nỗi đau trong lòng, bất tri bất giác, hình ảnh phía trước càng ngày càng cách cô rất xa, rốt cuộc Bạch Nhược Oánh cũng cảm thấy thân trí của mình đã đi xa.

Trong đầu hiện ra, là bản thân cô khi ở cùng một chỗ với người đàn ông này, đoạn tuyệt quan hệ với người nhà, sự thất vọng và tuyệt vọng hiện rõ trên khuôn mặt của ba mẹ, "Ba, mẹ, thật sự xin lỗi, con gái bất hiếu, nếu như còn có kiếp sau, con nhất định sẽ sửa chữa sai lầm của mình thật tốt, hiếu kính hai người, còn nữa, Lý Hiểu Nghiêu, kiếp sau, tôi nhất định sẽ không yêu anh nữa, nếu như có thể, tôi thật sự muốn giết chết anh."

Dần dần, rốt cuộc bóng tối cũng cắn nuốt lấy cô

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trùng Sinh

Editor: Mai Tuyết Vân

"A Oánh, A Oánh, có em phải em đói bụng hay không, chúng ta dự trữ thức ăn không nhiều lắm, còn nước uống cũng không có, chỗ này anh còn một ít tiền, tất nhiên lúc quá mức, rất có thể anh sẽ lấy ra, em nhìn xem ở đó có một tên đồ tể bán thịt, chỗ của hắn ta nhất định sẽ có rất nhiều thức ăn, chúng ta hãy đi cầu xin hắn, để hắn cho chúng ta một ít thức ăn, hoặc là chúng ta đi mua của hắn cũng được, nơi này của họ không ngờ lại rất an toàn, chưa từng xảy ra tai họa, hắn cũng có thể bán đồ cho chúng ta, sẵn dịp khi đến nhà hắn lấy ít nước, hắn cũng sẽ không phản đối, em cảm thấy thế nào, A Oánh?"

Ánh mặt trời chói mắt, chiếu lên hàng mi, cho dù có nhắm mắt lại, Bạch Nhược Oánh vẫn cảm nhận y như cũ, trời đang sáng.

Tiếp theo là một sự quen thuộc, giọng nói đã khiến cô cảm hận vạn phần, vang lên bên tai. Bạch Nhược Oánh từ từ mở mắt ra, ánh mặt trời rực rỡ, làm đầu cô choáng váng, vội nhắm mắt lại, rốt cuộc đã tốt hơn một chút, Bạch Nhược Oánh mở mắt ra lần nữa.

Trời xanh thẳm, đất màu vàng, cây xanh tốt, hoa màu hồng, tất cả những thứ trước mắt ấy sao lại thân thuộc đáng yêu đến vậy, đã bao nhiêu năm rồi chưa được thấy qua, ngửi được mùi hương của bùn đất, Bạch Nhược Oánh cảm thấy đầu mũi của mình chưa xót, nhưng mà cảnh đẹp như vậy xảy ra vào lúc nào, mà lại khiến cô cảm thấy rất quen thuộc.

Cách đó không xa, có một thôn làng nhỏ, sau lưng có mấy chiếc ô tô bất mãn dính đầy bùn đất, vài người đi đường quần áo tả tơi, còn có tên đồ tể óc đầy bụng phê kia.

Những hình ảnh này?

Không đúng, không phải cô đã chết rồi sao? Làm sao có thể thấy được những thứ này? Nhìn người trước mặt dù mặt lấm bụi nhưng vẫn không mất đi vẻ điển trai đàn ông, là Lý Hiểu Nghiêu? Không phải anh ta đã đi rồi sao? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này, còn nữa bên cạnh hắn có một người phụ nữ lớn tuổi và mặt chanh chua cay nghiệt, người đó không phải là kẻ đã đập nát hai chân của cô, mẹ của anh ta sao? Chuyện gì đang xảy ra vậy, cảnh tượng như thế này, chẳng lẽ mình lại nằm mơ ư, nhưng tại sao cho dù là nằm mơ. . . Lý Hiểu Nghiêu, anh vẫn như cũ không chịu buông tha cho cô?

"A Oánh, A Oánh?" Tiếng kêu vội vã kéo thân trí của cô trở lại, nhìn về phía người đàn ông mình đã từng yêu, tim cô sớm đã chết rồi, vốn tưởng rằng cho dù mơ thấy chính cô vẫn sẽ đau lòng, vậy mà cuối cùng cô lại đánh giá hắn quá cao, không ngờ bản thân cô giờ phút này chỉ còn dư lại hận ý, không phải vì yêu mà hận mà là sự hận thù muốn giết người.

Nơi đầu mũi truyền đến mùi của xăng dầu, mùi hương ư? Làm sao trong mơ lại có mùi vị được, chẳng lẽ? Bạch Nhược Oánh lên lút cầu mạnh vào cánh tay của mình, đau quá, đau sao? Đó chính là cảm giác, vậy thì lời giải thích rõ ràng nhất là cô không phải đang nằm mơ, là sự thật, mọi thứ trước mắt cô đều là thật, cô đã sống lại!

"A Nghiêu?"

"Làm sao vậy, xem bộ dạng yếu ớt của cô ta kìa, nhìn thế nào cũng thấy không tốt, con thì lại u mê, đúng là đồ sao chổi, này thì tốt rồi, tại sao lại có động đất nhất định đều là do cô ta mang vận xui tới. . "

Giọng nói này, đúng rồi không thể sai được, chính giọng nói cay nghiệt này cô đã nghe thấy mấy năm qua, tự cô cũng sinh ra sự miễn dịch đối với giọng nói ấy, người này là mẹ của Lý Hiểu Nghiêu, ha ha, sống lại, thật sự cô đã sống lại rồi.

"A Oánh, em không sao chứ, có phải mệt mỏi lắm hay không?" Nhìn sự quan tâm trong mắt người đàn ông ở trước mặt, đột nhiên Bạch Nhược Oánh cảm thấy rất buồn nôn.

Quang cảnh như thế này, đúng rồi ngay chỗ này là thành phố cô sống cùng với Lý Hiểu Nghiêu, xảy ra động đất nhà của Lý Hiểu Nghiên bị địa chấn đánh sập, cái gì anh ta cũng không còn, không có cách nào khác, anh ta lái xe đưa cô và mẹ của mình muốn đi nương nhờ cha mẹ của cô.

Nghĩ đến cha mẹ, Bạch Nhược Oánh cảm thấy tim của cô đau quá, cha mẹ thương yêu cô như thế, nhưng cô lại lo việc không đáng, còn vì người đàn ông trước mặt này, bỏ qua người nhà của mình, còn đoạn tuyệt quan hệ với họ, ha ha, cô thật là bất hiểu.

Cô nhớ rất rõ khi đó mình đã nghĩ gì, cho rằng dù cắt đứt quan hệ với cha mẹ, nhưng cô vẫn là con gái ruột thịt duy nhất của bọn họ, cha mẹ nhất định sẽ giúp đỡ cô, vì vậy họ lái xe theo một đám người tị nạn, một đường bốn ba chạy về muốn nương nhờ chỗ cha mẹ cô, dọc đường phiếu bạc rớt cuộc bọn họ lại chạy đến thôn làng này.

Cũng chính ở chỗ này, cô mất đi trình tiết của mình, mà người kia lại chính là tên đồ tể đáng kinh tởm ấy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Gã Đàn Ông Bất Lực

Editor: Mai Tuyết Vân

Tiếp đó, Lý Hiểu Nghiêu sẽ nói chúng ta dự trữ thức ăn không nhiều lắm, còn nước uống cũng không có, chỗ này anh còn một ít tiền, tất nhiên lúc quá mức, rất có thể anh sẽ lấy ra, em nhìn xem ở đó có một tên đồ tể bán thịt, chỗ của hắn ta nhất định sẽ có rất nhiều thức ăn, chúng ta hãy đi cầu xin hắn, để hắn cho chúng ta một ít thức ăn, hoặc là chúng ta đi mua của hắn cũng được, nơi này của họ không ngờ lại rất an toàn, chưa từng xảy ra tai họa, hắn cũng có thể bán đồ cho chúng ta, sẵn dịp khi đến nhà hắn lấy ít nước, hắn cũng sẽ không phản đối. . .

Tiền ư? Đúng rồi, bây giờ tạm thời vẫn còn dùng được, chẳng qua chờ đến nửa tháng sau, tiền sẽ giống như một tờ giấy lộn.

Đời trước cô còn nhớ rất rõ, chính cô cũng đồng ý với cách nói của Lý Hiểu Nghiêu, nhưng Lý Hiểu Nghiêu cũng không để cho cô đi theo, mà một mình anh ta đi qua đó, đợi đến khi Lý Hiểu Nghiêu trở lại, ôm chặt lấy cô, lúc đó khuôn mặt của anh ta rất tức giận, khi ấy cô đã hỏi anh ta sao vậy, anh nói, tên đồ tể kia không lấy tiền mà muốn có cô, Lý Hiểu Nghiêu còn nói, dù có chết đói cũng sẽ không để cho người khác động đến dù chỉ là một sợi lông tơ của cô. Lúc bấy giờ cô cũng không phát hiện ra điều gì bất thường, chẳng qua cô rất cảm động trước sự bảo bọc che chở của Lý Hiểu Nghiêu đối với mình, đã ôm anh ta rất chặt.

Buổi tối ngày hôm ấy, sau khi cô phát hiện ra Lý Hiểu Nghiêu vì đói bụng mà bệnh đau bao tử lại tái phát cùng lúc này, cô đã đi vào nhà tên đồ tể.

Hiện giờ cô còn nhớ rất rõ ánh mắt của tên đồ tể nhìn về phía mình, cảm giác hai cánh tay mập mạp của hắn trên cơ thể cô, khi đó ngay cả hôn cô cũng chưa từng làm, vậy mà sự trong trắng của cô vì anh ta mà cứ như vậy hiến thân thể cho tên đồ tể to béo đó.

Cảm giác bị xuyên qua đau đớn, mùi hương tanh nồng, còn cả cái thứ ghê tởm của tên đồ tể, JxJ* mà đôi mắt thì như đang xem chuyện cười, cả đời cô đều không thể quên.

*JxJ: làm tình

"Cởi sạch quần áo ra, đúng là rất trắng, tôi chưa từng thấy đôi đại XX * nào trắng đến như vậy, so với bánh bao đã trắng còn mềm mại, haizz, tôi không nghĩ cô vẫn là một cô gái trong trắng đấy, thật sáng khoái, ông đây đời này chưa từng thoải mái như vậy, cảm giác phá thân thật là tuyệt vời, ha ha. . .

* đôi đại XX: ngực phụ nữ

Lúc ấy cô cảm những miếng thịt khô đi ra, hai chân của cô còn đứng không vững, giữa hai đùi máu tươi nhuộm đỏ váy, mà Lý Hiểu Nghiêu thấy thế cái gì cũng không nói chỉ ôm chặt lấy cô.

"A Oánh, tại sao em lại ngu ngốc như vậy, cảm ơn em, A Oánh, đời này anh sẽ đối xử với em thật tốt, sẽ không để cho bất kỳ ai khi dễ em nữa, nếu như anh may mắn có làm ra những chuyện có lỗi với em, thì cứ để cho Lý Hiểu Nghiêu anh thật nát xương tan, vạn kiếp bất phục. . ."

Chuyện cũ rõ mồn một ngay trước mắt, vậy thì đời này chuyện như vậy có còn tiếp tục tái diễn hay không?

Có điều nếu tái diễn, cô cũng không ngu ngốc đi làm giống như đời trước.

Lúc này, mặt thể thật sự đang diễn ra, mặc dù chưa có sự xuất hiện của zombie, chỉ có động đất quy mô lớn ở quê nhà, bệnh dịch, thì đã có không ít người phải chết, đây mới là dấu hiệu, sau khi tất cả đều khôi phục sự bình yên, khi ấy mọi người đều cho rằng đây chỉ là thiên tai bình thường, cũng không quá để ý đến nhưng sau đó chừng nửa tháng, zombie bắt đầu xuất hiện, khi đó trần gian giống như mảnh đất địa ngục.

Mà người đàn ông trước mắt cô đây, tên của hắn gọi là Lý Hiền Nghiêu.

Lý Hiền Nghiêu là học trưởng của cô, trong một lần vô tình gặp gỡ bạn học, cô đã quen biết hắn ta.

Cha mẹ của cô là thương nhân, trong nhà rất giàu có, cô từ nhỏ đến lớn đều được ăn sung mặc sướng, cơm ngon áo đẹp, chưa từng chịu đựng cực khổ, cha mẹ vô cùng nuông chiều cô, cho nên cô thường xuyên bộc lộ tính tình tiểu thư, làm cho người khác không thích nổi.

Nhưng Lý Hiền Nghiêu lại không để ý, anh ta nói đây mới là tính cách thật của cô, rất đáng yêu khiến anh vô cùng thích thú, về sau anh ta thường xuyên hẹn gặp cô, anh ta tán tỉnh cô bằng sự lãng mạn, mà chính cô lại thích gã đàn ông anh tuấn này.

Hai người sống chung một năm đến tận giờ, vẫn tương kính như tân, động tác thân mật nhất cũng chỉ là nắm nhẹ tay, ngay cả hôn cũng chưa từng làm, lúc ấy Lý Hiền Nghiêu nói với cô rằng vì anh ta cực kỳ quý trọng cô, rất hi vọng đến một ngày khi bọn họ kết hôn, sẽ làm chuyện thân mật với Bạch Nhưộc Oánh, lúc ấy cô cũng không suy nghĩ nhiều, bản thân lại một mực cho rằng đây là vì anh tay quý trọng mình, là sự tôn trọng với cô, cho nên cô càng thêm khẳng khái đối xử tốt với tên đàn ông này.

Quý trọng ư? Ha ha, nhưng thật ra vào một ngày thời mặt thể, trong lúc vô tình cô đã phát hiện ra, thế nhưng Lý Hiền Nghiêu lại không làm được, ha ha, quý trọng cô cái gì chứ, chẳng qua hắn chỉ là một gã đàn ông bất lực mà thôi.

(Mai Tuyết Vân: Từ chỗ này trở về sau xin phép được gọi Lý Hiền Nghiêu là hắn, mà tác giả cứ thích nhấn nhá mấy chi tiết đã man và lặp đi lặp lại các cảnh khiến người dịch như mình cũng rất ba chấm. . .)

Còn nhớ rất rõ khi đó cô cũng không ghét bỏ hắn, ngược lại còn sợ hắn tự ti nên không nói gì chỉ tận lực hết lòng chăm sóc hắn, nhưng Bạch Nhưộc Oánh lại không ngờ được rằng, ngày ấy Lý Hiền Nghiêu thức tỉnh dị năng đồng thời hắn cũng khôi phục lại chức năng của đàn ông, cũng từ khi đó hắn bắt đầu cảm thấy chán ghét Bạch Nhưộc Oánh, ghét bỏ cô bản thủ không chịu được, và cùng lúc ấy cô bé kia xuất hiện.

Đời trước cô rất ngu ngốc cái gì cũng không biết, sau đó vì tình cảm của hai người đã ổn định cô nghĩ cũng đến lúc đưa gã đàn ông này trở về nhà mình, giới thiệu cho ba mẹ của cô.

Vậy mà khi cô đưa hắn về nhà, chuẩn bị nói với ba mẹ mình chuyện hai người muốn kết hôn, ba mẹ vốn luôn nuông chiều cô, cô muốn gì đều được nấy, vậy mà lần đầu tiên phản đối cô. Bọn họ nói Lý Hiền Nghiêu không phải người tốt, hắn không thích cô, thật ra là vì tiền của nhà mình, nghe đến đó quả thật cô không thể vui vẻ được, đã cãi nhau ầm ĩ với người nhà, khi đấy Lý Hiền Nghiêu một mực đứng bên cạnh an ủi Bạch Nhưộc Oánh, còn nói vì ba mẹ chỉ muốn tốt cho cô, nhưng cô tính khí quật cường, trong lúc này cái gì cũng không nghe thấy nhất quyết làm theo ý mình, lại có thể cắt đứt quan hệ với người nhà, bỏ nhà ra đi.

Cho đến khi xảy ra động đất, cha mẹ còn gọi điện cho cô, muốn cô đi cùng bọn họ, đến sinh sống ở một thành phố khác, cô cũng nhớ rất rõ mình đều không bỏ vào tai, trực tiếp cúp điện thoại, nghĩ rằng chỉ cần có Lý Hiền Nghiêu bên cạnh là được, nhưng có ai ngờ lần này Lý Hiền Nghiêu ở trong cơn động đất, không có thứ gì cả, cuối cùng chẳng còn cách nào khác bọn họ cùng nhau khởi hành, muốn đến nương nhờ cha mẹ cô.

Chưa bao giờ cô chịu khổ, dọc đường đi biết bao nhiêu lần cô suy nghĩ muốn bỏ cuộc, nhưng vì nghĩ đến tình yêu của mình với hắn ta, cô đã cắn răng tới cùng cho đến khi họ đến được thôn làng này.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Lại Là Tên Đồ Tể

Editor: Mai Tuyết Vân

"A Oánh, A Oánh?" Tiếng kêu vội vàng gọi thần trí của cô về, quay sang nhìn gã đàn ông cô đã từng yêu.

"A Nghiêu, sao vậy?" Cô xoay người lại không có sự lớn tiếng, rất bình tĩnh nhìn hắn, nhưng Bạch Nhưộc Oánh biết rõ hận ý trong lòng cô chỉ có một mình cô biết.

"A Oánh, em làm sao vậy, em bị ốm rồi sao?" Lý Hiền Nghiêu nhìn thấy Bạch Nhưộc Oánh vẫn đang ngẩn ngơ, quan tâm sờ trán của Bạch Nhưộc Oánh.

Khi Bạch Nhưộc Oánh đang muốn né tránh sự đụng chạm của hắn thì. . . "Cái gì, ngã bệnh sao, thật đúng là đồ sao chổi, cô đã là gánh nặng rất lớn rồi, còn bị ốm nữa, tôi nói cho cô biết cô nên khỏe mạnh cho tôi, nếu ngã bệnh thì tự mình đi chết đi, đừng truyền nhiễm bệnh cho tôi, nếu không tôi sẽ là người đầu tiên ném cô đi." Đột nhiên giọng nói cay nghiệt truyền tới từ sau lưng, đây chính là giọng nói của bà Lý.

Ha ha, còn nhớ rõ đời trước, cô cũng nghe thấy những lời nói này đã không chịu được mà bật khóc, cô luôn luôn là một thiên kim đại tiểu thư chưa từng chịu quá nhiều ủy khuất như vậy, khi đó cô còn nhớ, vì thế mà Lý Hiền Nghiêu lại cãi nhau một trận ầm ĩ với mẹ của hắn, chẳng qua bắt đầu từ bao giờ khi chính cô đang nghe những lời nói cay nghiệt này, đến mặt cũng không thềm đôi sắc cơ chứ?

Nghĩ tới người phụ nữ đã nói câu kia, muốn ném cô đi, rồi nhớ lại hai chân của mình đời trước, trong mắt của Bạch Nhục Oánh lóe lên một tia sáng lạnh.

Bạch Nhục Oánh biết người đàn bà này luôn không thích mình, bởi vì trước đây rất lâu, bà ta đã giới thiệu cho con trai mình một cô bạn gái rất tốt, nhưng Lý Hiền Nghiêu không muốn, chỉ mong hòa hợp tất cả với mình, vì chuyện này mà Lý Hiền Nghiêu lại cãi nhau ầm ĩ một trận với mẹ hắn, khi đó cô đã cảm động rất lâu, sau này mẹ hắn vẫn không thích cô, cộng thêm việc thỉnh thoảng cô lại có tính tình tiểu thư, cho nên mẹ của hắn lại càng chướng mắt cô hơn.

Nhớ tới người kia, sự lạnh lẽo trong mắt Bạch Nhục Oánh càng sâu thêm, nhưng chỉ trong nháy mắt cho nên Lý Hiền Nghiêu cũng không chú ý đến.

"Mẹ, cái gì gọi là khỏe mạnh chứ, bản thân bị ốm có thể không chế được ư, A Oánh cũng không muốn, cô ấy là thiên kim đại tiểu thư, đi theo chịu khổ bị liên lụy theo hai mẹ con chúng ta đã quá vất vả rồi, mẹ, mẹ ít nói bớt đi." Nghe giọng nói của mẹ mình, hắn quay đầu lại, mắt hững hờ.

"Cái thằng con bất hiếu, cả ngày chỉ giúp đỡ con đàn bà này, con nhìn cô ta xem, vai không thể khiêng, tay không thể xách, còn thân thể thì yếu ớt, nào có tốt được như A Tuyết. . ."

"Đù rồi, mẹ, mẹ nói ở đây như vậy, làm con thật sự tức điên rồi." Nghe thấy mẹ mình huyền thuyên nói A Tuyết tốt thế này, cô ta tốt thế kia, khiến Lý Hiền Nghiêu tức giận.

Nhìn Lý Hiền Nghiêu như vậy, Bạch Nhục Oánh không biết tâm tình của mình là dạng nào đây, nên cười hay nên khóc. Cuối cùng chỉ có thể nói, rất buồn nôn, cô bé A Tuyết kia, hắn sẽ không vứt bỏ mà ném cô bé đi, lại còn kim ốc tàng kiều*, bản thân hắn là kẻ bất lực còn muốn kim ốc tàng kiều, thật sự quá ghê tởm.

*kim ốc tàng kiều: lầu son gác ngọc người đẹp

"A Oánh, em không cần phải tức giận, đừng trách mẹ của anh, mẹ cũng là người nói năng chua ngoa nhưng lòng thì như đậu hũ*."'

*lòng thì như đậu hũ: ý nói lương thiện.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Lý Hiền Nghiêu, Bạch Nhục Oánh mỉm cười, "Không có chuyện gì, A Nghiêu, anh cũng không cần phải lo lắng, em đều hiểu rõ, nên em sẽ không để ý đâu." Đúng vậy, lòng như đậu hũ, là lòng như đậu hũ đã nốc meo, đều đen tối, "Đúng rồi, A Nghiêu, mới vừa rồi anh đã nói gì?"

"Đúng vậy, đều do mẹ hết, suýt chút nữa đã quên mất rồi, A Oánh, anh muốn đi mua chút thịt khô ở chỗ của tên đồ tể. . . Thức ăn, trong xe của chúng ta không có thức ăn, còn nữa nhân tiện lấy chút nước đến, em ở đây đợi anh. .anh đi một lát sẽ trở lại ngay." Rốt cuộc cũng nhớ lại mục đích của mình, Lý Hiền Nghiêu cảm lấy mấy cái chai rồi chuẩn bị xuống xe.

"Được, vậy anh tự mình cẩn thận một chút." Nghe lời nói của Lý Hiền Nghiêu, Bạch Nhục Oánh gật đầu một cái, làm trái lương tâm dằn dò cẩn thận, sau đó Lý Hiền Nghiêu xuống xe.

Nhìn bóng lưng của Lý Hiền Nghiêu, Bạch Nhục Oánh cảm giác có chút nghi ngờ, theo lý mà nói tên đồ tể vốn không thể nào thấy được bên trong xe của mình, như vậy tại sao hắn lại có thể nói với Lý Hiền Nghiêu rằng muốn dùng mình ra để trao đổi đây?

Nghĩ tới đây, Bạch Nhục Oánh cũng muốn xuống xe, cô muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khi cô đang mở cửa xe.

"Cô đã ngu ngốc còn không thành thật, lại còn muốn đi làm gì?" Giọng nói điệu ngoa của bà Lý vang lên lần nữa, Bạch Nhục Oánh rất muốn lấy một cái bịt tai, bịt chặt tai mình lại, hoặc là một miếng vải rách chặn miệng người đàn bà kia, đã không ăn cơm một ngày bà ta còn có sức lực lớn như vậy, còn bật ra được giọng nói vang dội như thế, xem ra thật sự không hề đói bụng rồi.

"À, bác gái, con muốn đi vệ sinh, bụng của con không được thoải mái." Quay đầu lại, thay bằng khuôn mặt tươi cười, Bạch Nhục Oánh nhìn về phía bà ta.

"Nhanh lên một chút, thiết là, đúng là đồ thân lừa lười biếng nhiều phen, nhanh đi, rồi mau chóng trở về, không thì sau một hồi con tôi không thấy cô, còn nói bà già như tôi đây không đúng." Trợn mắt nhìn Bạch Nhục Oánh một cái, bà ta quyết miệng nói.

"Vâng, được ạ." Gật đầu một cái, tạm thời cô không muốn so đo với hạng người như bà ta.

Bạch Nhục Oánh xuống xe, đi tới phía sau của căn nhà, cô lên lút đi vòng qua, ti tới căn nhà của tên đồ tể, cửa sổ không khóa, rất tốt, Bạch Nhục Oánh lặng lẽ đi đến bên dưới cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Nghe Lén Cuộc Nói Chuyện

Editor: Mai Tuyết Vân

"Được chứ, tôi có thể bán thịt khô cho anh, đi ra khỏi nhà có thể chăm sóc lẫn nhau thì không có vấn đề gì đâu, nước ả, nơi này tôi cũng có, anh không cần phải khách sáo, muốn bao nhiêu đều được, nếu anh không có đủ bình chỗ tôi còn có đây."

Nghe lời nói của tên đồ tể, Bạch Nhược Oánh cau mày lại, tại sao lại không giống với những lời Lý Hiến Nghiêu đã nói ở đời trước?

"Thật sao?" Nghe tên đồ tể nói như vậy, Lý Hiến Nghiêu không có vẻ gì là hết sức vui mừng, thế nhưng ngược lại còn do dự, hần nhìn khuôn mặt dữ tợn của tên đồ tể, vì sao lại không giống với suy nghĩ của hắn nhỉ?

Cuối cùng, hình như hắn đột nhiên nghĩ ra việc gì đó: "Anh bán thịt, anh thấy đấy, chúng tôi đều là người chạy nạn, trong nhà xảy ra động đất, tôi và mẹ mình cùng với bạn gái của tôi đã lâu rồi không được ăn thứ gì, anh có thể cho tôi thêm một chút gì đó để dự trữ được không?"

"Không có vấn đề." Nghe được Lý Hiến Nghiêu nói thế nào, tên đồ tể sáng khoái gật đầu.

Nhìn tên đồ tể vẫn sáng khoái như cũ, thì bỗng nhiên Lý Hiến Nghiêu lại rất muốn nổi giận, nhưng hắn nhịn được.

"Anh không biết đâu, bạn gái của tôi rất ngang tàng bạo ngược, nếu như để cô ta biết tôi xài hết tiền, cô ta sẽ không vui, rất có thể còn đánh cả mẹ tôi và tôi nữa." Nhìn thấy tên đồ tể thoải mái gật đầu, Lý Hiến Nghiêu cau mày lại.

"Cái gì? Đánh cậu, còn đánh cả mẹ cậu ư, còn không dám trái ý cô ta, người anh em, người phụ nữ này nhất định phải dạy dỗ lại cho thật tốt, không thể tùy tiện để như vậy được." Nghe Lý Hiến Nghiêu nói như vậy, không ngờ rằng khuôn mặt vốn chân thành của tên đồ tể lại thay đổi ngay lập tức.

Thấy gã đồ tể thay đổi sắc mặt, ánh mắt Lý Hiến Nghiêu chợt lóe sáng, hắn đã đi đúng đường rồi, "Tôi cũng biết như vậy, nhưng ai bảo cô ta còn có một người cha có quyền có thế, tôi cũng không dám đắc tội với cô ta."

Quả nhiên, nghe được lời nói của Lý Hiến Nghiêu, "Hừ, loại đàn bà như vậy tốt nhất là nên dạy dỗ một chút. Người anh em, chỗ thịt khô này tôi không lấy tiền, cậu cứ cầm về, sau này giáo huấn bạn gái của cậu lại cho tốt, đừng để cô ta không biết kẻ trên người dưới, làm cho cô ta biết đàn ông mới là lẽ trời."

"Này, ông anh, sao tôi lại không biết xấu hổ như vậy được."

"Không có gì, người anh em, cầm lấy đi."

"Cám ơn ông anh, tôi nói thật với anh, thật sự thì tôi tuyệt đối không thích cô gái kia, nhưng cô ta lại luôn quấn lấy tôi. . . tôi không thềm để ý đến cô ta, nhưng gia thế của cô ta, tôi lại không đắc tội không nổi, haizz, ông anh này, anh nói thử xem nếu việc cô ta đối xử với tôi như vậy còn chưa tính, thế nhưng cô ta lại còn ngược đãi đánh đập mẹ tôi, ông anh à, tôi thật bất hiểu mà! Xương sườn của mẹ tôi cũng bị cô ta đánh gãy." Nói tới chỗ này, vậy mà đôi mắt của Lý Hiến Nghiêu lại trở nên ươn ướt.

Thấy Lý Hiến Nghiêu khổ sở như thế, trong lòng tên đồ tể rất tức giận, đồng thời càng thông cảm thêm. "Cái gì hả, thật đáng giận, hạng đàn bà như vậy không cần cũng được, như vậy đi, người anh em, tôi giúp cậu dạy dỗ cô ta, cậu nói đi muốn tôi đánh cho cô ta một trận như thế nào." Từ nhỏ tên đồ tể được một tay mẹ mình nuôi lớn, cả đời mẹ hắn ngâm đắng nuốt cay, cuối cùng cũng nuôi hắn lớn lên, nhưng chính bà lại vì kiệt sức mà mắc bệnh, khi hắn đã có đủ năng lực để chăm sóc mẹ mình, thì bà ấy lại qua đời, chuyện này làm hắn dần vật khổ sở cả đời, hôm nay nghe thấy có người ngược đãi mẹ thì hắn nổi giận.

Nhìn vẻ mặt tức giận của tên đồ tể, khóe miệng của Lý Hiến Nghiêu nở một nụ cười che giấu, "Việc này cũng không cần, ông anh, có một việc, ông anh không chê tôi mất mặt, cô ta là một người đàn bà dâm đẳng, haizz!"

Nhìn thấy Lý Hiến Nghiêu lúng túng muốn nói lại thôi, gã đồ tể lo lắng hỏi, "Chú em, cậu cứ từ từ nói, sao nào?"

"Cô ta luôn muốn quyến rũ tôi làm chuyện đó với cô ta, nhưng cô ta đối xử với tôi như vậy, sao có thể có cảm giác đó được, cô ta thấy quyến rũ tôi không được, lại đi quyến rũ cậu bé nhà bên cạnh, cậu bé mới vừa tròn mười sáu tuổi, tâm trí không yên, thiếu chút nữa đã khiến cô ta làm được việc, chẳng qua cũng may, mỗi lần đều bị tôi phát hiện kịp thời rồi ngăn chặn lại, nếu không phải vậy. . ."

"Cái gì? Chuyện JxJ ư!" Tên đồ tể nổi trận lôi đình, nhớ tới lúc vợ của mình bỏ đi cùng với người khác, thì hắn tức giận xách dao lên muốn xông ra ngoài ngay.

"Ông anh, ông anh! Anh đừng kích động!" Nhìn thấy dáng vẻ của tên đồ tể, Lý Hiến Nghiêu nhanh chóng ngăn hắn lại.

Mà lúc này, Bạch Nhược Oánh núp ở dưới giường nghe lén giận đến mức toàn thân phát run, tại sao, tại sao Lý Hiến Nghiêu lại đối xử với mình như vậy, tại sao hắn lại bịa chuyện muốn vu oan cho cô, thật sự thì cô đã làm ra việc gì có lỗi với hắn chứ?

"Ông anh, nếu như anh thật sự muốn giúp tôi thì cứ làm như vậy. . ."

Nghe Lý Hiền Nghiêu lời nói, Bạch Nhược Oánh hoảng hoảng hốt hốt trở lại trên xe.

"Cô rơi xuống cầu tiêu trong toilet à, sao lại lâu như vậy, cô thật sự phiền muốn chết."

Giọng nói đanh đá của người phụ nữ kia vang lên lần nữa, cũng không lọt vào được lỗ tai của Bạch Nhược Oánh, cô ngồi ngây ngốc ở đó, bà ta nhìn thấy cô không thèm mảy may chú ý đến mình, cũng lười nói chuyện, nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ một giấc.

Không lâu sau, Lý Hiền Nghiêu trở lại, cũng giống với đời trước: "A Oánh, hán ta nói không lấy tiền, lại còn nói muốn em ngủ một đêm với hán, thật là khôn nạn, A Oánh, em yên tâm, anh sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào làm tổn thương em đâu, cho dù anh có chết đói, cũng sẽ không để ai làm tổn thương em."

Nghe lời nói của Lý Hiền Nghiêu, Bạch Nhược Oánh hận không thể giết chết người trước mắt, bị hán ôm cũng làm cho cô cảm thấy buồn nôn, nhưng mà, cái gì cô cũng không làm được, cô vốn là một cô gái yếu đuối hoàn toàn không thể là đối thủ của gã đàn ông này

Ban đêm, bốn phía yên tĩnh, bởi vì tiền trong tay ba người tiền không nhiều, cho nên không vào tá túc trong thôn.

"A Oánh, A Oánh?" Cảm thấy có người kêu mình, Bạch Nhược Oánh không trả lời, cô làm bộ như đã ngủ rất say, Lý Hiền Nghiêu nhìn thấy mình kêu hồi lâu mà cô vẫn không trả lời, cho rằng Bạch Nhược Oánh ngủ say, hán bèn quay đầu lại, lay gọi mẹ của mình.

"Mẹ, mẹ." Sau đó, Bạch Nhược Oánh lại nghe thấy Lý Hiền Nghiêu đang gọi mẹ hán.

"Sao vậy con trai?" Người phụ nữ mơ màng mở mắt ra, không hiểu nhìn con trai của mình.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hai Mẹ Con Tính Kế

Editor: Mai Tuyết Văn

"Mẹ ơi, mẹ nhỏ tiếng một chút, theo con xuống xe, con có việc muốn nói với mẹ." Nhìn mẹ của mình, rồi Lý Hiền Nghiêu đưa ngón trỏ lên chỉ ra bên ngoài.

Hai người ra ngoài xe, bọn họ cũng không đi quá xa, đang lúc hai người xuống xe, Bạch Nhược Oánh mở cửa xe ra.

Ban đêm gió lớn, tối hôm nay lại không có trăng sáng, xem ra thời tiết nhiều mây, nông thôn ban đêm tối đen như mực, ngay cả đèn đường cũng không có, bốn phía yên tĩnh, cho nên hai người hoàn toàn không phát hiện ra Bạch Nhược Oánh đi theo sau lưng bọn họ.

"Con trai, sao vậy?" Nghi hoặc nhìn con trai của mình, bà Lý không biết con trai của mình muốn làm gì.

"Mẹ, con biết rõ mẹ vẫn không thích Bạch Nhược Oánh, nói thật con cũng vậy không hề thích cô ta, điều ngoa tùy hứng, cuối cùng còn có tính khí tiểu thư. "

"Con trai, vậy con?" Nghe lời của con nói, bà Lý càng thêm nghi ngờ, nếu con trai bà ta cũng không thích cô ta, vậy tại sao con trai mình còn phải nói tốt giúp cô ta?

"Mẹ, mẹ hãy nghe con nói, vừa mới bắt đầu đuổi theo Bạch Nhược Oánh, là bởi vì hoàn cảnh nhà cô ta, ba cô ta có thể trợ giúp cho sự nghiệp của con, mẹ cũng biết tình hình công ty nhà chúng ta hiện giờ, nhưng con không nghĩ rằng, người nhà Bạch Nhược Oánh lại có thể phản đối mối quan hệ của bọn con, đã như vậy nhưng Bạch Nhược Oánh vẫn trở mặt nói người trong nhà, chẳng qua cho dù có như vậy, con cũng sẽ không chia tay với cô ta, đến cuối cùng cô ta vẫn luôn là con gái của ông ta, cho dù có gây ra chuyện nghiêm trọng đến đâu, cuối cùng thì ba của Bạch Nhược Oánh cũng sẽ có một ngày chấp nhận, nhưng thật không ngờ, lại có thể xảy ra động đất, cũng may lúc ấy, chúng ta đang lái xe đến nơi khác nên mới tránh được trận động đất này, nhưng mà bây giờ ngoại trừ chiếc xe này ra chúng ta cũng không có cái gì cả, tiền con để trong túi cũng không nói rõ với Bạch Nhược Oánh, chỉ nói với cô rằng còn lại một ít khi cần thiết mới lấy ra, mà kể từ khi Bạch Nhược Oánh cắt đứt quan hệ với gia đình, vốn cũng không xin tiền người trong nhà nữa, thẻ của cô ta đã sớm bị khóa lại, cho nên trong tay Bạch Nhược Oánh cũng không có tiền, nếu cứ tiếp tục như vậy thì số tiền cất trong túi của con sớm muộn gì cũng bị xài hết, công ty của chúng ta còn thiếu rất nhiều nợ bên ngoài, bây giờ con cũng sẽ không quay trở về nữa, cho nên chúng ta chỉ có thể nương nhờ vào Bạch gia bọn họ mà thôi." Lý Hiền Nghiêu vừa nói, vừa cau mày.

Nghe lời nói của con mình, bà Lý cũng cau mày, "Này con trai, chúng ta đã không phải là con rể tới nhà rồi, còn nữa, con xem Bạch Nhược Oánh này ăn sung mặc sướng vừa nhìn đã biết là cô chủ quen được hầu hạ, con còn nói người nhà cô ta cũng không đồng ý, vậy nếu như đã thế này với tình hình của chúng ta hiện giờ, bọn họ sẽ càng không đồng ý, con trai, con nói nên làm sao bây giờ? "

Nghe được lời của mẹ mình nói như vậy, Lý Hiển Nghiêu mỉm cười, "Mẹ, người yên tâm, con đã có biện pháp, mẹ cũng đã nhìn thấy trái tim của Bạch Nhược Oánh đối với con rồi, cô ta vì yêu con mà có thể buông bỏ tất cả, như vậy bây giờ chỉ cần con khiến cô ta càng thêm yêu mình, yêu con đến mức cho dù mất mạng cũng vẫn yêu con, như vậy không phải đều tốt sao.."

"Ban đầu, muốn làm cho một người con gái quyết một lòng với mình, cách chủ yếu đó là làm cho cô ta trở thành người phụ nữ của mình, nhưng con trai à, tình hình của con, haizz thân thể của con, sao được đây, uống những thứ thuốc kia có tác dụng hay không?" Nói tới chỗ này, đột nhiên đưa mắt nhìn lên cơ thể của con trai, bà Lý lo lắng một hồi.

Nghe được câu hỏi của mẹ mình như vậy, trong lòng Lý Hiển Nghiêu khổ sở, giống như bị lửa nóng đốt qua, "Không dùng được, uống nhiều thuốc hơn nữa cũng vô dụng." Nói tới chỗ này, đột nhiên Lý Hiển Nghiêu ngồi xổm xuống, hung hăng dậm xuống mặt đất.

"Con trai, không cần tự giãy vò, rồi cũng sẽ tốt thôi, con trai của mẹ, chờ khi chúng ta đến được bên kia, mẹ sẽ đưa con đi tìm bác sĩ, tìm bác sĩ tốt nhất." Nhìn thấy con trai mình như vậy, bà Lý đau lòng đỡ hấn lên. "Con trai à, tình huống bây giờ đã như thế, làm sao con khiến cô ta một lòng với con được?"

"Mẹ, đây chính là chuyện con muốn nói với mẹ." Nghe được câu hỏi của mẹ mình, Lý Hiển Nghiêu cuối cùng cũng nhớ ra mục đích của mình. "Con...con chuẩn bị."

Sau khi nghe lời nói run rẩy của Lý Hiển Nghiêu, trong lòng Bạch Nhược Oánh hoàn toàn nguội lạnh, thật là ác độc, thật là tàn nhẫn, Lý Hiển Nghiêu, cô nhất định sẽ giết hấn ta, cô nhất định phải làm cho hấn sống không bằng chết.

Thì ra lúc ban ngày, Lý Hiển Nghiêu nói với tên đồ tể rằng với tính cách thích JxJ* của Bạch Nhược Oánh, khi hấn ta trở về nói tình cảnh của gã đồ tể ra, thì buổi tối nhất định Bạch Nhược Oánh sẽ tới tìm hấn câu hoan*, nếu như cô thật thì sẽ chứng minh cô thật sự muốn JxJ, như vậy tên đồ tể sẽ hoàng thành nguyện vọng cho Bạch Nhược Oánh, trừng trị cô một lần cho tốt. . .

*JxJ: làm tình

*câu hoan: cần xin làm tình

"Cho đến lúc này, cô ta đã thành vui hoa dập liễu*, sau đó con đối xử tốt với cô ta, nhất định cô ta sẽ một mực khẳng khái mà đi theo con, đến khi tới Bạch gia, con sẽ nói chuyện này cho ba của Bạch Nhược Oánh biết, xem ông ta còn phản đối bọn con nữa hay không, đến lúc đó khẳng định ông ta sẽ ước gì con cưới con gái của ông ta, chỉ cần cưới xong, về việc thân thể của con, mẹ cảm thấy Bạch Nhược Oánh còn có thể không biết xấu hổ đi khắp nơi nói với người khác sao."

*vui hoa dập liễu: ý chỉ đã bị chà đạp.

Nghe cuộc bàn bạc giữa Lý Hiển Nghiêu và mẹ của hấn, nên làm thế nào để khiến cô vừa yêu vừa đau vì Lý Hiển Nghiêu, để đạt tới mục đích bấy giờ của hấn, Bạch Nhược Oánh thật sự rất muốn giết người này, nhưng mà bây giờ không được, thứ nhất cô chỉ là một cô gái yếu đuối, thứ hai bây giờ còn là xã hội pháp chế, chẳng Lý Hiển Nghiêu, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho hấn ta.

Khi Lý Hiển Nghiêu và mẹ hấn cùng nhau trở về xe, Bạch Nhược Oánh còn đang ngủ, hai người nhìn nhau cười một tiếng, không lâu sau, "A Nghiêu, A Nghiêu, con làm sao vậy?"

Giọng nói ồn ào của bà Lý đánh thức Bạch Nhược Oánh, Bạch Nhược Oánh xoa xoa đôi mắt to tròn của mình, cũng che giấu đi hận ý nơi đáy mắt, "Chuyện gì, sao vậy, A Nghiêu, anh làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?" Nhìn Lý Hiển Nghiêu ôm bụng, đáng vẻ đau đớn, Bạch Nhược Oánh còn chưa tỉnh hấn lập tức lo lắng hỏi.

"Trong xe không có thức ăn, A Nghiêu lại có bệnh đau dạ dày, ôi, nhất định là bệnh dạ dày của A Nghiêu tái phát."

Tiếng khóc lóc của bà Lý làm cho Bạch Nhược Oánh rất đau đầu, nhìn kỹ thuật diễn xuất của hai mẹ con này vụng về như thế, vậy mà đòi trước cô lại ngu ngốc như heo tin là thật.

"A Nghiêu, vậy làm sao bây giờ, A Nghiêu, anh đừng làm em sợ, A Nghiêu?" Bạch Nhược Oánh chỉ khẳng khái gọi tên của Lý Hiển Nghiêu, cô không giống kiếp trước đau lòng vì bạn rai sau cùng quyết định đi hiến thân cho tên đồ tể đồi trụy ấ.

Nhìn Bạch Nhược Oánh không giống với tưởng tượng của hấn, xả thân cứu mình, Lý Hiển Nghiêu cau mày lại, hấn nháy mắt ra hiệu cho mẹ mình.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Gặp Lại Gã Đồ Tể

Nhìn thấy ánh mắt của con trai, bà Lý càng khóc lớn tiếng thêm, "Hu hu, A Nghiêu, con sao thế này ở đây không có thuốc, huhu, A Oánh, cô mau cứu A Nghiêu đi, cô hãy đến van xin tên đồ tể đồ để hán cho chúng ta chút đồ ăn có được hay không, cô nhìn A Nghiêu đi dù cô vô cùng không thích mẹ nó nhưng hãy xem bộ dạng này của nó đi, hu hu A Nghiêu à. . ."

Nghe lời bà Lý nói, Bạch Nhượng Oánh cười nhạo trong lòng, kỹ thuật diễn xuất thật vụng về đúng là loại diễn viên kém cỏi nhất.

"Hu hu, A Nghiêu, hu hu, em phải đói như thế nào đây? A Nghiêu ơ?" Phối hợp với kịch bản của hai mẹ con, Bạch Nhượng Oánh khóc lóc hỏi Lý Hiền Nghiêu, "A Nghiêu, anh chờ em, em đi hỏi mua ít thức ăn của gã đồ tể đồ, đúng rồi trên người anh còn chút tiền, đưa tiền cho em nhé, em sẽ đi mua." Nói xong, Bạch Nhượng Oánh không đợi hai mẹ con họ phản đối, đã âm thầm đưa tay vào trong túi của Lý Hiền Nghiêu, cầm số tiền duy nhất của ba người lấy ra ngoài.

Bà Lý nhìn thấy số tiền suy nhất trong nhà bị mang ra, thật sự muốn lấy lại thì Lý Hiền Nghiêu đã âm thầm bắt được cánh tay của bà, lắc đầu với bà, bà Lý không cam lòng dừng động tác lại.

Bạch Nhượng Oánh làm bộ không có nhìn thấy một màn trước mắt, cô mở cửa xe, "A Nghiêu, anh chờ em." Nói xong, Bạch Nhượng Oánh đi tới nhà tên đồ tể.

Nhìn Bạch Nhượng Oánh càng chạy càng xa, bà Lý mắt húng nhìn con trai, "Tại sao con lại kéo mẹ, chúng ta còn ít tiền như vậy con đều đưa cho cô ta, nếu có chuyện gì phải làm thế nào?"

"Mẹ cứ yên tâm, tiền không chạy được, con và gã đồ tể đã nói chuyện rõ ràng từ lâu, mẹ cứ chờ đồ ăn đi." Lý Hiền Nghiêu khôi phục lại bộ dạng bình thường, thì ra giả bộ bệnh cũng mệt chết đi được.

"Mẹ, ở bên đó có thể sẽ mất rất nhiều thời gian, trước tiên mẹ cứ ngủ đi một chút khi nào cô ta trở lại con sẽ gọi mẹ.."

Nghe được lời con trai nói như vậy, bà Lý nghĩ, Bạch Nhượng Oánh cũng sẽ không cầm tiền chạy mất, nên cũng không tiếp tục tranh cãi nữa. "Được rồi, con trai à, còn A Tuyết, con định sẽ làm như thế nào?"

"Mẹ yên tâm đi, A Tuyết bên kia con đã trấn an được rồi, bây giờ cô ấy còn đang đi học, huống chi cô ấy cũng không biết chuyện của chúng ta ở đây, đợi đến khi con giải quyết xong chuyện của cha Bạch Nhượng Oánh, lấy được tiền chữa hết bệnh, con sẽ kết hôn cùng với A Tuyết, mẹ cứ thoải mái đi."

Nghe thấy hán nói như vậy, bà Lý gật đầu một cái, nhìn về ánh đèn sáng lên phía xa, mỉm cười đen tối rồi nhắm hai mắt lại, chuẩn bị ngủ một lát người phụ nữ này tuổi đã cao thức một chút tinh thần đã chịu không nổi.

Nhìn về ánh đèn sáng lên đằng xa, đó là nhà của tên đồ tể, Lý Hiền Nghiêu suy nghĩ một chút vóc người của Bạch Nhượng Oánh duyên dáng hoàn hảo thật sự rất lãng phí, chẳng qua nghĩ đến hiện tại cho dù phải có cũng chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn, thôi, về sau chờ khi hán đã có tiền, hán sẽ có người phụ nữ điều kiện tốt hơn nữa, không phải còn có A Tuyết ư, nghĩ tới đây, Lý Hiền Nghiêu mỉm cười, hán mở cửa xe, đi tới chỗ ban ngày hán giấu đồ, sau đó giấu thức ăn tên đồ tể cứ khăng khăng đưa cho mình đi.

Trên đường đến nhà tên đồ tể trong đầu Bạch Nhượng Oánh suy nghĩ rất nhiều vấn đề, một mình cô phải làm sao đây, chạy trốn sao? Không được, đầu tiên nơi này không có làng xóm, sau đó lại không có nhà trợn, cứ đi vào như vậy ư? Không được, bọn họ đã thương lượng xong rồi, làm thế nào đây? Khi cô nghĩ tới vấn đề này, Bạch Nhượng Oánh không nhìn thấy dưới chân, sợ ý một chút đã té ngã trên đất, may mắn thay cô mặc chiếc áo khoác dài tay, chỉ có đầu gối bị trầy xước, rồi đột nhiên một suy nghĩ thoáng qua trong đầu Bạch Nhượng Oánh.

Hôm nay nghe lén cuộc nói chuyện giữa Lý Hiền Nghiêu và tên đồ tể, có thể nhìn ra được, tên đồ tể vốn không phải là người xấu, tất cả đều vì tin lời nói bịa đặt của Lý Hiền Nghiêu là sự thật, hán ta lại là người tính tình thẳng thắn sáng khoái, đã như vậy cô không thể làm gì khác hơn là đánh cược một lần, nghĩ tới đây Bạch Nhượng Oánh kéo rách phần quần áo hơn nửa rồi nhắm mắt lại hung hắt tát chính mình một cái thật mạnh, làm cho cánh tay của mình có thêm mấy vết thương, sau đó dùng áo khoác che lại rồi cô đi tới trước cửa nhà của tên đồ tể, gõ cửa.

Kể từ sau khi gặp Lý Hiền Nghiêu tên đồ tể đều ở trong nhà không đi ra ngoài, nghe được lời Lý Hiền Nghiêu lời, hán cảm thấy cô gái kia thật là lãng lơ không phải người tốt, thế nhưng đến cùng có phải sự thật hay không đây? Lý Hiền Nghiêu nói nếu như nửa đêm cô ta đến nói muốn đổi lấy thức ăn thì cô ta đúng thật là lãng lơ như thế, bởi vì ban ngày chính hán đã đưa thức ăn cho Lý Hiền Nghiêu rồi, hán cũng không biết Lý Hiền Nghiêu đã không nói cho Bạch Nhượng Oánh biết, mà giấu mấy thứ đó đi.

Đợi cả đêm, lúc gã đồ tể nghĩ rằng mình bị tên đàn ông kia lừa thì rốt cuộc tiếng gõ cửa lại vang lên.

Nghe được tiếng động này, hán không biết tâm tình mình giờ phút này nên như thế nào, hán chưa từng làm ra chuyện như vậy, nhưng mà nghĩ đến những lời người đàn ông kia nói, lại nghĩ đến việc mẹ hán qua đời và vợ hán bỏ trốn cùng với gã đàn ông khác, rốt cuộc hán cần mỗi làm ra đáng về rất hung hăng bước tới mở cửa phòng ra.

Tên đồ tể vừa mở cửa ra đã nhìn thấy Bạch Nhượng Oánh ở trước cửa trong nháy mắt đã chạy nhanh vào trong nhà, thất phản ứng của cô như vậy, càng khiến hán chứng thực lời nói của người đàn ông kia, cô ta không phải là một cô gái tốt, khi hán đóng cửa rồi quay đầu lại, vậy mà lúc này hán lại ngây ngẩn cả người.

Chương 8: Cầu Cứu Tên Đồ Tể

Editor: Mai Tuyết Vân

Khi tên đồ tể quay đầu lại, không thấy người đàn bà dâm dăng đâu mà chỉ nhìn thấy một cô gái với vết thương chồng chất quỳ gối trước mặt mình.

"Anh ơi, van xin anh, hãy cứu tôi với, hu hu. . . ."

Nhìn cô gái này như vậy, tên đồ tể ngây ngẩn cả người, đây là tình huống gì, việc này so với tưởng tượng của hắn hoàn toàn khác nhau, trong suy nghĩ của hắn cô gái này vừa vào đến nhà sẽ vội vã dùng thân xác đổi lấy thức ăn, nhưng bây giờ thì sao?

Thật ra thì nơi này là một thôn quê chất phác, hoàn cảnh tên đồ tể lớn lên cũng thật thà như vậy, nội tâm luôn rất đơn thuần, đừng nhìn dáng vẻ hắn cao lớn vạm vỡ, khuôn mặt dữ tợn, nhưng lại là một người lương thiện cũng bởi vì quá thật thà, vợ của hắn ta mới coi thường hắn, cô ta vào thành phố đi làm rồi bỏ trốn với một người đàn ông khác.

"Cô. . . cô."

Nghe thấy giọng nói lúng túng của tên đồ tể, Bạch Nhưộc Oánh hít thở thật sâu, vậy là lần đánh cuộc này cô đã thắng, thấy tên đồ tể thật sự không phải là một người xấu, nghĩ tới đây đột nhiên Bạch Nhưộc Oánh phát hiện ra, khi mình đối mặt với tên đồ tể đã không còn oán hận của đời trước.

(Mai Tuyết Vân: Càng đọc càng thấy ba chấm hết sức, _ vì yêu mà mù quáng nên chết một lần để tỉnh ngộ)

"Anh ơi, hu hu, tôi tên là Bạch Nhưộc Oánh, là bạn gái Lý Hiên Nghiêu, hu hu, Lý Hiên Nghiêu chính người đàn ông ban sáng đến đây mua thức ăn, tôi van xin anh, xin anh hãy cứu tôi với." Lúc Bạch Nhưộc Oánh ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn đã khiến hắn sợ hết hồn, mặt của cô gái này sao lại sưng to như vậy.

"Cô bé, trước tiên cô cứ đứng dậy đã, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tên đồ tể muốn đỡ cô gái trước mặt dậy, nhưng hắn cảm thấy không biết nên đặt tay mình ở đâu mới phải.

"Xin anh, trước hết hãy đồng ý với tôi đã, nếu không có chết tôi cũng không đứng dậy."

Nhìn sự kiên quyết trong đôi mắt của cô gái, tên đồ tể giống như bị xúc động mạnh gật đầu với cô.

"Cám ơn anh." Nói xong, Bạch Nhưộc Oánh đứng lên, cô đi tới một chiếc rồi ngồi xuống, "Hu hu, ban ngày khi bạn trai tôi tới tìm anh, nhất định không chỉ nói một điều tôi ngược đãi mẹ hắn, còn quyến rũ cậu bé hàng xóm để làm tình? Hu hu. . ."

Hắn ngạc nhiên khi thấy cô gái biết được những lời chàng trai hỏi sáng nói, tên đồ tể để lộ vẻ mặt không thể tin được.

"Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?" Nhìn cô gái cứ khóc lóc liên tục, cuối cùng tên đồ tể cũng không nhịn được lên tiếng hỏi.

"Tôi không phải vậy đâu anh à, thật sự, tôi thật sự không phải, hu hu, tôi không phải người như thế mà, tôi không có ngược đãi mẹ của hắn, hu hu, nơi tôi sống xảy ra động đất tôi phải đến nương nhờ vào cha mẹ, trẻ đường đi gặp được mẹ con Lý Hiên Nghiêu, bọn họ còn tốt bụng chở tôi đi, tôi đã cho rằng mình mình gặp được người tốt, hu hu, nhưng. . nhưng. . ai ngờ được, hắn ta lại mang tôi, mang tôi. . hu hu. . ." Nói đến chỗ này Bạch Nhưộc Oánh khóc lớn.

"Nào, nào, cô đừng khóc, đừng khóc nữa nhé!" Nhìn thấy Bạch Nhưộc Oánh khóc lớn, tay chân gả đồ tể nhất thời luống cuống, chuyện này hắn thật sự chưa từng nghĩ đến: "Cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì."

"Anh ơi, hu hu, mẹ con bọn họ nói cũng muốn đi nương nhờ họ hàng, nó rằng tôi là một cô gái lại không phương tiện đi lại rất nguy hiểm, đã nói muốn đưa tôi cùng đi, tôi. . hu hu. . lúc đó nghĩ rằng bọn họ là người tốt, tôi đã đồng ý nhưng mà bọn họ lại lấy mất chứng minh nhân dân của tôi, còn. . còn. . còn không chê tôi, không để tôi rời đi, đến nơi này còn muốn làm nhục tôi, vì muốn để tôi dùng thân thể đổi lấy tiền bạc và lương thực cho họ, cùng với thể buổi sáng hôm nay sau khi Lý Hiên Nghiêu gặp anh xong không hề mang thứ gì về, hắn nói là anh yêu cần tôi ngủ ngơi anh một đêm, anh mới cho chúng tôi đồ ăn, nếu không. . hu hu, tôi van xin anh, hãy giúp tôi một chút, tôi biết rằng anh là người tốt, mặc dù dáng vẻ của anh rất dữ tợn, nhưng nhìn đôi mắt của anh, tôi biết ngay anh là một người tốt, anh à, van xin anh, hu hu, đừng làm tổn thương tôi mà hu hu. . Anh nhìn xem này. . hu hu. ." Nói xong Bạch Nhưộc Oánh vén ống tay áo khoác lên, tên đồ tể cứ như vậy nhìn thấy hết vết thương trên người Bạch Nhưộc Oánh.

Nhìn bộ dạng Bạch Nhưộc Oánh khóc đến mức xé nát tim phổi ở trước mặt, trong lòng tên đồ tể không biết nên tin ai, nhưng nhìn cô gái này không giống như đang nói dối nhìn xem toàn thân cô đều bị thương.

"Anh ơi, tôi. . . thật sự không có mà, tôi không bạc đãi mẹ hắn, hu hu, tôi chỉ là một cô gái yếu đuối còn hắn ta, hắn ta lại là một người đàn ông, làm sao tôi có thể ngược đãi mẹ hắn trước mặt hắn được chứ, anh cẩn thận nghĩ lại xem sao, hu hu, sao tôi có được khả năng đó chứ."

Nghe lời nói của Bạch Nhục Oánh, gã đồ tể suy nghĩ một chút, cô gái này nói cũng không sai, , một cô gái yếu đuối, làm sao đánh lại một người đàn ông chứ, huống chi nhìn người thanh niên kia cũng rất khỏe mạnh

"Vậy tại sao cô không cầu xin sự giúp đỡ của người khác?" Tên đồ tể mềm lòng rồi, nhưng hắn còn có một nghi vấn, tại sao cô gái này không cầu xin sự giúp đỡ của người khác.

"Tôi đã cầu xin, đã hỏi rồi, nhưng mà bọn họ vừa nhìn thấy tôi, hận không thể đối xử với tôi như vậy, không ai để tâm đến lời tôi nói, bọn họ cho Lý Hiền Nghiêu thức ăn và tiền bạc, sau đó sẽ . . . với tôi . . ." Nói tới chỗ này, Bạch Nhục Oánh cảm thấy mình không thể nói nổi nữa.

Nhìn Bạch Nhục Oánh đáng thương, tên đồ tể chất phác đã tin tưởng lời cô nói, nhìn cánh tay của Bạch Nhục Oánh vẫn còn chảy máu, "Cô muốn làm gì bây giờ, có muốn báo cảnh sát hay không, nhưng ở nơi này chỉ có nhà của trưởng thôn là có điện thoại, chuyện này, tôi cũng muốn cho trưởng thôn." Nói xong, tên đồ tể muốn mang theo Bạch Nhục Oánh đi tìm trưởng thôn.

"Anh ơi, không đâu anh, không cần báo cảnh sát, không cần mà." Nghe thấy tên đồ tể muốn báo cảnh sát, Bạch Nhục Oánh vội ngăn cản hắn lại.

Đồ tể không hiểu nhìn về phía Bạch Nhục Oánh, "Sao thế?"

"Thực sự thì tôi không dám giấu anh, tôi...tôi không dám báo cảnh sát, trong tay hắn ta có hình chụp của tôi, nếu như tôi báo cảnh sát, hắn sẽ mang hình ảnh của tôi ra công bố cho mọi người thấy, tôi xin anh đừng báo cảnh sát, nếu không đời này của tôi coi như xong, còn trưởng thôn ở đây vốn cũng không quản được hắn, hắn có xe mà, đến lúc đó hắn vừa chạy trốn, không ai bắt được hắn còn nữa chứng minh thư của tôi vẫn còn trong tay hắn ta. Nên anh, hu hu. . ."

"Sao?" Nghe được Bạch Nhục Oánh nói như vậy, tên đồ tể ngừng lại thật, đứng rồi, điều quan trọng nhất đối với một người phụ nữ đó chính là danh tiết, nếu như hình của cô gái này bị người khác nhìn thấy, cô sẽ sống thế nào đây: "Cô bé, vậy cô nói phải làm sao đây, không bằng để tôi đi chém chết hắn!"

"Cám ơn anh, anh thật sự là một người tốt, nhưng tôi không thể để cho anh vì chuyện của tôi mà phạm pháp được, nếu anh thật sự muốn giúp tôi, xin anh hãy giấu kín chuyện này hộ tôi, chờ chúng tôi vào thành phố tôi tìm được cơ hội sẽ gọi được cho người nhà, đến lúc đó người nhà của tôi sẽ đến giúp tôi thôi."

"Cô giấu bọn họ thế nào đây?" Tên đồ tể một lần nữa không hiểu nhìn về phía Bạch Nhục Oánh.

"Chỗ này của anh có máu heo chứ, còn nữa anh có thể cho tôi một ít thức ăn không, sau đó chỉ cần anh ở yên trong nhà, đừng một mình đi tìm bọn họ, như vậy là được rồi. "

"Chỉ đơn giản như vậy ư?"

"Vâng, cảm ơn anh, anh đúng là người tốt, thật ra chỗ này tôi còn một ít tiền, tiền tích trữ của bọn họ đều ở đây, tôi đưa cả cho anh"Nói xong Bạch Nhục Oánh lấy tiền của Lý Hiền Nghiêu trong túi áo ra.

"Cô bé, không cần đâu, số tiền này cô cứ giữ lại mà dùng, chỗ này tôi vẫn còn một chút, cô cũng cầm lấy, cô gái việc này tôi không thể giúp cô được tôi cũng thấy rất xấu hổ, chẳng qua cô muốn làm sao thì tôi sẽ làm vậy, tên cận bã kia, nếu không phải trong tay hắn có những thứ đó, tôi không thể không bám vằm hắn ra."

Nhìn tên đồ tể đang cắn răng nghiền lợi, càng khiến cho khuôn mặt dữ tợn của tên đồ tể thêm phần dọa người, "Anh à, tôi biết rồi, anh là người tốt, cảm ơn anh nhiều."

"Cô bé đừng khách sáo, để tôi đi lấy máu heo cho cô." Nói xong, hắn đi thẳng vào trong bếp.

Bạch Nhục Oánh để tiền của tên đồ tể cho mình vào bên trong túi áo, rồi cầm lấy máu heo hắn đưa cho sau đó thoa lên đùi mình.

"Cám ơn anh, tôi phải đi rồi, nếu sau này có cơ hội tôi nhất định sẽ cảm tạ anh."

"Không cần khách khí vậy, cô bé mau đi đi, nếu như thật sự không được, cô cứ quay lại đây tìm tôi, tôi sẽ thay cô chém hắn ra."

Nhìn vẻ mặt tức giận của gã đồ tể, rốt cuộc Bạch Nhục Oánh cũng đã quên đi sự đau đớn của kiếp trước, "Cám ơn anh." Cuối cùng, mang theo hai bịch lap xuong, Bạch Nhục Oánh khập khễnh đi ra khỏi nhà của tên đồ tể.

Bạch Nhục Oánh vội đi về phía xe của Lý Hiền Nghiêu, khi cô đến gần chiếc xe, rốt cuộc Lý Hiền Nghiêu đã thấy rõ bộ dạng nhếch nhác của Bạch Nhục Oánh, hắn nhanh chóng chạy xuống xe, ôm lấy Bạch Nhục Oánh thật chặt, "A Oánh, sao em lại ngu ngốc như vậy, đều tại anh không tốt, nếu như không phải tại ta, em cũng sẽ không trở nên như vậy, A Oánh, thật xin lỗi em, Lý Hiền Nghiêu này thề, đời này anh nhất định sẽ yêu thương em thật nhiều, chăm sóc thật tốt cho em, nếu như anh làm trái lời thề này, muốn đời không được siêu thoát, chết không từ tế. . ."

Nghe những lời thề non hẹn biển từ miệng của Lý Hiền Nghiêu, trong lòng Bạch Nhục Oánh buồn nôn muốn chết, cô nhất định sẽ chờ đến ngày đó, nghĩ tới đây, Bạch Nhục Oánh chịu đựng sự ghê tởm của chính mình, run rẩy ôm chặt lấy Lý Hiền Nghiêu, " A Nghiêu, chúng ta đi thôi, bây giờ chúng ta hãy rời khỏi nơi này đi, đi ngay bây giờ, hu hu, em không muốn ở chỗ này nữa đâu. . "

Nhìn Bạch Nhục Oánh khóc thương tâm như thế, Lý Hiền Nghiêu biết chuyện kia đã thành, nhìn lại toàn thân Bạch Nhục Oánh đều bị thương, còn

có dòng máu đỏ tươi chảy xuôi xuống dưới chân, không nghĩ rằng tên đồ tể đó lại biến thái, chẳng qua như vậy thì hắn cũng không cần đến chỗ của tên đồ tể để xác nhận thật giả chuyện này nữa, về sau chỉ cần hắn đối xử tốt hơn với Bạch Nhược Oánh một chút, như thế thì cô sẽ một lòng đi theo hắn, muốn cô làm gì cho hắn cô cũng sẽ làm, mặc dù tiếc cho một mỹ nhân như vậy, chỉ là chẳng sao cả, thế giới này nhiều người đẹp như thế huống chi hắn còn có A Tuyết, cô bé con đơn thuần đáng yêu càng làm cho người khác muốn cưng chiều.

"Được rồi, được rồi, chúng ta đi, bây giờ chúng ta rời đi ngay, mẹ, mẹ, mẹ lên phía trước ngồi đi, để A Oánh nằm chỗ này một lát, mẹ à." Lý Hiền Nghiêu đỡ Bạch Nhược Oánh lên xe, bà Lý cũng phá lệ không phản đối việc Bạch Nhược Oánh giành chỗ của mình, mà đến ngồi ở ghế phụ lái, Lý Hiền Nghiêu tiếp tục ngồi vào vị trí tài xế lái xe của mình.

"Chuyện là thế nào đây, haizz, haizz, thật đáng thương, A Oánh à, bác đã trách nhảm con rồi, đều là bác không tốt, về sau bác nhất định sẽ yêu thương con thật tốt, giống như con gái ruột của mình vậy, A Oánh, con là cô gái tốt,..." Bạch Nhược Oánh ở phía sau nhắm chặt hai mắt lại, sự chán ghét mới vừa thoáng qua trong đôi mắt bà Lý rồi biến mất nhanh chóng, cô không hề nhìn lắm, Hừ! Cô đã khóc cả một buổi tối, cơ thể rất đau đớn, cô phát hiện ra mình nên ngủ bù từ từ, chờ đến thành phố cô sẽ lập tức bye bye, nghĩ như vậy, Bạch Nhược Oánh nhắm hai mắt lại, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Trong mơ màng, Bạch Nhược Oánh tỉnh lại, không biết Lý Hiền Nghiêu đã dừng xe từ khi nào, mà bà Lý đã ngủ thiếp đi, cô nhìn thấy mặt trời mọc lên từ phía đông, ở trước mặt cách đó không xa là thành thị, nhìn một lượt, Bạch Nhược Oánh cầm chiếc điện thoại duy nhất của Lý Hiền Nghiêu lên rồi bước xuống xe.

"Alo, ba ơi, ba có khỏe không?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Rời Khỏi Hai Mẹ Con Đê Tiện

"Tiểu Oánh, là con sao, Tiểu Oánh, con làm sao vậy, có bị thương không, nghe nói chỗ con ở xảy ra động đất, chúng ta làm thế nào cũng không liên lạc được với con, ba và mẹ con đều rất lo lắng, con không sao chứ, có bị dọa sợ hay không..."

Nghe giọng nói vội vã của ba mình, những lời quan tâm từ miệng ba nói ra, nước mắt của Bạch Nhược Oánh không nhịn được mà chảy xuống, ba cô vẫn luôn là người quan tâm cô nhất.

"Ba ơi, con không sao, mẹ đâu rồi ạ, bây giờ có khỏe không?"

"Mẹ con khỏe vô cùng, nhưng vì lo lắng cho con mà mấy ngày nay không chợp mắt được, đến giờ mới vừa nằm ngủ."

"Vâng, vậy là được rồi, ba ơi, ba hãy nghe lời con nói, bắt đầu từ hôm nay ba hãy lấy tất cả tiền trong ngân hàng ra, sau đó mướn một kho hàng mua thật nhiều thức ăn rồi bỏ vào, tốt nhất là phải đảm bảo thời hạn sử dụng còn dài, nhất định phải tích trữ nhiều một chút, còn những thứ đồ dùng hằng ngày khác nữa, áo khóa ngoài này, phải rồi, áo lông, chăn bông nữa, và nhiều thứ khác nữa, liên quan đến cuộc sống sinh hoạt bình thường, ba đều phải mua số lượng lớn, sau đó chuyển hết vào kho hàng, còn nữa kho hàng phải ở nơi vắng vẻ một chút, vùng lân cận không cần có quá nhiều người, hơn hết kho hàng đó phải thật bền chắc..." Cô còn chưa kịp nói xong lời của mình, thì ba của Bạch Nhược Oánh đã cắt ngang lời nói của cô.

"Tiểu Oánh, con làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì rồi sao?" Nghe con gái của mình nói nhiều thứ như vậy, ông Bạch lo lắng hỏi.

"Ba, ba phải tin con, ngày tận thế sắp đến rồi."

"Cái gì, ngày tận thế? Tiểu Oánh, có phải con thấy khó chịu ở chỗ nào hay không, làm sao con biết được chứ, cả tin tức cũng nói rằng trận động đất này chỉ là hoạt động kiến tạo của lớp vỏ trái đất mà thôi..."

"Ba, ba phải tin con, con có nguồn tin riêng, trong lúc vô tình con biết được, hiện tại có rất nhiều lãnh đạo cấp cao cũng đã yên lặng bắt đầu chuẩn bị lương thực rồi, ba, là sự thật." Thấy ba cô không tin, Bạch Nhược Oánh lo lắng nói.

Nghe giọng nói lo lắng của con gái, ông Bạch vội vã nói, "Được được được, tất cả đều nghe theo con, chờ đến tám giờ, ba lập tức đi làm, nhưng mà Tiểu Oánh, còn con đang ở đâu, nếu như, nếu như con thật sự thích Lý Hiền Nghiêu, ba mẹ quyết định không ngăn cản nữa mà tác thành cho hai đứa."

Giọng điệu của ba cô vẫn cưng chiều như trước, nghe được lời thỏa hiệp của ba, nước mắt Bạch Nhược Oánh lại chảy ra, "Ba, ba nói đúng, Lý Hiền Nghiêu cũng không phải yêu con thật lòng, hắn cũng chỉ là vì tiền của nhà chúng ta, chẳng qua ba à, ba cứ yên tâm, con đã chia tay với hắn, con sẽ sớm đến tìm ba mẹ, bắt mẹ phải nấu đồ ăn ngon cho con đó, còn nữa ba phải nhớ, chuyện tích trữ đồ, nhất định phải bí mật tiến hành, ngoại trừ bạn bè thân thiết và người nhà còn lại ba không cần nói với bất kỳ ai."

Nghe giọng nói của con gái nghiêm túc khác thường, ông Bạch cũng biến sắc, ông đang nghĩ tới bạn bè thân nhất của mình, chuyện này, ông cũng muốn bàn bạc phân tích với người đó một chút cho tốt.

"Được, Tiểu Oánh, con phải cẩn thận, có muốn ba cho người đi đón con hay không? Trên người con còn tiền ư?"

"Không cần ba, ở chỗ con vẫn còn tiền, ba không cần phải lo lắng, con đang trên đường về nhà, ba không cần đến đón con, chủ yếu bây giờ ba phải cố hết sức tích trữ đồ đạc, đứng rồi ba ơi, mười ngày nữa sẽ có mưa sao băng, nếu như con còn chưa về tới nhà, nhất định ba mẹ phải ở trong nhà, không nên đi ra ngoài, có người nào gõ cửa cũng không được mở, nếu có xảy ra chuyện người cần người trước hết phải trốn, đừng tưởng rằng đó là bệnh chó dại không được tới gần, cũng không cần tới đưa bọn họ đến bệnh viện, lại càng không được để bị cắn, chờ con về nhà, được không?"

"Sao vậy, Tiểu Oánh, những chuyện này làm sao con biết được, Tiểu Oánh, có phải con có chuyện gạt chúng ta hay không?"

"Không có, ba à, con có nguồn tin riêng, chỉ là ba nhất định phải nghe con, được không hả ba?"

"Được rồi, con gái ngoan của ba, nhất định con phải trở về sớm một chút, có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại cho ba."

"Được ạ, gặp lại ba sau, thay con chào mẹ nhé, còn nữa, ba à, thật xin lỗi." Nói xong Bạch Nhượng Oánh vừa khóc vừa cúp điện thoại.

Nhìn điện thoại trong tay, ông Bạch kinh ngạc ngẩn người, mới vừa rồi Tiểu Oánh nói cái gì? Thật xin lỗi ư, Tiểu Oánh nói thật xin lỗi, từ trước đến nay Tiểu Oánh chưa bao giờ nói đến ba chữ này, có phải đã xảy ra chuyện gì không hay rồi chẳng, lúc này lời Tiểu Oánh nói, không được, ông phải đi tìm lão Hinh, ông muốn cùng với vị cựu chiến hữu này thảo luận phân tích lời Tiểu Oánh nói một chút.

Nghĩ tới đây ông Bạch mặc quần áo chỉnh tề, không nói với vợ tiếng nào đã vội vã rời khỏi nhà.

Bạch Nhượng Oánh lau khô nước mắt, nhìn điện thoại trong tay, rốt cuộc cô lấy sim điện thoại bên trong ra, ném xuống khe nước bên cạnh, còn về chiếc điện thoại cô lại tắt máy bỏ vào túi mình, sau đó cô trở lại xe rồi nằm xuống, nghĩ tới việc tiếp theo cô nên làm gì, nghĩ về con đường của cô sau này, nghĩ tới tương lai mặt trời, cũng không biết bao lâu trôi qua, Lý Hiền Nghiêu cũng tỉnh lại.

"A Oánh, sao em không ngủ thêm chút nữa?" Lý Hiền Nghiêu tỉnh lại việc đầu tiên chính là quay đầu lại nhìn Bạch Nhượng Oánh một chút, phát hiện Bạch Nhượng Oánh đã tỉnh, Lý Hiền Nghiêu gấp gấp hỏi.

Nhìn vẻ mặt của Lý Hiền Nghiêu, đôi trước cô bị vẻ mặt này làm cho động tâm đến si mê, bây giờ nhìn lại thật sự rất ghê tởm.

"A Nghiêu, em không ngủ được, chúng ta vào thành phố đi, em muốn tắm rửa một chút." Bạch Nhượng Oánh yếu đuối nói.

Nhìn bộ dạng yếu ớt của Bạch Nhượng Oánh, Lý Hiền Nghiêu nghĩ đến việc bản thân hẳn cũng đã không tắm rửa mấy ngày rồi, đúng là rất khó chịu liền gật đầu một cái, "Được, A Oánh, em ngủ tiếp một lát, đến nơi anh sẽ gọi em." Nói xong, Lý Hiền Nghiêu lái xe vào trong thành phố.

Thật ra thì tại sao Lý Hiền Nghiêu không chạy xe nhanh, nguyên nhân rất đơn giản, phí hao tổn để chạy nhanh quá lớn, tạm thời Lý Hiền Nghiêu còn chưa muốn lấy tiền riêng của mình ra, hẳn cũng chỉ còn lại một ít tiền, bởi vì công ty của Lý Hiền Nghiêu thiếu nợ, tiền tiết kiệm gửi trong ngân hàng cũng không còn, mà hiện tại ngay cả nhà cửa cũng không có, cho dù ngân hàng có siết nợ rồi rao bán, thì bên trong cũng không còn thứ gì thuộc về hẳn nữa, thế nên chút tiền trong tay này, hẳn còn phải dùng để phòng thân rất có ích.

Rốt cuộc xe cũng dừng lại, đây là một nhà tắm công cộng nhỏ, nơi này không lớn lắm, chỉ có tắm là được, ba người xuống xe đi vào nhà tắm, bởi vì nhà tắm công cộng vắng vẻ, cho nên bộ dạng nhếch nhếch của Bạch Nhượng Oánh cũng không thu hút quá nhiều sự chú ý.

Mặc cho nước chảy xuống xối rửa toàn thân của mình, khi nước chảy lướt qua vết thương của cô, loại cảm giác nhói đau đó đối với Bạch Nhượng Oánh mà nói hoàn toàn không là gì, vì nếu so sánh với cảm giác đau đớn đục xương khoét thịt kia thì rõ ràng không thể hơn được.

Thay quần áo xong, hỏi nhân viên phục vụ cửa sau ở chỗ nào, Bạch Nhượng Oánh không đợi hai người kia mà một mình rời đi từ cửa sau.

Chờ sau khi Lý Hiền Nghiêu và bà Lý đi ra, đợi Bạch Nhượng Oánh một chút, nhưng chờ rất lâu cũng không thấy cô đi ra, bà Lý tức giận hỏi thăm nhân viên phục vụ, khi hai người biết được Bạch Nhượng Oánh đã rời đi thì biểu cảm trên khuôn mặt kia có thể nói năm màu rực rỡ*, khi bọn họ trở lại xe ở bên kia, khi hẳn tìm kiếm điện thoại di động của mình lại phát hiện ra không có gì cả, thì về mặt lại càng thêm phần hết sức đặc sắc.

*năm màu rực rỡ: ý nói chuyện đổi cảm xúc liên tục, hỗn loạn- nguyên tác là “ngũ thái tân phân”

"Chẳng lẽ Bạch Nhượng Oánh đã phát hiện ra điều gì?" Bà Lý đứng ở ngoài xe nhìn chung quanh chẳng thấy bóng dáng của Nhượng Oánh đâu, lại quay về phía con trai của mình.

"Không biết nữa, nếu như đã phát hiện ra cái gì, thì ngày hôm qua không phải cô ta đã đi rồi sao." Lý Hiền Nghiêu không tìm được điện thoại di động cũng xuống xe, hẳn nghĩ tới lời của mẹ mình, Lý Hiền Nghiêu lắc đầu một cái.

"Vậy con nói xem đây là việc gì, tại sao cô ta lại chạy đi? Chúng ta phải làm thế nào đây, A Nghiêu, con nghĩ có nên gọi điện cho hãng điện thoại để tra cứu lịch sử cuộc gọi hay không, như vậy chúng ta cũng có thể tới tìm người nhà của Bạch Nhượng Oánh."

"Mẹ, sim điện thoại kia là mua tạm thời, nên không dùng chứng minh thư để đăng ký, không thể tra cứu được, lại nói dù có tra ra được, ai biết được có phải Bạch Nhượng Oánh không chịu nổi đã kích rồi chạy đi tự sát hay không đây? Ngay rồi, mẹ ơi, chúng ta nên rời đi đến chỗ họ hàng của chúng ta, không cần lo cho Bạch Nhượng Oánh nữa, nếu như thật sự cô ta tự sát, ba của cô ta có muốn đòi người từ chỗ con, trước tiên con sẽ chuẩn bị câu chuyện riêng cho ông ta, còn chuyện tên đồ tể nếu như tra ra được chúng ta cũng đã thoát rồi, thôi mẹ à, mặc kệ cô ta, chúng ta tự rời đi."

Nghe lời của con trai, Lý mẫn nghĩ đến chuyện hai người cũng đang bắt đầu thiếu thốn, "Được rồi, đi thôi." Nói xong hai người lái xe rời đi theo đường

khác.

Thật ra thì Bạch Nhược Oánh cũng không có đi xa, nàng vẫn nhìn chăm chú vào mẹ con nhà họ Lý, nghe lời nói của bọn họ rồi nhìn về phía chiếc xe đã lái đi xa, trong mắt lóe lên một tia băng giá. Lý Hiền Nghiêu bây giờ còn là xã hội có pháp luật, cô không có cách nào xử lý hắn được, chẳng qua đến lúc cuối thời đại này, sẽ là thời khác cô trả thù hắn!

Kỳ thật cũng không ai biết, ở đời trước cô đã thức tỉnh dị năng, chỉ là khi đó dị năng của cô không cao còn không có tính thạch để thăng cách, hơn nữa cô càng không muốn mình làm tổn thương đến lòng tự ái của Lý Hiền Nghiêu, cho nên từ lâu đã giấu dị năng của mình đi, mặc dù khi đến căn cứ, dị năng giả sẽ có thức ăn miễn phí, nhưng lúc đó cô sớm đã hoa tàn liễu bại từ lâu đã không quan tâm đến chuyện này, vì nghĩ cho lòng tự trọng của hắn mà không tiết lộ sự thật cô là dị năng giả, hôm nay nhớ lại thật sự cô đã quá ngu ngốc rồi.

Ở bên kia, sau khi ông Bạch nhận được điện thoại của con gái đã đi tìm cựu chiến hữu của mình, đang cùng với ông ấy bàn bạc về lời nói của con gái ông, vị cựu chiến hữu lão Hình nghe thấy lời nói của ông Bạch liền rơi vào trầm tư, sau đó mở tin tức ra cuối cùng cũng khiến cho họ phát hiện ra một chút giấu giếm sau lời nói của chính phủ, còn chút thông tin trên những diễn đàn nước ngoài, hai người nhìn thấu được một chút bên trong, rồi cùng liếc mắt nhìn nhau gật đầu một cái, sau đó bắt tay vào chuẩn bị đồ dùng.

Khi ông Bạch gọi điện đến số máy ban sáng, thì điện thoại đã vang lên lời nhắc nhở, “Số máy quý khách vừa gọi, hiện không liên lạc được. . .”

Dù có gọi bao nhiêu cuộc thì kết quả vẫn như cũ, khiến ông Bạch lo lắng, một mặt ông luân phiên chuyển hết tiền tiết kiệm của mình ra ngoài, một mặt ông giả vờ mình muốn mở siêu thị, thuê một kho hàng để nhập nguồn hàng, cuối cùng khi ông thật sự muốn sắp xếp người đi tìm Bạch Nhược Oánh thì cô lại gọi điện thoại cho ông.

"Ba, điện thoại của con mất rồi, đây là số điện thoại mới, bây giờ con sẽ lên chuyến xe đường dài, ba không cần phải lo lắng, đúng rồi, chuyện con nói với ba, như thế nào rồi ạ?"

"Ba đã nói với chú Hình của con, cuối cùng chúng ta đều đồng ý với ý kiến của con."

Nghe ba đồng ý với ý kiến của mình, Bạch Nhược Oánh mỉm cười trái tim cũng ổn định lại được một nửa, "Ba ơi, mọi người phải chuẩn bị thật tốt, con sẽ mau chóng về nhà, đến lúc đó, cả nhà chúng ta có thể ở bên cạnh nhau rồi. Đúng rồi, mẹ đã dậy chưa ạ?"

"Đã tỉnh rồi, chẳng qua lúc trước ba không liên lạc được với con, cho nên ba không có nói cho mẹ con biết chuyện của con, sợ bà ấy không an lòng thêm, nhưng giờ không sao rồi, ba đi gọi bà ấy con chờ một chút nhé."

"Dạ."

"Alô, là Tiểu Oánh hả con? Con đang ở đâu vậy, con làm mẹ sợ quá. . ."

Nghe lời cầu nhàu của mẹ, giờ phút này Bạch Nhược Oánh cảm thấy ấm áp khác thường, "Mẹ à, con không sao, con sẽ mau chóng trở về nhà, đây là số điện thoại của con, có chuyện gì ba mẹ có thể gọi cho con. . ."

Nước mắt lại chảy xuống, vội vàng giấu tiếng nghẹn ngào bên trong, Bạch Nhược Oánh đã cúp điện thoại, hiện tại cô không có thời gian đến ngân hàng, cũng không có thời gian đi làm lại chứng minh thư đã bị mất trong trận động đất, cuối cùng, Bạch Nhược Oánh chỉ mua một vé xe đường dài, ngồi ở bên xe chờ đợi chuyến xe về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Kiểm Khách Ở Bến Xe

Editor : Mai Tuyết Vân

Ngồi ở trạm xe công cộng, nghĩ đến việc không lâu nữa sẽ đến tận thế, trong lòng Bạch Nhược Oánh có chút hỗn loạn, tưởng tượng là một chuyện, nhưng thật sự xảy ra thì lại là một chuyện khác, nếu như vậy lần này cô nên làm thế nào, chẳng lẽ còn bất lực hèn nhát giống như đời trước đến cuối cùng vẫn bị ném vào miệng zombie ư?

Không, lần này thì không thể, đời này cô nhất định phải sống cho thật tốt, còn phải phụng dưỡng ba mẹ mình, không biết đời trước ba mẹ cô thế nào, chỉ là thôi vậy, đời trước cô bất hiếu thì đời này cô sẽ trả lại.

Nhớ tới những thứ này, Bạch Nhược Oánh lại nghĩ đến những điều khác nữa, tận thế thiếu nhất là thứ gì?

Không sai, chính là thức ăn, tận thế vừa bắt đầu thì có lẽ tất cả mọi người đều không cảm thấy gì, nhưng càng về sau thức ăn càng ngày càng ít, cung không đủ cầu sau đó lòng người đen tối lộ ra, lúc bấy giờ lòng người so với những thứ kia chỉ còn một mục tiêu, ăn thịt người, như vậy còn đáng sợ hơn quái vật rất nhiều lần, nghĩ tới lời ba mình nói, cũng may ba cô cũng đã chuẩn bị tốt, . . .

Hì vọng ba có thể chuẩn bị nhiều thứ hơn nữa, bởi vì trong tận thế đồ cần chuẩn bị thật sự quá nhiều.

Về những thứ đồ ấy, Bạch Nhược Oánh biết nhà mình trừ kho hàng ba cô đã mướn, cũng không có bất kỳ nơi nào dư ra để chứa đồ, mặc dù ở tận thế cũng có rất nhiều người có thể thức dị năng không gian, nhưng Bạch Nhược Oánh tự mình biết trong rất nhiều người kia cũng không bao gồm cô, nghĩ như vậy, Bạch Nhược Oánh thật sự rất hâm mộ những người có dị năng không gian, không cần mang đồ nặng nhọc chỉ cần không gian đủ lớn, vung tay lên trực tiếp đặt vào trong không gian rồi mang theo người, thật sự là vô cùng dễ dàng ấy vậy mà cô cũng chỉ có thể hâm mộ mà thôi.

Thật ra vào tận thế có rất nhiều người thức tỉnh dị năng, ngay cả Lý Hiến Nghiêu cũng giống như vậy, không nghĩ được đi năng mà Lý Hiến Nghiêu thức tỉnh còn là dị năng thuộc hệ chữa khỏi, cho nên cuộc sống sau này của hắn rất tốt.

Nghĩ tới đây, Bạch Nhược Oánh lại nhớ đến cái chết của mình, mối thù này cô nhất định sẽ báo.

Thứ gì qua đã qua, ở đời này, cô tuyệt đối sẽ không để cho bị kịch lặp lại, Bạch Nhược Oánh quyết định.

Lại nhắc đến việc ấy, Bạch Nhược Oánh nghĩ đến việc da thịt của zombie ở thời tận thế rất dày và cứng, cho nên cô quyết định sau khi về nhà nhất định phải mua vài thanh đao.

Bạch Nhược Oánh đang suy nghĩ vấn đề ấy, đột nhiên cảm thấy có một người ngồi bên cạnh mình, người nọ quần áo quê mùa còn ngửi được mùi vị của bùn đất, Bạch Nhược Oánh khẽ liếc mắt nhìn qua, trong lòng chàng trai ấy lúc này đang ôm một cái bọc thon dài, hình như đã dùng vài quần quanh vật đó xem chừng đã cố gắng gói kín lại, chàng trai ngồi nghiêm chỉnh chỉ có tư thế của anh ta nhìn thế nào cũng cảm thấy quen mắt, trời ơi, đây không phải là tạo hình hiệp khách cổ đại ôm bảo kiếm trong ngực sao?

Thấy được cảnh buồn cười vậy, Bạch Nhược Oánh cảm thấy giống như có mồ hôi đang chảy đầu trên trán, khóe miệng cô khẽ co giật xê dịch ra bên cạnh.

Đúng lúc ấy, giữa cô và chàng trai kia có một khoảng trống, thì một người phụ nữ ăn mặc hợp mốt đến cô nhìn thấy chỗ này còn trống sau đó trực tiếp ngồi xuống.

"Vị cô nương này, xin chào, tại hạ nhìn thấy ấn đường của cô mang dấu hiệu xấu..." Không đợi người thanh niên nói xong, cô gái đã hạ tay xuống "Bốp" một tiếng cho người một bạt tai, "Mẹ của mày mới có điềm xấu, đồ lưu manh." Nói xong cô ta nâng mông lên lắc lắc vài cái rồi bỏ đi.

Thấy như vậy, khóe miệng của Bạch Nhược Oánh co giật.

"Haizz, thói đời thật bạc bẽo mà!" Người ngồi bên cạnh nhìn thấy một màn như vậy lại giống như hành khách xem trò vui, lắc đầu một cái rồi đưa ra kết luận.

Bạch Nhược Oánh lại xê dịch qua bên cạnh.

"Cô nương, cô không cần sợ, ta sẽ không làm cô bị thương đâu." Nam nhân bên cạnh, thấy Bạch Nhược Oánh di chuyển sang bên cạnh, lập tức ngồi xuống, nghiêm túc nói.

Nghe lời người thanh niên nói, Bạch Nhược Oánh ngượng ngùng cô lúng túng bậm môi không tiếp tục di chuyển nữa.

"Xin chào cô nương, tại hạ là đệ tử của Ngũ Đài Sơn Thanh Phong quán, tên là Lệnh Hồ Xung, lần này chính là lần đầu tiên tại hạ xuống núi, nếu như có đắc tội, xin đừng để trong lòng."

Bạch Nhược Oánh nghe được lời nói này, nghĩ rằng có phải người đàn ông này rất hay đùa như vậy hay không. "Ồ, không sao, không có việc gì." Khóe miệng cứng ngắc miễn cưỡng, Bạch Nhược Oánh gật đầu một cái.

Sau khi người thanh niên giới thiệu bản thân thì ngồi yên tĩnh ở một bên không nói gì

Đang lúc Bạch Nhược Oánh cho rằng mình có thể yên lặng đợi đến khi chuyển xe tới, người thanh niên lại mở miệng nói chuyện.

"Vị cô nương này, ta nhìn thấy ấn đường của cô mang điềm xấu, có thể sẽ có tai nạn xảy ra."

Thấy người thanh niên mang bộ mặt tỉnh như ruồi nói xing, rồi lại nhìn anh ta đang bấm đầu ngón tay, cô nghĩ trong lòng rằng xem chừng anh ta nên từ xuống Ngũ Chi Sơn. Không để ý đến lời anh ta nói, Bạch Nhược Oánh chỉ mỉm cười, nhìn đồng hồ, còn 20' nữa sẽ xét vé.

"Vị cô nương này, cô và ta hai người quen biết nhau ở chỗ này, đã nói lên rằng chúng ta rất có duyên, nếu đã như vậy ta sẽ nói cho cô biết một bí mật, cô xem đây chính là vật quý giá nhất của bản môn do chính sư phụ ta truyền lại cho ta, 'Ý Thiên bảo kiếm', cô nương, cô xem đi."

Nói xong, người thanh niên mở gói đồ trong ngực mình ra, nhìn một vòng vài quần bị mở ra, Bạch Nhược Oánh ho khan hai tiếng, thật nhiều bụi mà. "Khụ khụ khụ."

"Cô nương, cô xem! 'Ý Thiên bảo kiếm'!"

Lời nói của anh ta đưa đến sự chú ý của một đám người vây xem, khi anh ta giờ thứ đang cầm trong tay lên, lập tức hứng chịu sự xem thường.

"Biến thái!"

"Bệnh thần kinh!"

Tiếp theo đó tất cả đám người ấy đều giải tán, Bạch Nhược Oánh nhìn thứ đồ trong tay nam nhân đó, vậy thật là đó một thanh kiếm, chẳng qua là một đao "Ỗ Thiên bảo kiếm" đồ chơi làm bằng nhựa .

"Cô nương, cô xem đi, sao hã, có phải rất tốt hay không, có phải ánh sáng bắn ra bốn phía hay không?"

"Ồ, vâng, ồ." Nhìn "Bảo kiếm" này có có đèn phát sáng màu máu đào, Bạch Nhược Oánh cảm thấy khóe miệng của mình giật giật gân xanh. Mới vừa rồi Bạch Nhược Oánh còn tưởng rằng người đàn ông này già bộ, nhưng mà bây giờ, Bạch Nhược Oánh nhìn thấy anh ta thật sự có vấn đề về tinh thần.

Nghe được lời nói của Bạch Nhược Oánh, anh ta vui mừng quần vãi lại, đây là người đầu tiên đồng ý với anh ta.

Lúc này, bên trong bến xe kia, "Vừa nhìn ngài đã hiểu được công việc này, đây chính là món đồ năm đó. . . . Lén lút nói cho ngài biết, đao này lại là hàng mới vừa được đào lên, nếu như đưa đến thị trường buôn đồ cổ thì trúng số rồi, nhưng hôm nay tôi và ngài có duyên gặp, nếu như ngài muốn mà nói thì . . ." Có một người đàn ông khác đang muốn bán đồ cho một người đàn ông kia, vật nọ cũng được vãi bọc lại.

Người thanh niên gói kỹ thanh kiếm của mình lại vẫn ngồi bên cạnh Bạch Nhược Oánh, nhìn cô ấy, phải, trẻ nhỏ dễ dạy mà, đây là ý nghĩ của anh ta trong lúc này.

"Quý khách đi đến XX, mời đến cửa kiểm phiếu XX để xét vé."

Trong lúc ấy thì giọng nói truyền đến từ đài phát thanh giống hệt như vị cứu tinh, nghe được tiếng nói, Bạch Nhược Oánh ư một tiếng rồi lấy vé xe ra, không tiếp tục để ý đến anh ta nữa, mà vội vàng chạy về cửa kiểm phiếu.

Anh ta nhìn thấy Bạch Nhược Oánh đứng dậy rồi đi rồi, cũng nhanh chóng đứng dậy đi theo phía sau Bạch Nhược Oánh, " Cô nương, cô nương, cô chờ ta một chút đã, ta cảm thấy chúng ta rất có duyên, ta thu nhận cô làm đồ đệ."

Cũng trong lúc đó, "Quý khách, ngài đừng đi mà, nếu không chịu giá này, thì ngài muốn giá như thế nào?"

"Lý Tiểu Cường, chính là anh, đứng lại đừng cử động!"

"Vương Xuân!"

Cũng vừa lúc đó, ở hai bên bến xe có tới hai nhóm người chạy đến, một nhóm là cảnh sát, một nhóm là bác sĩ mặc áo Blouse trắng.

Nghe thấy tiếng quát tháo, hai người đều chạy, nhất thời làm cho bên trong bến xe cũng rối loạn cả lên, hành khách va chạm đụng nhau, mà hai người đàn ông cầm hai bọc vải cũng đụng vào nhau, gói đồ trên tay rớt xuống.

Người thanh niên vẫn đi theo Bạch Nhược Oánh nhìn thấy bảo kiếm của mình rơi trên mặt đất, nhanh chóng nhặt lên, nhìn một đám người khoác áo Blouse trắng chạy về phía mình, anh ta cũng nhanh chóng đuổi theo Bạch Nhược Oánh, "Bắt đầu từ bây giờ, ta mang pháp bảo của bản môn là Ỗ Thiên Kiếm phó thác cho con, con chính là đại chưởng môn đời thứ hai mươi tám của Thanh Phong, người của Bạch liên giáo truy sát giết ta rồi, con nhất định phải báo thù cho ta!" Nói xong không nói gì thêm nữa, anh ta nhét vật đang cầm vào tay Bạch Nhược Oánh.

"Lý Tiểu Cường, rốt cuộc cũng bắt được anh rồi!" Đang lúc ấy thì, người khoác áo trắng cũng bắt được Lý Tiểu Cường tự xưng là Lệnh Hồ Xung.

"Thật xin lỗi, tiểu thư, người này là bệnh nhân của bệnh viện tâm thần XX, anh ta say mê võ hiệp, mấy ngày trước lén lút trốn thoát từ bệnh viện tâm thần của chúng tôi, đã gây rắc rối cho cô thật sự rất xin lỗi. Lý Tiểu Cường mau trở về cùng với chúng ta."

"Không, đồ nhi, con phải cứu ta, bọn người Bạch Liên giáo đều không phải là người tốt, bọn họ nhất định sẽ cắt đứt gân tay, gân chân của ta, bọn họ sẽ phế bỏ nội lực của ta ." Lý Tiểu Cường giùng giàng kêu lên với Bạch Nhược Oánh.

Nhìn một đám người náo nhiệt vây xung quanh xem, bác sĩ khoác áo trắng thấy đứng ở cửa mãi cũng không ý hay, "Rồi, rồi, Lệnh Hồ Xung, anh không cần kêu nữa, cô cô Tiểu Long Nữ mà anh thích còn đang đợi còn anh, chúng tôi đến dẫn anh đi tìm cô ấy."

"Cô cô? Lời người nói là thật? Được, đi tìm cô sao, ha ha." Nghe một người khoác áo ngoài nói như vậy, Lý Tiểu Cường không phản kháng nữa, anh ta sáng khoái đi theo đám người áo trắng ra khỏi cửa.

Mà đối thành vừa rồi, "Người này tên đào tộm mộ, cầm tang vật của anh, đi theo chúng tôi một chuyến"

Cứ như vậy, một màn, à không, là hai màn kịch nhộn nhịp cuối cùng cũng kết thúc, nghe người soát vé thúc giục, Bạch Nhược Oánh đi nhanh về phía cửa kiểm phiếu, đồng thời cô cũng quên mất trong tay mình đang nắm thật chặt "Ỗ Thiên bảo kiếm" .

Lên xe, Bạch Nhược Oánh tìm tới chỗ ngồi của mình, xe khởi động, mà bên cạnh cô không có ai, lúc này, rốt cuộc cô mới chú ý tới đồ trên tay của mình, đây không phải là "Ỗ Thiên bảo kiếm" của "Lệnh Hồ Xung" sao?

Nghĩ đến chuyện mới vừa xảy ra, Bạch Nhược Oánh cảm thấy đầu toát đầy mồ hôi, cô lắc đầu một cái, đang muốn vứt bỏ thứ đồ trong tay đi, đột nhiên, Bạch Nhược Oánh cảm thấy vật trong tay có trọng lượng không đúng, nghĩ như vậy Bạch Nhược Oánh mới mở miếng vải rách bọc vật trong tay ra, một tảng, một tảng, lại một tảng, đây là?

Rốt cuộc, vật trong tay Bạch Nhược Oánh cũng hiện ra ở trước mắt của cô.

Đây là một thanh thật kiếm, tính chất kim loại, mở vỏ kiếm ra, một luồng khí lạnh lao đến chính diện, không, đây không phải là kiếm, mà là một cây đao, giống tương tự kiếm mà thôi, nhưng là đao không phải kiếm, cái này Bạch Nhược Oánh ở trên máy tính đã từng xem qua, đây là một thanh đao thời Đường.

Thanh đao đỏ bừng, tỏa ra đùng đụt khí lạnh, còn thoang thoang ngửi được mùi máu tươi, thanh đao này đã hoàn toàn hấp dẫn được sự chú ý của Bạch Nhược Oánh, này, đây mới thật sự là một thanh đao thời Đường? Nhưng mà rõ ràng đây là thanh "Ý Thiên bảo kiếm" của Lý Tiểu Cường mà, làm thế nào biến thành đao nhà Đường được, lúc này, Bạch Nhược Oánh mới nhớ lại lúc cảnh sát xuất hiện tại bến xe, bọn họ giống như đang bắt tên đào tẩu trốn mộ, sau đó hiện trường hỗn loạn tung búng, Lý Tiểu Cường và một người đàn ông đụng vào nhau, phải là khi đó, đồ của hai người đã bị đổi.

Lúc này, đang ở một nơi khác, người đàn ông bị bắt tống vào ngục vì tội danh đào tẩu trốn mộ cổ, tuy nhiên bọn họ đã lục soát tang vật cả trong lẫn ngoài rất nhiều lần, vẫn chỉ thấy một thanh kiếm đồ chơi làm từ nhựa, mà khi hắn thấy cũng nghi ngờ nghĩ rằng thanh đao của mình đã đi đâu rồi? Trong đầu hắn chợt nhớ lại tình huống lúc ấy đụng phải một người, phải rồi khi đó đã bị tráo đổi, haizz, thôi vậy, nếu hắn bị lục soát tìm được đầy đủ tang vật hơn, ít đi một thanh đao kia, hắn còn có thể được xử đi ít năm, nghĩ như vậy, ngược lại hắn còn cảm ơn kẻ đã đụng vào mình là Lý Tiểu Cường.

Mà Lý Tiểu Cường đâu rồi, đương nhiên là trở lại với bệnh viện tâm thần của mình, tiêm thuốc uống được, ruốt cuộc cũng trấn tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Lần Đầu Tiên Ngược Đãi Gã Đàn Ông Cạn Bã

Nhìn cây đao thời Đường trong tay, Bạch Nhược Oánh nghĩ thầm, thanh đao này làm sao người đàn ông kia có thể lọt qua được lớp kiểm tra để mang vào đây?

Thanh Đường đao giống như phát ra thứ ánh sáng đỏ nhạt, không hiểu vì sao cô có một loại cảm giác không tránh được giống như bị cuốn hút, làm Bạch Nhược Oánh sững sờ vươn tay ra cẩn thận vuốt ve thanh Đường đao này.

Cô cầm thanh đao lên, nhẹ nhàng cắt thử quai xách làm bằng kim loại đang cầm trên tay, rắc một tiếng miếng quai xách kim loại đã bị cắt thủng một lỗ! Nhìn cái lỗ thủng to ấy, Bạch Nhược Oánh rụt cổ một cái, thấy chung quanh không có ai nhìn chăm chú vào mình, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn cây đao sắc bén như vậy, đáy lòng của Bạch Nhược Oánh chuyển động, phần quai túi xách làm bằng kim loại cứng như thép mà cây đao này lại dễ dàng cắt được cả một lỗ thủng to, vậy nếu dùng để chém giết zombie, đó không phải là làm chơi mà ăn thật sao?

Nghĩ tới đây, Bạch Nhược Oánh cảm giác mình thật sự rất thích cây đao này, nhớ đến việc xe đã chạy ra xa như vậy, cô cũng không cần thiết phải đưa thanh đao trả về nữa, nghĩ như vậy, cô tra thanh đao vào vỏ rồi dùng vải bao bọc lại đặt bên cạnh mình.

Ngồi ở trên xe Bạch Nhược Oánh cảm giác gần đây cô thật sự rất mệt mỏi, cho nên không lâu sau cô đã chìm vào trong giấc ngủ say.

Mà tên đàn ông cạn bã kia? Phải nói là một nhà tên đàn ông cạn bã Lý Hiến Nghiêu kia.

Khi cô rời đi, hắn ta sợ cô nghĩ không thông mà chạy đi tự sát, cho nên hắn cũng hoảng sợ mà bỏ chạy, nhớ lại tất cả mọi việc đều là một tay hắn bày mưu tính kế, Lý Hiến Nghiêu sợ tội đưa mẹ của mình bỏ chạy.

Hai người lái xe chạy về nơi có nhà của bà con, lần này không có Bạch Nhược Oánh, Lý Hiến Nghiêu và bà Lý cảm thấy mấy ngày nay ngủ trong xe thật sự rất mệt, nghĩ như vậy hai người họ quyết định tìm một nhà trọ để ở, so sánh giá tiền cuối cùng hắn cũng quyết định chọn một nhà trọ nhỏ, hơn nữa còn hào phóng thuê hai phòng, tổng cộng hắn tốn hết 80 tệ*.

*tệ: Nguyên tác sử dụng “đồng bạc” và cũng không giải thích gì thêm nên Vân xin phép được chuyển về đơn vị tiền tệ của TQ hiện tại là “tệ”.

Ban đêm, hai người mua cho mình mấy tô mì ăn liền, sau khi bà Lý ăn no thì nằm trên chiếc giường nhỏ của mình, bắt đầu đánh một giấc say.

Còn Lý Hiến Nghiêu nhìn về phía quầy rượu, nhớ ra mình đã lâu không được uống thứ này, suy nghĩ tủy tiên bên thắt lưng mình một chút, Lý Hiến Nghiêu mua một chai rượu trắng, lại mua thêm một túi đậu phộng, trực tiếp xách về phòng mình, đến cả cửa cũng không thèm khóa kỹ, lập tức mở chai rượu trắng và gói đậu phộng, uống cho đến khi trời đất quay cuồng, Lý Hiến Nghiêu nằm bất tỉnh nhân sự ở trên giường.

Nhưng vào lúc này, Lý Hiến Nghiêu đang ngủ say không biết rằng, cửa phòng của hắn đã bị mở ra.

Ánh đèn bàn mờ trong phòng không hề tắt, xem ra là một tên đàn ông say khướt, cân nặng tối thiểu phải hơn 180kg đi vào phòng.

Trong ánh đèn mập mờ của gian phòng, người đàn ông xiêu vẹo bước đến, một thân thịt béo mập đến màu sắc trên quần áo cũng nhìn không ra, mùa hè nóng bức mồ hôi đầm đề, cách đó không xa còn có thể ngửi được mùi hôi nách. Lúc này hắn đã say khướt, đôi mắt đỏ trợn to vì uống rượu, gất gao nhìn chăm chú người trên giường, sao thế này, hôm nay thứ đê tiện này lại có thể không đợi hắn ta mà cứ như vậy một mình ngủ thiếp đi ư?

Người đàn ông này là một con quỷ rượu, đồng thời hắn cũng rất giống Lý Hiền Nghiêu, bình thường có việc gì không tốt hắn đều uống một chút rượu, chính là gã đàn ông này.

Hắn ta kéo lê thân thể nặng hơn 180 kg của mình tức giận đến bên giường, người đàn ông này hiện ở phòng 202 bởi vì nhà trọ này rất rẻ, ban ngày thì hắn đánh nhau hay làm chút việc vặt còn ban đêm lại uống rượu, khi trong túi có vài ba đồng lẻ, hắn lại mang đi làm đánh bạc, nhưng vì đang viêm màng túi thì mọi chuyện hắn làm đều trở lại như cũ.

Nhưng mà ngày hôm nay, hắn mới vừa được phát tiền lương, vì thế tìm đến người yêu cũ báo cô ta đến trước nhà trọ chờ hắn, hắn sẽ lập tức đến ngay, bởi vì đã quen thuộc nên người kia đến nhà trọ cũng có thể đi thẳng vào phòng của hắn, cho nên hắn không có gì phải lo lắng.

Nhưng hắn không nghĩ rằng, khi hắn trở về phòng, người yêu cũ lại không hề đợi hắn, một thân một mình ngủ thiếp đi, điều này làm cho hắn rất tức giận.

Vì hắn uống quá nhiều rượu, mắt đã mờ nên hắn ra sức nheo mắt lại, muốn nhìn rõ người nằm trên giường, như vẫn cứ mờ ảo như trước ngược lại hắn lại nhìn thấy rất rõ chai rượu và bịch đậu phộng trên đầu giường.

“Mẹ kiếp, được lắm, còn uống. . . uống xong rồi, cô. . . cô. . . cái đồ. . . đê tiện, nhất định cô tự mình hưởng thụ trước, mẹ nó, còn dám ghi nợ cho ông đây à, được lắm, cô. . . nhìn đây, hôm nay ông đây sẽ xử lý cô như thế nào, ông đây phải làm cô khóc, khóc lóc cầu xin ở phía dưới ông đây, cầu xin được tha thứ, nếu không. . . Ông đây không phải là đàn ông. . .”

Nói xong, hắn ta rút thắt lưng quần ra, trói tay Lý Hiền Nghiêu cột vào đầu giường, ba vòng hai nút thắt sau đó xé bỏ quần áo của Lý Hiền Nghiêu, nhào lên người gã ta.

Lý Hiền Nghiêu đang ngủ say thì cảm thấy có một mùi tanh hôi xộc vào mũi, nhưng còn trong rượu lại làm ảnh hưởng đến thần trí của hắn, Lý Hiền Nghiêu chỉ xê dịch vị trí.

Phòng của Lý Hiền Nghiêu là 302, hôm nay người đàn ông béo mập uống quá nhiều rượu, đã đi hơn một tầng phòng của mình mà không biết, hơn nữa, Lý Hiền Nghiêu cũng không đóng cửa kỹ, cho nên hắn mới vào phòng dễ dàng như vậy.

Thân thể của hắn dưới ánh đèn đập vào mắt của gã đàn ông mập mạp, đây là làn da nhăn nheo của người yêu cũ hắn đây sao?

Không thể không nói, vóc người Lý Hiền Nghiêu rất tốt, mặc dù không phải loại cơ bắp, nhưng cũng không có phần nào là mập, cũng không sợ gầy ốm, làn da trắng hồng, cả người sạch sẽ trơn bóng.

Tên mập cảm thấy nước miếng của mình chả đầy trên người Lý Hiền Nghiêu, chẳng lẽ hắn thật sự đã uống quá nhiều rượu, nên sinh ra ảo giác sau đó hắn mặc kệ tiếp tục tách hai chân của Lý Hiền Nghiêu ra. . . .

“Á!” Một tiếng hét thảm thiết, rốt cuộc Lý Hiền Nghiêu cũng đã tỉnh lại, khi hắn tỉnh lại đã nhìn thấy một người đàn ông, cả người tên này hôi thối một tên mập gớm ghiếc, đang đè trên người của hắn, mà vị trí nhạy cảm của hắn. . . đang rất đau rất.

“Con đàn bà đê tiện, hôm nay sao cô lại chặt như vậy, làm ông đây sướng chết, thoải mái lắm!”

Lý Hiền Nghiêu nghe được lời hắn nói, cho dù ngửi thôi thì mùi hôi thối cũng đã tràn ngập khoang mũi, rốt cuộc trong đầu Lý Hiền Nghiêu đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Mày là ai, cút ngay!” Lý Hiền Nghiêu muốn cử động, nhưng với cân nặng hơn 180kg như thế này, hắn cũng không thể dùng sức được, chỉ biết rằng nỗi đau đớn trong hắn càng sâu sắc thêm.

“Rầm!” Phát hiện người bên dưới muốn rời đi, hắn ta giáng xuống một cái tát, “Con đàn bà hèn hạ, muốn chạy à, không có cửa đâu, đợi ông đây thoải mái đã!” Sau đó, hắn ta mở rộng cái miệng tanh hôi cắn trực tiếp lên miệng Lý Hiền Nghiêu, mùi hôi thối kia suýt chút nữa đã làm Lý Hiền Nghiêu chết nghẹt.

Lý Hiền Nghiêu muốn đá văng gã đàn ông trên người mình, nhưng chân của hắn đã bị kéo đến góc độ ngay cả hắn cũng không thể tưởng tượng nổi, còn có tay của Lý Hiền Nghiêu cũng không biết đã bị trói lại từ bao giờ, cái thứ đó vẫn tiếp tục ra vào phía dưới người hắn, giờ phút này mặt của Lý Hiền Nghiêu trắng bệch, phờ phạc.

Hắn lắc đầu, muốn tránh thoát khỏi cái miệng hôi tanh của tên mập, tên mập phát hiện ra ý đồ của Lý Hiền Nghiêu, lại tát một cái đánh cho Lý Hiền Nghiêu hoa mắt.

“Mẹ nó, cô không muốn à, không muốn cho ông đây hôn à, được rồi, vậy thì để cô hôn ông vậy.” Tên mập tức giận, rút thứ đó của mình ra khỏi hạ thể của Lý Hiền Nghiêu, sau đó ấn vào mặt của Lý Hiền Nghiêu, Lý Hiền Nghiêu cảm thấy trong miệng của mình có những thứ không thuộc về hắn, một luồng khí hôi thối nồng nặc trực tiếp khiến Lý Hiền Nghiêu ngất đi vì ngạt thở.

Tên kia đợi một lúc lâu cũng không phát hiện ra Lý Hiền Nghiêu có phản ứng gì, thì cúi đầu nhìn về phía hắn ta phát hiện ra hắn đã hôn mê, tên mập quát to một tiếng, bắt chấp tất cả leo lên người Lý Hiền Nghiêu tiếp tục chuyện mới làm vừa rồi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, trời rớt cuộc cũng sáng Lý Hiền Nghiêu từ từ tỉnh lại, say rượu nhưc đầu khiến Lý Hiền Nghiêu cau mày một hồi, đột nhiên, hắn nghe thấy trong phòng mình thậm chí có cả tiếng ngáy, hắn bèn nhìn về phía bên cạnh.

Một thân hình mập mạp của gã đàn ông đang nằm bên cạnh hắn, trên người tên mập không mặc thứ gì, cái gì cũng không có, ngay cả nơi đó cũng không có gì, người đàn ông này đã bao lâu không tắm? Lý Hiền Nghiêu cảm thấy gian phòng này của mình tràn ngập mùi hôi thối, sau đó hắn lại thấy một mảnh hỗn độn trên giường của mình, đột nhiên, một loại đau đớn đâm xuyên qua tim hắn từ dưới thân truyền lên, khiến Lý Hiền Nghiêu nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra.

Tay của hắn không biết đã được nói lỏng ra từ khi nào, nhưng vẫn có thể nhìn ra vết trói như cũ, trên người hắn còn những thứ nhơ nhớp dính dính, chỉ cần hắn cử động thì phần thân dưới lại có cảm giác đau đớn chày dục khắp người, khuôn mặt của Lý Hiền Nghiêu tái nhợt một hồi, nhìn người đàn ông bên người mình, Lý Hiền Nghiêu thật sự muốn lấy dao ra chém người này, nhưng hắn suy nghĩ lại một chút, hắn không dám, cũng không dám có lá gan đó.

Không được, chuyện này tuyệt đối không thể để cho người khác biết!

Nghĩ tới đây, Lý Hiền Nghiêu chịu đựng đau đớn, nhanh chân xuống đất, vội vã tắm rửa sạch sẽ, đi tới sát vách, gọi mẹ mình dậy mau chóng rời giường rồi vội vàng làm thủ tục trả phòng.

“Con trai, con làm sao vậy?” Nhìn dáng vẻ con trai có phần nôn nóng, lại thấy tướng đi kỳ lạ của hắn, hơn nữa khuôn mặt cũng tái nhợt, bà Lý lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, mẹ, có thể do người nóng mà con bị bệnh trĩ rồi, sự việc không có gì lớn, chúng ta mau đến nhà của cậu đi.” Nói xong Lý Hiền Nghiêu mang theo mẹ mình ngồi lên xe, khi móng của Lý Hiền Nghiêu chạm vào ghế ngồi tài xế, một cảm giác đau xót xuyên tim truyền thẳng đến đại não, “U!”

“Con trai, có cần đi đến hiệu thuốc mua một ít thuốc đi, cái thuốc XX, nghe nói hiệu quả cũng không tệ.” Nhìn bộ dạng của Lý Hiền Nghiêu, bà Lý lo lắng nói.

“Lát nữa rồi hãy nói!” Nói xong, Lý Hiền Nghiêu cắn răng, nhịn đau, lái xe nhanh chóng rời khỏi đây.

Mà lúc này, nhân viên quét dọn phòng vừa mới đi vào phòng số 302 đã thét lên một tiếng “Á!” Làm người trên giường tỉnh lại.

Tên mập mơ màng ngồi dậy, “Kêu cái gì mà kêu, có để co người ta ngủ hay không!” Gã ta bất mãn kêu lên.

Đột nhiên hắn nhìn thấy mình không mặc gì trên người, rồi lại nhìn chiếc giường bữa bãi, còn có căn phòng này lắp đặt các trang thiết bị cũng khác hoàn toàn so với phòng của hắn, khuôn mặt hắn trắng bệch, ký ức tối hôm qua trong nháy mắt trở lại trong đầu của hắn, sau đó hắn lại nghĩ đến thứ gì đó yêu thích, đột nhiên cảm thấy thân thể của mình có chút khác thường, hắn kéo khăn trải giường ra, đắp kín bộ phận quan trọng của mình, “Kêu la cái gì, chưa từng thấy đàn ông khỏa thân à, cắt ra ngoài, đợi ông đây mặc quần áo tử tế rồi hãy đi vào!”

Nhân viên phục vụ đi ra cửa đi, đột nhiên cô gái nhớ đến tư thế quái dị của vị tiên sinh mới trả phòng buổi sáng, suy nghĩ một chút với tình huống cô mới thấy trong phòng, nhân viên phục vụ bĩu môi, “Trò chơi gì đây, còn cố khoe khoang, hơn nữa đàn ông như vậy vừa nhìn đã hợp ý, thật là không có nhân phẩm mà, may mắn thay vì mình thấy anh ta đẹp trai nên đã chụp hình, chuẩn bị YY luôn rồi, nhưng không ngờ là tên đàn ông cặn bã, mình sẽ mang chuyện này tung lên mạng, dùng điều này bù đắp lại nội tâm bị thương của mình, đúng rồi, còn tên đàn ông béo đó nữa, tôi sẽ để các người ở cùng nhau!” Nói xong, nhân viên phục vụ lấy điện thoại ra. .

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Bảo Đao Nhuộm Máu

Nói về truyện chính, chúng ta sẽ đưa ông kính trở về trên người Bạch Nhược Oánh, lúc này Bạch Nhược Oánh đang ngủ say trên chuyến xe đường dài.

Khi ấy, “Đã đến trạm, đã đến trạm, mời xuống xe. . . , vui lòng kiểm tra lại tư trang của mình, tránh việc để rơi trên xe. . . ”

Bạch Nhược Oánh đang mơ màng ngủ, hình như nghe được tiếng nói của cô tiếp viên, Bạch Nhược Oánh mở mắt ra, không biết từ khi nào trời đã tối rồi, xe cũng đã ngừng lại, hành khách bên cạnh cũng đều lục đục xuống xe, Bạch Nhược Oánh cũng giống như vậy, cầm theo thanh đao kia đi theo dòng người xuống xe, ra khỏi bến đứng ở trước cửa bến xe, cô nhìn xung quanh cảm thấy quang cảnh rất xa lạ, Bạch Nhược Oánh cảm thấy cay đắng trong lòng.

"Ở trọ không, nghỉ trọ không, cô gái, cô có muốn ở trọ không, một đêm 60 tệ, có thể lên mạng, còn được tắm rửa, lại là phòng đơn." Lúc này một

người phụ nữ già nua cầm một tấm bảng nhỏ đi về phía Bạch Nhực Oánh.

Nghe xung quanh mình có rất nhiều giọng nói hỏi thuê xe và ở trọ, lại nhìn người phụ nữ trước mặt mình một chút, suy nghĩ đến tiền còn trong túi, Bạch Nhực Oánh gật đầu một cái.

"Được rồi, cô gái, đi theo tôi nào, nhà trọ của chúng tôi, tuy không nhiều tiện nghi, nhưng cũng rất sạch sẽ." Nghe bà cụ nói suốt cả đường đi, cuối cùng thì Bạch Nhực Oánh cũng đã đến được nhà trọ trong lòng bà cụ nói.

Đây chỉ là một gian hàng rất nhỏ, nhưng lâu lâu mới chính là chỗ trọ của nơi này, bên trong có rất nhiều những tấm vách ngăn cách, nghĩ tới việc mình từ nhỏ đã ăn ngon mặc đẹp nhưng đời trước lại trôi giạt khắp nơi, Bạch Nhực Oánh cảm thấy cuộc sống của mình đúng là một trò đùa lớn, không có chút ghét bỏ nào, nhà trọ này so với hoàn cảnh đời trước của cô đã tốt hơn không biết mấy trăm lần rồi, Bạch Nhực Oánh nghĩ như vậy rồi đi vào.

Ban đầu khi bà cụ nhìn thấy Bạch Nhực Oánh dừng lại, cho là cô muốn rời đi.

Chuyện như vậy, bà cũng đã trải qua không biết bao nhiêu lần, mỗi lần vừa có khách trọ nhìn thấy quang cảnh nhà nghỉ của bà, sẽ lập tức chán ghét mà rời đi, bà vốn nghĩ rằng cô gái trẻ này cũng sẽ như vậy, nhưng mà cô gái ấy không hề ghét bỏ hay rời đi, cũng không nói những thứ khác chỉ với điều này thôi đã làm bà có hảo cảm với Bạch Nhực Oánh rồi.

"Cô gái, chỗ của chúng tôi cũng phải đăng ký phòng, tôi có thể xem thử chứng minh thư của cô chứ?" Đi tới trước chiếc bàn, cụ bà nhìn về phía Bạch Nhực Oánh.

Nghe được câu hỏi của bà cụ, rốt cuộc Bạch Nhực Oánh cũng nhớ ra, đúng là vậy, chứng minh thư của cô đã không còn sau trận động đất, trước đây cô chỉ ở trên xe của hai người kia, cũng quên mất chuyện này, mua vé xe đường dài cũng vì không có chứng minh thư, không đi được xe lửa chỉ có thể đi máy chuyên xe liên, bây giờ phải ở trọ, không có chứng minh thư thì làm sao đây?

Nhìn Bạch Nhực Oánh do dự, cụ bà cẩn thận nhìn cô gái trước mặt mình một chút, trên mặt của cô ấy dù đã lành lại nhưng vẫn còn vết thương, trên cổ tay còn thoáng để lộ ra vết thương, chỉ thoáng qua nhưng vẫn có thể nhìn ra, cô gái này không phải vì nóng nảy mà bỏ nhà ra đi, cô gái yếu đuối đứng trước mặt bà đây chỉ có thể là bị gia đình hành hạ mà thôi.

Không thể không nói, cụ bà là người chân thành.

"Bà ơi, con thật xin lỗi, chứng minh thư của con mất rồi. " Bạch Nhực Oánh nhìn bà cụ rồi nói lời xin lỗi.

Đã nhìn ra hoàn cảnh của Bạch Nhực Oánh, trong lòng bà nhận định cô gái này không nói thật, chỉ là thôi, "Thôi, không có việc gì cả, trước tiên tôi sẽ làm thủ tục cho cô, nếu như có người kiểm tra, tôi sẽ nói cô là cháu gái tôi là được rồi, đây là của cô, chìa khóa căn phòng số 108, hôm nay cô cứ ở phòng này đi, trời cũng đã dần tối, cô mau đi nghỉ ngơi một chút, nếu có chuyện gì cứ gọi tôi, bởi vì đó là chuyến xe cuối rồi, nên trạm xe cũng không có ai đâu, tôi cũng không thể đến bến xe được, nhưng nơi này có bán chút đồ ăn, nếu cô có đói bụng thì trực tiếp đến mua là được, rất rẻ so với siêu thị thì tiện lợi hơn rất nhiều."

"Bà à, con cảm ơn bà." Nói xong Bạch Nhực Oánh cầm lấy chìa khóa, cùng với cây Đường đao vô ý lấy được hồi sáng, lại mua thêm ly mỳ ăn liền, Bạch Nhực Oánh chạy về phía căn phòng bà cụ sắp xếp cho mình.

Nhìn theo bóng dáng mỏng manh của cô gái kia, thật sự giống như chỉ cần một cơn gió sẽ thổi ngã được cô vậy, bà than thở lắc đầu một cái.

Bởi vì nơi tắm rửa công cộng phải khóa chặt cửa, Bạch Nhực Oánh vội vã tắm rửa sạch sẽ, rồi trở về gian phòng của mình, căn phòng rất nhỏ, chẳng qua rất gọn gàng, còn có một chiếc máy tính, nhìn thấy máy vi tính, Bạch Nhực Oánh liền ngồi xuống trước màn hình vi tính.

Bạch Nhực Oánh nghĩ nên lên mạng xem một chút có chuyện gì xảy ra không, thì đột nhiên tin tức đầu tin xem một cái Internet, xem một chút có chuyện gì xảy ra, đột nhiên Bạch Nhực Oánh thấy được một tin tức không đáng chú ý, nhưng tin tức này lại làm dấy lên sự thận trọng của cô: Hiện giờ, một số nơi trên cả nước có một loại cây làm con người bị thương, đây là loại cây gai chưa từng thấy trước đây, những sợi gai này rất kỳ quái có màu đỏ, vài người đã thử chặt đứt cây gai thì bên trong chứa chất lỏng màu đỏ, mà người bị cây gai làm bị thương cũng có hiện tượng lên cơn sốt, tạm thời bệnh nhân không rõ. . .

Tin tức không lớn, cho nên cũng không gây nên sự chú ý gì lớn, chẳng qua theo hai người tự xưng là chuyên gia phân tích do khí hậu bị ô nhiễm, môi trường có vấn đề nên mới chuyện thực vật vì muốn sinh tồn mà biến thành giống cây dị dạng, bởi vì trên thân gai đâm vào con người có thể làm bị thương người khác, do một loại vi khuẩn đã theo miệng vết thương mà lây bệnh cho người, cho nên mới xuất hiện trường hợp gây sốt, điều này hoàn toàn là hiện tượng tự nhiên bình thường, cho nên mọi người không cần phải vì chuyện nhỏ nhặt này mà lo lắng.

Nhìn thấy cái này, trong lòng Bạch Nhực Oánh chấn động, chẳng lẽ?

Kiếp trước tận thể xảy ra khi đang giữa mùa hè, không biết tại sao lại có rất nhiều người bị sốt, còn lúc diễn ra việc người cắn người là vào một buổi tối nọ, khi mưa sao băng không hiểu sao bay ngang qua bầu trời, sau khi có mưa sao băng việc người cắn người càng trở nên nghiêm trọng, bệnh viện chật cứng cả người, vậy mà không biết bao lâu sau những người bị cắn kia cũng đều xảy ra biến dị.

Nhưng lúc đó tất cả mọi người cho rằng có thể chỉ là bệnh cảm cúm thông thường đang phát tán, cho nên sốt lên là đưa đến bệnh viện, trong lúc nhất thời bệnh viện chật kín.

Sau khi biết tới vi khuẩn (virus) biến dị, xuất hiện quái vật zombie, mọi người mới bắt ngờ nhận ra đó không phải bệnh cảm.

Đến cuối thời tận thế, các nhà khoa học mới đi tìm nguồn gốc của virus, đúng là không thể nào nghĩ đến được, tất cả mọi người đều cho rằng do sao băng rơi xuống, vì khi thiên thạch va chạm với trái đất đã hình thành phóng xạ, nhưng lại chưa từng có ai nghĩ rằng vấn đề là ở cây sồi gai.

Không phải là cô đang suy nghĩ nhiều chứ? Cũng có thể là do thiên thạch mà? Nghĩ tới đây, Bạch Nhược Oánh mỉm cười, cô thật sự đã lo chuyện không đâu rồi.

Ăn xong ly mỳ ăn liền, Bạch Nhược Oánh thu dọn tất cả mọi thứ, cô lấy mảnh vải bọc thanh Đường đao ra, mở lớp vải cảm thanh đao ra ngoài.

Bạch Nhược Oánh cảm thanh Đường đao, cẩn thận nhìn rồi tỉ mỉ vuốt ve nó, đột nhiên, Bạch Nhược Oánh cảm thấy tay mình lơ lửng, lưỡi đao bắt một đường trên ngón tay của cô, máu tươi nhất thời chảy xuống, Bạch Nhược Oánh nhìn bàn tay của mình, kinh ngạc một chút, đang lúc cô định để thanh đao xuống để băng bó vết thương, thì cô lại phát hiện ra máu chảy xuống từ ngón tay của cô, không theo lưỡi đao chảy xuống đất cũng không nhìn thấy, bị thanh đao hấp thụ rồi sao?

Đột nhiên một ý nghĩ xuất hiện trong đầu của Bạch Nhược Oánh.

Đời trước cô đã tình cờ nghe được một chuyện. Thời tận thế có rất nhiều người thức tỉnh dị năng không gian, nhưng đó chỉ là một không gian chết, chẳng qua không chút không khí để duy trì sự sống trong đó, nhưng lại có một cô gái, không gian của cô ấy đến từ món đồ cổ gia truyền, mà không gian kia có thể bỏ vật phẩm còn sống vào.

Về phần tại sao cô lại biết được bí mật này thì nguyên nhân khi đó là, lúc đó có khả năng người nằm trên giường là cô gái đó, cuối cùng vật cổ gia truyền cũng bị đoạt đi mà cô gái đó cũng hương phai ngọc nát.

Nghĩ tới đây, trong lòng Bạch Nhược Oánh cảm thán, đời trước của cô đau khổ như thế đến cuối cùng cũng chết thảm. Đời này cô sẽ không giống như vậy, ít nhất còn có một thứ để mạng theo.

Bạch Nhược Oánh quyết định không cầm máu từ vết thương nữa mà còn nặn máu ra, cô sợ vết thương quá nhỏ nên mới tàn nhẫn với bản thân lấy lưỡi đao cắt vết thương rộng hơn một chút, máu tươi tiếp tục chảy xuống rơi xuống trên thanh Đường đao.

Quả nhiên, thanh Đường đao hút toàn bộ máu của Bạch Nhược Oánh vào trong thân mình.

Bạch Nhược Oánh tò mò nhìn sự việc trước mặt, chẳng lẽ, là sự thật?

Cô lại bôi máu lên thanh đao lần nữa, máu vẫn không còn đang lúc này trên thân cây Đường đao hiện lên mấy chữ, “Tặng bảo đao cho người có duyên, mở bảo đao bằng máu xử nữ.”

Khi mấy chữ vừa xuất hiện thân đao càng lúc càng đỏ rực, Bạch Nhược Oánh kinh ngạc nhìn hình ảnh này, trong lúc cô đang sững sờ thì Bạch Nhược Oánh cảm thấy đầu mình chóng váng sau đó lập tức mất đi ý thức.

Mà lúc này, con trai của bà cụ nhớ đến Bạch Nhược Oánh, hôm nay khi mẹ của hắn mang về một cô gái hắn đã chú ý đến cô ấy, mặc dù cô gái có chút lão đạo vì mệt mỏi, nhưng vẫn không thể che giấu được khuôn mặt xinh đẹp của cô, còn có quần áo rách rưới bên dưới, đáng người đầy đặn.

Đêm đã khuya, nghĩ tới Bạch Nhược Oánh, gã đàn ông cảm thấy cả người nóng lên, nghĩ tới điệu bộ mềm yếu kia, nếu như ở phía dưới hắn thì thế nào? Nghĩ đến đây hắn đã khoái chí.

Xung quanh không có người, hôm nay vốn nhà nghỉ của hắn không có ai thuê phòng, nghĩ đến việc cũng chỉ có một mình Bạch Nhược Oánh. Hắn ta lặng lẽ xuống giường, mở cửa phòng, lấy chìa khóa dự bị, mở cửa phòng Bạch Nhược Oánh.

"Người đẹp bé nhỏ, anh đến làm bạn với em."

Mở cửa phòng ra, phát hiện đèn phòng Bạch Nhược Oánh không hề sáng, mà lúc này Bạch Nhược Oánh cứ như vậy nằm ở trên giường, bộ quần áo rách rưới đã được thay ra chỉ còn sót lại một lần váy áo mỏng manh ôm lấy dáng người đầy đặn của cô.

Thấy Bạch Nhược Oánh thế này, hắn cảm thấy nơi đó của mình đã nhức nhối, lặng lẽ tiến về phía cô, hắn đưa tay lên rồi đột nhiên lại sợ hết hồn, bởi vì lúc này, hắn nhìn thấy một thứ hình như là thanh kiếm đang nhẹ nhàng hiện ra, xoay lại chia về phía hắn, lúc này cho dù hắn có lòng xấu xa cũng không có can đảm làm, thấy một cảnh quỷ dị trước mặt, thiếu chút nữa hắn đã sợ đến mức tè ra quần, “Quý, có quý!” Hắn ta hét to một tiếng, vừa chạy vừa bỏ ra khỏi cửa phòng Bạch Nhược Oánh.

Buổi tối bà cụ đi vệ sinh ở toilet phía ngoài, đột nhiên bà cụ nhìn thấy con trai của mình đáng yêu không đành lòng vội vã chạy ra ngoài từ một phía, vừa định gọi hắn lại nhưng hắn đã chạy mất bóng.

Cụ bà nghi ngờ quay đầu lại, nhìn thấy cửa phòng của Bạch Nhược Oánh đã mở ra, trong phòng đèn vẫn sáng, hồng hồng, không phải là con trai của bà đã làm chuyện gì với cô gái kia rồi chứ? Nghĩ tới cụ bà nhanh chóng đến gần gian phòng kia, nhìn thấy cảnh trong phòng, cụ bà trong lòng run sợ, bà lập tức lấy điện thoại ra, kêu xe cứu thương, mà đúng lúc này, cũng không có ai nhìn thấy, thanh Đường đao mới vừa còn được Bạch Nhược Oánh giữ trong tay, cứ như vậy biến mất không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: No13 Không Gian Trong Bảo Đao

Xe cứu thương tới, Bạch Nhược Oánh được đưa vào bệnh viện, lúc này Bạch Nhược Oánh đã rơi vào trong một vùng tăm tối, cái gì cũng không biết.

Bà cụ ở quán trọ đưa cô vào bệnh viện, sau khi bác sĩ kiểm tra nói rằng không có gì đáng ngại, chẳng qua dinh dưỡng không đầy đủ dẫn đến việc hạ huyết áp, cuối cùng bà cụ nộp tiền viện phí rồi để bác sĩ chăm sóc Bạch Nhược Oánh, thấy thế bà cụ mới an tâm được một chút sau đó rời đi.

Mà lúc này Bạch Nhược Oánh đang đắm mình giữa khung cảnh đẹp đẽ, nhắm mắt lại rồi tiếp nhận truyền thừa của bảo đao Thượng cổ.

Thanh Đường đao này thật sự là một thanh bảo đao, được tạo thành từ sắt đen thời Thượng cổ, đã trải qua vô số lần chinh chiến nơi xa trường, thân đao đã nhuộm máu của vô số sinh linh, thậm chí dần dần còn có linh thức.

Năm đó khi rèn bảo đao, khối sắt này là do Đoán Tạo sư* lúc bấy giờ vô tình có được, ông vốn tưởng rằng đây chỉ là một khối sắt đen bình thường, cho nên ông đã rèn thành một thanh Đường đao, khi Đường đao được đúc thành trong lò, lúc này ông ấy mới phát hiện ra đó không phải là một khối sắt bình thường mà là sắt đen thời Thượng cổ. Dĩ nhiên Đoán Tạo sư rất vui mừng, không chần chờ ông ta đã dùng máu tế bảo đao, nhưng khi ông đang tế đao thì sấm chớp cuộn cuộn, trong lúc nhất thời mây gió biến đổi, bạch đao đỏ lên, khoảnh khắc ấy ông biết chuyện không thành, lại đột nhiên nhớ đến lời di huấn của tổ tiên, vội vàng lục lại bản chép tay của cha ông, nhìn vào bút tích của Tổ sư gia ghi lại, ông nghĩ người biết mình đã gây ra họa.

*Đoán Tạo sư: người phụ trách chế tạo binh khí

Cây đao này đúng là một thanh bảo đao, nhưng di huấn tổ tiên đã dạy sắt đen này không thể dùng máu tế đao, nếu như làm trái lời phải nung chảy binh khí lại như ban đầu, thế nhưng ông đã dùng máu của mình để tế đao từ đó thanh bảo đao này đã biến thành Ma đao, mặc dù Đoán Tạo sư cũng không biết tại sao thanh đao ấy lại được xưng là Ma đao, nhưng khi nhìn thấy nó trong tay chỉ có thể nói là một bảo đao thần khí lợi hại làm ông không thể bỏ được.

Thì ra ở thời Thượng cổ, đời trước thanh đao là một bảo kiếm được đặt tên là Huyền Quang, và chủ nhân của nó là một người con gái.

Nàng ấy vốn là người tu tiên, vô dục vô cầu, nhưng ngờ đâu một ngày kia nàng lại gặp phải một nam nhân, nam tử này mang đến cho nàng vô số những cảm xúc không giống nhau, đến một ngày lòng của nàng cũng rung động.

Ở cùng với nam tử kia, nàng cảm thấy mình chưa từng biết thế nào là vui vẻ, nàng dần dần có cảm xúc, hiểu thế nào là tươi cười, hiểu được thế nào là tình yêu. Vậy mà đúng lúc này chuyện của nàng bị sư phụ phát hiện, sư phụ của nàng muốn nàng rời xa nam nhân kia nhưng nàng lại không muốn. Vì thế mà nàng bị sư phụ đánh trọng thương còn bị nhốt lại, nam tử nhận được tin tức đã một mình xông đến Thiên Môn, cầu xin sư phụ của nàng thả nàng ra, tác thành cho hai người. Ngờ đâu sư phụ của nàng lại bày ra Thiên La Địa Võng bắt được nam tử đó.

Lúc này nàng mới biết thân phận thật sự của hắn lại là Ma Vương.

Sư phụ của nàng đã nói với hắn, chỉ cần hắn lấy Ma Vương đan ra rồi hồn bay phách tán, ông ta sẽ chữa khỏi cho nàng và thả nàng ra.

Hắn biến mất trước mắt của nàng, còn sư phụ của nàng thì mỉm cười bởi vì đến cùng ông ta chỉ muốn lấy nội đan của Ma Vương.

Thấy cảnh tượng trước mắt, nàng như phát điên gọi Huyền Quang phá vỡ nhà tù, đại chiến với người trong môn phái mấy ngày mấy đêm, một lần đó bảo kiếm Huyền Quang vốn thánh khiết lại dính vô số máu tươi.

Rốt cuộc nàng liều chết đánh bại sư phụ của mình, đoạt lấy nội đan của người mình yêu, nhưng lúc này nàng đã bị trọng thương nghiêm trọng không có cách nào cứu chữa, trước khi chết nàng dung hòa nội đan của nam tử và bảo kiếm Huyền Quang, sau đó nàng ngã xuống.

Sư phụ của nàng trong trận chiến lúc nãy chưa chết hẳn mà bị trọng thương, cho nên khi ấy ông ta đã nhìn thấy nàng dung hòa nội đan của Ma Vương và bảo kiếm Huyền Quang thành một thể. Lúc nàng ngã xuống ông ta bèn nhặt lấy bảo kiếm Huyền Quang ném vào lò luyện đan, ông ta nghĩ rằng sẽ luyện được Ma Vương đan. Nhưng khi đó thương tích quá nặng Ma Vương đan không luyện ra được mà bảo kiếm Huyền Quang cũng bị nung chảy, trong lúc sư phụ của nàng dường như, bảo kiếm Huyền Quang hóa thành sắt đen lại bị phản đồ trong môn phái trộm mất, từ đó tung tích không rõ.

Biết hơn nhiều năm đã qua, khối sắt lại đến được tay Đoán Tạo sư cho binh lính, ông mang sắt đen luyện thành một thanh bảo kiếm. Vì bảo kiếm luyện xong mang theo sự tàn độc, cho nên ông đã đưa nó đến dâng cho một vị Đại tướng quân nổi tiếng, Đại tướng quân có được bảo kiếm này trên chiến trường càng ra sức chém giết, máu chảy thành sông. Trong quá trình công thành Vạn Cốt, bảo kiếm lại một lần nữa uống cạn vô số máu tươi, thân đao cũng ngày càng đỏ rực.

Cuối cùng thắng trận, Đại tướng thu quân hồi triều, ông mang bảo kiếm đặt ở đại sảnh, vậy mà không biết vì sao trong nhà vị Đại tướng quân ấy luôn không được yên bình, cuối cùng ông không thể không mang bảo kiếm trả lại cho Đoán Tạo sư kia, từ đó nhà cửa mới được bình an.

Đoán Tạo Sư thu hồi bảo kiếm, biết rằng bảo kiếm đã uống máu quá nhiều, chính là điềm không may, cho nên đã nấu chảy nó ra rồi niệm phong cất đi, đợi đến khi sắc đỏ của máu biến mất lại lấy ra rèn, cũng truyền lại cho hậu nhân không thể dùng máu tế kiếm.

Thời gian lưu chuyển, sông núi biến đổi, thì ra chiếc hộp niêm phong đã sớm hóa hành tro bụi, còn khối sắt đen không còn niêm phong lại rơi vào tay vị Đoán Tạo sư đương thời, lúc này màu sắc của sắt đen đã biến đổi. Đoán Tạo sư không nhìn ra điều gì khác thường mới lấy sắt đen ấy đi rèn thành Đường đao, khi ông lấy máu tế đao, mây gió thay đổi bạch đao đỏ lên, cuối cùng vị Đoán Tạo sư mới nhớ ra lời nhắn nhủ của tổ tiên nhưng tất cả đã muộn.

Nhìn bảo đao do chính tay mình tỉ mỉ chế luyện, Đoán Tạo sư không đành lòng nhìn nó bị nấu chảy, cuối cùng ông phong bế thân đao lại rồi đưa cho một vị quan Văn cất giữ. Sau đó thanh đao này lại trở thành vật bồi táng của một vị quan viên khác, chôn sâu dưới đất nhiều năm vẫn bình an vô sự, cho đến khi một tên trộm mộ mang bảo đao ra ngoài, lớp phong bế cây đao đã sớm mục nát, còn thanh đao thì bị hấn bán đi, nhưng nó lại cảm ứng được Bạch Nhược Oánh.

Tuy nói Bạch Nhược Oánh chỉ là người bình thường, nhưng cô là người trùng sinh, còn có ký ức thời mạt thế bị những người kia phản bội hại chết, không biết bắt đầu từ khi nào sự oán hận đã dần tích tụ trong linh hồn của cô, cũng bởi vì điều này mà cô có chút cảm giác khác thường khiến cho linh thức của bảo đao cảm thấy hưng phấn, cho nên khi nó hấp thụ máu của Bạch Nhược Oánh đã mở ra nghi thức nhận chủ.

Bảo đao hút máu của Bạch Nhược Oánh, hai người bọn họ hợp lại làm một, sau khi nó ẩn giấu trong cơ thể của Bạch Nhược Oánh thì trở thành một phần của cô.

Bạch Nhược Oánh nằm trên giường bệnh một mình từ từ tỉnh lại, rồi nhìn xung quanh, cô cảm thấy bản thân mình đang ở trong tiên cảnh, núi cao xa xăm, cách đó không xa có nước chảy, bãi cỏ mềm mại, lầu trúc tao nhã, hoa không biết tên, rừng cây bát ngát, bầu trời xanh biếc, giữa không trung còn có mặt trời, thấy những thứ này, cô thật sự ngỡ ngàng.

Cô tò mò quan sát xung quanh thì đột nhiên cô cảm thấy có một tia sáng màu đỏ bắn ra từ trong cơ thể mình. Trong tay cô bất chợt xuất hiện một thanh Đường đao, lúc này thân Đường đao đã đỏ như máu, nhưng cô lại đặc biệt yêu thích Đường đao như vậy. Bạch Nhược Oánh vượt thân đao, nghĩ đến việc mình vừa nhận ký ức truyền thừa của Đường đao. Cô biết thanh đao này được đặt tên là Huyền Quang, mà bây giờ chỗ cô đang đứng chính là không gian bên trong Đường đao.

Không gian ư?

Điều này khiến Bạch Nhược Oánh chấn động tận đáy lòng, đây là món đồ hấp dẫn người khác đến mức nào. Nếu như kiếp trước cô có không gian, bên trong lại có đầy đủ vật dụng mà nói, như vậy cô cũng sẽ không vì thức ăn mà phải đi làm những chuyện khiến người khác buồn nôn kia. Cô cũng sẽ không dễ dàng mà cứ như thế chết đi, nghĩ tới đây trong lòng Bạch Nhược Oánh lại nhớ đến gã đàn ông đáng chết kia, Lý Hiến Nghiêu!

Truyền thừa của Huyền Quang nói cho Bạch Nhược Oánh biết, không gian này là do chủ nhân đầu tiên của Huyền Quang tạo ra. Khi đó vì nàng ấy không thích túi càn khôn cho nên nàng đã gia chú thêm công năng của túi càn khôn lên kiếm Huyền Quang, từ đó hình thành nên không gian này.

Trong không gian thời gian là lưu động, nhưng cũng giống với thời gian bên ngoài, phương thức đi vào không gian được chia làm hai loại, thân thể tiến vào, thần thức cũng có thể tiến vào, hiện tại thần thức của Bạch Nhược Oánh đang tiến vào không gian.

Linh khí trong không gian tỏa hơi nóng, là một nơi để tu luyện dưỡng sinh rất tốt.

Cô suy nghĩ một chút này giờ đi xung quanh trong không gian đã lâu, kết quả là ngoài trừ rừng núi sông nước ra thì một vật sống cũng không có, ngược lại trong không gian lại có những thảm thực vật và hoa cỏ kỳ dị tạo thành khu vườn xanh mướt rất xinh đẹp.

Không biết không gian này có thể dùng cho người ở được không, nếu có thể thì cuối thời như vậy cô để cho người nhà của mình ở trong không gian chẳng phải càng an toàn sao?

Vậy mà Bạch Nhược Oánh lại nghe được thông tin do không gian truyền đến cho cô, không gian này ngoại trừ chủ nhân của mình ra thì không thể chứa những người khác nhưng động vật thì có thể.

Khi nhận được thông tin trong đầu, cô chợt lóe lên một tia thất vọng nhưng rất nhanh cô đã khôi phục như cũ, bởi vì trong lúc vô tình lấy được bảo đao đã là trời cao ban ơn rồi, tại sao cô còn để lòng tham muốn nhiều hơn được.

Nhìn không gian lớn như vậy, Bạch Nhược Oánh cho rằng mình nên đi để công ty hạt giống mua một chút hạt giống của rau củ và trái cây, sau đó sẽ nuôi một ít gà, cá, vịt, tương tự như thế, nếu như những thứ đồ sau này lớn lên, cũng coi như cuối thời không sợ thiếu cái ăn.

Bởi vì được linh khí trong không gian tiếp thêm sức mạnh cho thần thức của Bạch Nhược Oánh cho nên cô sẽ tỉnh lại rất nhanh, lúc này đã là buổi tối ngày thứ hai.

Khi cô tỉnh táo trở lại nhìn y tá bên cạnh mình, "Xin chào, cho hỏi tại sao tôi lại ở chỗ này?" Nhìn thấy mình ở một nơi xa lạ, Bạch Nhược Oánh nhớ lại chuyện tối ngày hôm trước, trong lúc cô vô tình mở phong ấn Đường đao, sau đó cô liền mất đi ý thức ngơ đầu vừa mở mắt ra đã đến bệnh viện.

"Cô đã tỉnh rồi, cô bị ngã đi là một cụ bà đã đưa cô đến đây, cô cảm thấy như thế nào có thấy không thoải mái không?" Nhìn thấy Bạch Nhược Oánh tỉnh lại, y tá đi tới bên giường.

"Tôi không sao, cảm ơn."

Nhìn Bạch Nhược Oánh thật sự không sao, y tá mới rời khỏi phòng.

Nhắm mắt lại, trong đầu Bạch Nhực Oánh đột nhiên hiện ra cảnh tượng tối hôm qua, mở mắt ra lần nữa Bạch Nhực Oánh mới bắt đầu đi mà lắc đầu, thôi vậy coi như hần ta muốn giờ trở đời bại nhưng bà cụ mẹ của hần lại là người tốt, cứ như thế vậy về sau đường ai nấy đi hai bên không quen biết nhau.

Ban đêm không có ai, Bạch Nhực Oánh gọi bảo đao ra, nhìn thấy thân bảo đao màu đỏ nhạt, Bạch Nhực Oánh yêu thích vuốt ve nó, "Tôi không thích hai chữ Huyền Quang, từ hôm nay lấy tên cho người gọi là... là Âm Huyết đi."

Giống như nghe hiểu lời Bạch Nhực Oánh nói, bảo đao Âm Huyết hưng phấn lắc lư thân đao, cô mỉm cười thu hồi lại bảo đao vào trong thân thể.

"Người yên tâm, sau này sẽ cho người ăn." Âm Huyết không kén ăn, chỉ cần là máu thì nó sẽ rất thích, bởi vì là Ma Đao nên càng tà ác nó càng vui vẻ, nghĩ tới sau này có nhiều zombie như vậy máu của chúng đủ để Âm Huyết uống no.

Sau đó cô ngủ cả đêm đến ngày thứ hai, bác sĩ đến kiểm tra phòng. Sau khi Bạch Nhực Oánh tỉnh lại cảm thấy thân thể không có gì, lúc thầy thuốc trực ban kiểm tra đồng ý ký giấy cho cô xuất viện, cô làm thủ tục xong xuôi rất nhanh rồi rời khỏi bệnh viện.

Đi tới bến xe một lần nữa, trong tay Bạch Nhực Oánh không có túi quần áo, mà Đường đao lại ở trong cơ thể của cô, hòa làm một với linh hồn của cô. Cô mua vé xe ngồi trên xe khách về nhà. Bởi vì là xe đường dài nên sẽ lái cả một ngày, Bạch Nhực Oánh nhắm mắt bắt đầu nghỉ ngơi, vậy mà ý thức của cô lại tiến vào không gian.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Suối Thánh Chữa Thương

Nhìn bao quát không gian, đáy lòng thật sự rất kích động, cô ngồi trong không gian, hấp thụ linh khí cảm thấy toàn thân thoải mái, cứ như vậy mãi cho đến khi xe đến trạm Bạch Nhực Oánh vẫn chưa tỉnh lại.

"Đã đến trạm, xin các hành khách xuống xe." Bạch Nhực Oánh đang nhắm mắt nghỉ ngơi bỗng nghe thấy giọng nói ấy, nhìn thấy xe cũng đã dừng lại cô cũng theo những hành khách bên cạnh xuống xe.

"Tiểu Oánh, Tiểu Oánh." Đột nhiên cô nghe thấy giọng nói quen thuộc đang gọi tên mình, Bạch Nhực Oánh ngẩng đầu lên nhìn, có một đôi vợ chồng trung niên đứng bên cạnh một chiếc xe riêng, mà tiếng nói cô nghe được lại là của mẹ cô đang gọi.

Bạch Nhực Oánh nhìn thấy mẹ mình, nước mắt từ khóe mi chột trào ra, "Mẹ ơi." Cô chạy đến nhào vào lòng mẹ, nỗi đau ẩn sâu trong lòng và sự vui mừng khi cô còn có thể gặp lại người thân đã kích động cô, khi nhìn thấy người nhà của mình mọi cảm xúc hoàn toàn bộc phát.

"Con gái ngoan, đừng khóc nữa, mẹ ở đây, từ nay về sau một nhà ba người chúng ta sẽ không tách rời nữa." Nhìn con gái của mình khóc đến mức xé ruột cào gan, bà Bạch đau lòng ôm lấy con mình, còn ông Bạch thì ở một bên không nói gì nhưng đôi mắt của ông cũng đã đỏ lên.

Quay đầu lại, Bạch Nhực Oánh ôm lấy ba cô, có thể nhìn thấy ba mẹ mình thật sự rất tốt, con gái bất hiếu, về sau cô nhất định sẽ chăm sóc cho hai người bọn họ thật tốt, cho dù là mặt thể cô cũng sẽ bảo vệ ba mẹ mình chu toàn, không thể để họ tiếp tục chịu bất kỳ tổn thương nào.

Về đến nhà, đầu tiên Bạch Nhực Oánh nhận lỗi với ba mẹ mình, cũng có nhắc đến việc tự cô cũng hiểu Lý Hiên Nghiêu theo đuổi mình chỉ vì tiền. Chỉ vì cô cắt đứt liên hệ với người nhà mà bản thân của hần mới bại lộ, hai người đã chia tay nhau, chẳng qua Bạch Nhực Oánh cố gắng giấu đi thương tích trên người, sợ cha mẹ mình nhìn thấy rồi lo lắng.

Ông bà Bạch thấy con gái mình gầy đi rất nhiều cũng không tiếp tục hỏi nữa. Xót xa chuẩn bị thức ăn cho Bạch Nhực Oánh, muốn bồi bổ cho cô một chút.

"Ba, chuyện kia, ba đã nói với mẹ chưa?"

Sau khi ăn cơm tối xong, Bạch Nhực Oánh đi tới thư phòng của ba mình.

Ông Bạch nhìn thấy con gái nhìn như đã trưởng thành hơn nhiều rồi gật đầu một cái, "Ba đã nói qua với mẹ con, còn có cả chú Hình của con, nhà ta họ hàng không nhiều lắm cũng đều nói hết rồi, nhưng mà ngoại trừ chú Hình của con ra bọn họ đều không tin ba, haizz." Ông Bạch thở dài nói.

"Ba à, ba không cần phải tự làm khó mình, chuyện này bất luận là ai cũng sẽ không dễ dàng tin ngay được, chúng ta cứ làm chuyện chúng ta nên làm thôi, những thứ khác sau này hẵng nói." Nhìn dáng vẻ mất mát của của ba mình, cô an ủi xoa nhẹ bả vai ông.

Ông Bạch ngẩng đầu nhìn con gái, đúng là Tiểu Oánh đã lớn rồi, nếu là lúc trước chắc chắn Tiểu Oánh sẽ không có tâm tư mà chú ý đến về mặt của ông, cũng càng không an ủi ông như vậy. Ông Bạch cho rằng vì chuyện tình cảm với Lý Hiên Nghiêu mà cô đã trưởng thành, ông không biết rằng con gái mình đời trước đã đau khổ bao nhiêu.

Bạch Nhựt Oánh cũng không nói những chuyện Lý Hiền Nghiêu đã làm nói cho ba mình biết, vì mối thù này cô muốn tự mình báo. Buổi tối, cô trò chuyện với mẹ, nói rất nhiều điều, việc này làm bà Bạch vui vẻ không ngớt. Đêm đã khuya, Bạch Nhựt Oánh về tới gian phòng của mình, khóa chặt cửa, cô tiến vào không gian.

Nhìn không gian của mình, Bạch Nhựt Oánh cảm thán, thấy nước chảy trong không gian là một con suối. Bạch Nhựt Oánh nghĩ thầm, nước ở đây có thể uống không? Suy nghĩ một chút, cô trở về phòng mình cầm theo một ly nước. Đột nhiên, cô nhớ tới lúc mình còn nhỏ, từng xem qua tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, lại nhìn suối nước trước mặt, không biết có khả năng tẩy tủy không nữa.

Sau đó, cô lại nhìn cái ly trong tay mình, đây là thứ cô ra khỏi không gian lấy vào, nếu như sau này đều như vậy, cô phải ra vào không gian thì mới lấy được đồ, thật sự rất phiền phức. Nghĩ tới việc chiếc ly có thể ra khỏi không gian hay không, thì đột nhiên chiếc ly trong tay cô biến mất. Cô ra khỏi không gian, chiếc ly đã đặt ở vị trí cũ, cô lại nghĩ muốn chiếc ly vào trong không gian, thì cái ly lại không thấy đâu cả. Bạch Nhựt Oánh trở vào không gian lần nữa, đã thấy chiếc ly nằm trong không gian, kết quả như thể làm Bạch Nhựt Oánh thoải mái trong lòng. Như vậy sau này không phải gặp phiền phức, mỗi lần muốn mang thứ gì đó ra vào không gian chỉ cần sử dụng ý thức là được.

Nước suối trong vắt dưới đáy hồ, Bạch Nhựt Oánh múc lấy một ly nước, “Ừng ực!” Sau khi uống vào, mùi vị ngọt ngào truyền đến. Rồi sao nữa đây? Phản ứng gì cũng không có, ngoại trừ việc Bạch Nhựt Oánh cảm thấy tinh thần của cô đã tốt hơn rất nhiều, cũng không thay đổi gì khác nữa, cũng không có cảnh sẽ tổng thứ tạp chất trong cơ thể ra ngoài. Nghĩ tới đây, Bạch Nhựt Oánh mở mắt, mỉm cười rồi lắc đầu một cái, cô thật sự đã suy nghĩ quá nhiều. Suối nước tẩy tủy ư, bản thân cô cũng thật tham lam.

Nhưng vào đúng lúc này, Bạch Nhựt Oánh nhìn cánh tay của mình, đã không thấy vết thương đâu nữa, chẳng lẽ suối nước này có thể trị thương? Bạch Nhựt Oánh gọi Âm Huyết ra, hạ xuống cát một đường trên cánh tay của cô, Âm Huyết uống máu của chủ nhân hưng phấn đến mức đảo quanh trên không trung. Dĩ nhiên Âm Huyết sẽ không chủ động làm tổn thương Bạch Nhựt Oánh vì bọn họ là một thể, cùng chung sinh mệnh.

Nhìn Âm Huyết hưng phấn, Bạch Nhựt Oánh lắc đầu một cái, cũng may cô và Âm Huyết cùng chung sinh mệnh. Nếu không máu của cô không phải sẽ bị nó uống cạn sao, Bạch Nhựt Oánh không để ý đến Âm Huyết nữa mà đến suối nước, lấy một ít rửa qua vết thương của mình. Lúc này cô nhìn miệng vết thương trên cánh tay mình khép miệng lại với tốc độ chóng mặt.

Có suối nước này, Bạch Nhựt Oánh thật sự rất vui vẻ, nếu như có bị thương, thì đây chính là món đồ bảo mệnh mà. Nhìn suối nước chảy mãi không ngừng, khuôn mặt Bạch Nhựt Oánh tươi cười, nhanh chóng đưa mắt tìm Âm Huyết.

Khi mặt thể tới, không chỉ có con người nhiễm bệnh mà còn có đất đai, nguồn nước, và cả thực vật. Ở mặt thể thiếu nước đây là sự thật không thể phủ nhận, trước mắt nhìn thấy nguồn nước vô tận, làm sao cô có thể mắt nhắm được. Mà nước này còn có công hiệu chữa lành vết thương, nghĩ tới đây cô nhớ đến cô gái chủ nhân của không gian trong niềng ngọc đã chết ở mặt thể đời trước. Càng nghĩ cô lại càng không thể tiết lộ không gian bí mật này được.

Chẳng qua suối nước có tác dụng dưỡng sinh, như thế thì để cho người nhà của cô uống nó vậy. Bạch Nhựt Oánh nghĩ là làm nhưng đột nhiên Âm Huyết lại ngăn cản cô, cô nghi ngờ nhìn về phía Âm Huyết. Lúc này cô mới hiểu được, suối nước này có tên gọi là suối Minh Nguyệt, nước suối có công hiệu hết sức mạnh mẽ, người có gân cốt bình thường không thể dùng được. Nếu như mù mờ uống nước suối thì sẽ nổ banh xác, khi Bạch Nhựt Oánh uống nước mà không có chuyện gì bởi vì bây giờ cô và Âm Huyết đã đồng sinh đồng mệnh, hơn nữa đó cũng là kết quả của việc bảo vệ của linh khí tràn ngập trong không gian.

Biết được những điều này, Bạch Nhựt Oánh sợ hết hồn, cũng còn may là Âm Huyết đã nói cho cô biết. Thế nhưng nước suối này có công hiệu mạnh mẽ đến vậy, chẳng lẽ ngoại trừ cô ra người khác đều không thể uống được sao? Đột nhiên Bạch Nhựt Oánh nghĩ tới việc pha loãng, nếu như vậy công hiệu của nước suối sẽ nhỏ đi gấp trăm lần, gấp ngàn lần, thậm chí là gấp vạn lần. Dù chỉ như thế nhưng đối với người bình thường đã rất hữu dụng rồi, cứ như vậy Bạch Nhựt Oánh cô đều thêm một ít nước suối vào toàn bộ nước trong nhà. Lần này thì Âm Huyết không ngăn cản cô.

Đêm đã khuya nhưng vì cô mới vừa uống nước suối, cho nên cô cũng không cảm thấy mệt mỏi. Ngược lại sức lực tràn trề, cô nhìn đồng hồ rồi mở cửa sổ ra, ngắm ánh trăng phía ngoài, Bạch Nhựt Oánh mặc quần áo tử tế rồi cầm chìa khóa đi xuống lầu. Nhớ lại địa chỉ nhà kho mà ba đã nói cho mình, cô lái xe đi tới chỗ nhà kho kia.

Thì ra là kho hàng là một xưởng sản xuất bị bỏ hoang ở gần đây, quan sát xung địa hình xung quanh, đang lúc cô muốn rời đi. Đột nhiên, Bạch Nhựt Oánh phát hiện ra ở đằng kia có người nói chuyện, cô rất tò mò đêm này gió lớn đây lại là xưởng sản xuất bị bỏ đi, tại sao lại có người đến đây. Cho nên cô có chút hiếu kỳ mở rộng thần thức, muốn xem thử mấy người này muốn làm cái gì.

Sau khi mở rộng thần thức, Bạch Nhựt Oánh nghe rất rõ ràng thì ra hai người này đang bàn bạc, chuẩn bị một màn lừa giỡn lấy sắc gạt người. Nghe đến đó, cô vốn không muốn nghe nữa, cô vốn không phải là dạng Thánh mẫu gì. Cho nên chắc chắn sẽ không tốt bụng đi cứu ai cả, cô cảm thấy nhàm chán đang muốn rời đi thì có một chiếc xe hơi lái tới. Trong xe có hai người ngồi, một nam và một nữ.

Người đàn ông anh tuấn còn người phụ nữ thì xinh đẹp, khi xe ngừng hẳn Bạch Nhựt Oánh định thần nhìn lại. Chiếc xe rất sang trọng, rồi cẩn thận quan sát người đàn ông trên xe một chút? Người này có thể xem là có chút quen biết, nếu như cô nhớ không nhầm thì không phải ở thời mặt thể hần ta là đội trưởng của trung đoàn dị năng hay sao?

Hơn nữa người đàn ông này cũng là một trong những người khách qua giường của cô *. Nghĩ tới đây, Bạch Nhựt Oánh oán hận, hần ta có tâm lý cực kỳ biến thái. Ngày ấy, mẹ của Lý Hiền Nghiêu kêu dúi ả ỉ, Lý Hiền Nghiêu sẽ để cô đi lấy thức ăn về cho mẹ hần. Đang lúc cô đi trên đường, thì người đàn ông này đột nhiên lại xuất hiện, ở trên đường cái trước con mắt của mọi người lại cường bức cô. Mà đồng đội của hần lại đứng thành một vòng trong, vừa nhìn vừa cười, cuối cùng sau khi hần rời đi, đồng đội của hần cũng rời đi.

những người khách qua giường của cô *: ý nói những người đã từng ngủ với nữ chính, cô ấy tự so sánh mình như kỹ nữ, coi những kẻ cưỡng ép mình là những tên khách hèn hạ.

Khi lê tấm thân chông chênh chất vết thương trở về nhà, cô mới biết thì ra tất cả đều là chủ ý của Lý Hiển Nghiêu. Hắn làm như vậy là muốn để được đoàn đội của gã đàn ông kia che chở

Nhìn thấy cảnh này, Bạch Nhược Oánh quyết định không đi, gã đàn ông trước mặt dù làm cô khó chịu. Nhưng ghê tởm nhất vẫn là Lý Hiển Nghiêu, Bạch Nhược Oánh siết chặt hai tay thành nắm đấm, cô không hề phát hiện ra móng tay của mình đã cắm vào lòng bàn tay, máu từ từ chảy ra. Thì ra hai người này và người phụ nữ trong xe là cùng một phe, bọn họ đã theo dõi người đàn ông này từ lâu, cho nên chuẩn bị bày ra cho hắn một màn kiếm tiền.

Hắn là một thiếu gia nhà giàu vô cùng hẹp hòi, vì hắn thường khoe khoang chuyện nhà mình. Mua cho bạn gái nên cạnh hắn cái này, cái nọ, nhưng mỗi lần trở về nhà hắn sẽ lập tức đòi lại những thứ đã mua ở ngoài kia. Cho nên những người phụ nữ từng đi theo hắn vô cùng căm hận gã đàn ông này, mà người phụ nữ lúc này cũng giống như vậy.

Cô gái này cũng không phải người lạ, cô từng là bạn gái cũ của hắn. Năm đó, khi cô còn là nữ sinh đã ở cùng với hắn ta, nhưng sau khi hắn chơi đùa cô chán, lại một cú đá bay cô đi. Cái gì cũng không để lại cho cô, trong lòng cô vô cùng oán hận, vì trả thù hắn mà cô đã thay đổi khuôn mặt còn nâng ngực. Khi cô xuất hiện trước mặt hắn một lần nữa thì hắn đã không thể nhận ra được cô gái trước mặt hắn nữa rồi.

Lúc ấy hắn cũng mới vừa đá một cô gái khác, đang khi nhàm chán hắn vừa vào quầy rượu đã gặp được cô gái xinh đẹp 36F* này. Ánh mắt của gã ta lập tức bị hai khối tròn trắng mềm kia hút lấy, sau đó một lát hai người khoác tay nhau rồi đi. Cô gái nói biết một xưởng sản xuất cũ, chỗ cũng rất được muốn cùng với hắn ‘đại chiến’ ngoài trời. Hắn vừa nghe xong đã khoái chí, không nói hai lời đã lái xe chạy thẳng đến vị trí cô gái nói.

36F*: cỡ ngực của phụ nữ

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Dị Trạng Xuất Hiện

Người đàn ông xui xẻo không hề biết đã bị theo dõi từ lâu.

Vất vả lắm mới tới được nơi cần đến, gã đàn ông không đợi được nữa đẩy người phụ nữ xuống, cảm giác mình đè phải bộ ngực nhô cao, người đàn ông cảm thấy máu mũi sắp chảy ra rồi.

Lúc người đàn ông đang hứng thú dâng cao, “Xuống xe, xuống xe....”

Chẳng biết tại sao cửa xe lại bị mở ra, người đàn ông chưa kịp hoàn hồn thì đã bị kéo xuống xe.

Vừa nhìn thấy hai người đàn ông trước mắt không giống người tốt, người đàn ông nọ cau mày, “Các anh là ai vậy?”

“Mẹ kiếp, kêu mày xuống xe thì mày xuống đi, nói nhiều lời vô ích vậy làm gì!” Hai người đàn ông kia không để ý đến lời nói của người đàn ông nọ, mỗi người một tay kéo một phát lôi cả hai người xuống xe.

“Các người làm tôi đau, chúng ta đã nói rồi đấy, giờ hắn ta ở nơi này, các người muốn làm gì thì làm, nhà tôi có rất nhiều tiền, coi như các người bắt hắn thì tôi cũng không quan tâm, này, anh buông tôi ra.” Lúc này người phụ nữ bị nắm cánh tay kéo xuống xe, cô muốn tránh khỏi bàn tay của người đàn ông đó, nên đã nói cùng với đồng bọn của mình.

Khi nghe lời nói của người phụ nữ, Bạch Nhược Oánh biết rằng, thì ra hai người đàn ông này là do người phụ nữ đó mướn tới. Có điều với tình cảnh trước mắt này thì tình hình của người phụ nữ cũng không ổn rồi.

“Người anh em, anh xem hắn là người phụ nữ này gọi điện kêu chúng ta tới, thật không ngờ cũng rất đúng giờ.”

Nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, gã đàn ông đã hiểu ra: “Các người cùng một bọn ư?”

"Chết tiệt, nói ít thôi, đứng cho ngay ngắn!"

"Bọn mày là ai? Mẹ kiếp, chúng mày có biết tao là ai không?"

"Á, các anh làm gì vậy, buông tôi ra, ai cứu tôi với." Lúc này cô gái cảm thấy không yên lòng vội vã kêu cứu.

"Mẹ nó, tao nói cho bọn mày biết, tao là con trai của XX, khôn hồn thì thả tao ra.”

Thật ra ban đầu hai tên trộm này được người ta thuê cũng chỉ vì muốn cướp lấy chiếc xe, không hề có việc bắt giữ này. Nhưng đến khi nhìn thấy cô gái ở trước mặt thì bọn chúng lại thay đổi ý định.

Ngay sau đó, tên đàn ông luôn miệng mắng chửi, cô gái thì không ngừng khóc lóc, tiếng động lúc to lúc nhỏ. Nhưng tất cả đều không phải chuyện của Bạch Nhược Oánh, đúng lúc cô đang định rời đi, thì đột nhiên cô cảm thấy Âm Huyết lắc lư một cái, điều này làm cho Bạch Nhược Oánh dừng lại.

Thêm một lát nữa, lại nghe thấy tiếng chửi rủa và tiếng quần áo bị xé rách, tiếng động phát ra từ quả đấm đánh vào da thịt. Lập tức có tiếng rên rỉ xen lẫn những tiếng bốp bốp, còn có cả tiếng hét thê thảm.

Giữa đêm khuya, cô nhìn bọn người đang bắt đầu vật lộn đánh đấm nhau, Bạch Nhược Oánh lặng lẽ đi về phía đó.

"Mẹ kiếp, cô chưa ăn cơm à, ở bên đó khóc lóc mè nheo cái gì, làm người phụ nữ ngoan ngoãn thì không muốn, lại cứ cố tình muốn ông đây mạnh tay. Mà xem cô ta ngon chưa này, mẹ kiếp, bộ ngực cũng to như vậy, cả đời ông đây chưa từng sờ bộ ngực nào lớn như thế. Bóp rất đã, còn đã hơn cả bóp bánh bao lớn, bánh bao lớn chỉ bóp một cái đã lủng một lỗ, nhưng nhìn này, dù bóp ra sao thì nó vẫn còn nguyên dạng. Mẹ kiếp, không nhịn được, ông đây không nhịn được nữa! "

Nhìn thấy cảnh trước mặt, cô đã xem như không thấy từ lâu, ở mặt thế chuyện này xảy ra còn ít ư, chính cô cũng đã vừa trải qua biết bao nhiêu lần đấy thôi.

Khi đó cái được gọi là đạo đức và nhân cách đã sớm biến mất rồi, khi cuộc sống gặp khó khăn thì những thứ ấy có được là gì chứ.

"Xem bản thân của mày kia, nói cho mày biết, đàn ông có lúc còn đầy đủ mùi vị hơn cả phụ nữ, nhìn tên kia đi, da thịt mềm mịn, cái mông lại vừa trắng vừa mềm. Mày thì hiểu cái gì, cút đi cho tao, cái bánh bao của cô ta không biết đã bị bao nhiêu kẻ chơi nát cả rồi, còn tên đàn ông này, vừa nhìn cái mông đã biết là một chim non tươi ngon rồi, mày cứ chơi à đàn bà của mày đi!"

Gã đó vừa nói xong sau đó lại hét to một tiếng, "Khốn kiếp, mày dám cắn tao à, chết tiệt! Xem ông đây đánh chết mày này!" Tiếp đó lại truyền đến tiếng đánh nhau.

Thì ra bản tính hai tên trộm vốn tham lam, đã bước vào giai đoạn sa ngã nhất, động tác cũng dùng hết sức lực. Nhưng không biết tại sao, cô gái đang bị đè ép kia lại tức giận đứng dậy can cho tên đàn ông phía trên thân mình một cái.

Bạch Nhược Oánh mới đầu còn tưởng cô ta mạnh mẽ phản kháng, nhưng khi cô nhìn kỹ lại không đúng. Đôi mắt của cô gái có chút xanh xao, còn động tác lại có phần chậm chạp, sắc mặt xuất hiện màu xám trắng. Nhìn bộ dạng như vậy, Bạch Nhược Oánh kinh ngạc, đây rõ ràng là biểu hiện tiền kỳ hóa zombie, điều này làm sao có thể chứ, không phải còn mấy ngày nữa ư, sao bây giờ lại xuất hiện ở đây thế này.

Là do sau khi cô sống lại tạo hiệu ứng cánh bướm ư, hay là ở kiếp trước thật ra cũng đã xuất hiện dấu hiệu từ đầu chỉ là cô không chú ý đến thôi sao?

Lúc Bạch Nhược Oánh đang suy nghĩ, thì cô gái kia đã cắn bị thương mọi người, gã đàn ông nọ ôm lấy vết thương rồi tát cô gái một cái khiến cô ta ngã xuống đất. Lúc này, người còn lại thấy thế vội vàng ném tên đàn ông dưới thân mình xuống, kéo quần lên rồi chạy về phía đồng bọn của hắn.

Hắn ta lấy một con dao trong túi ra, tàn nhẫn đâm về phía cô gái sau đó họ quay đầu lại, nhìn người đàn ông trần truồng nằm trên đất.

Người đàn ông ấy nhìn về mặt của bọn chúng, biết rằng mình đã nhìn thấy cảnh bọn họ giết người, chính hắn cũng sẽ bị diệt khẩu. Hắn sợ hãi rồi khản cổ, dù có trả bao nhiêu tiền cũng đều đưa, nước mũi hòa với nước mắt hắn khó, hắn muốn chạy nhưng cái mông của hắn lại rất đau, không chạy nổi hai bước thì mặt của hắn đã trắng bệch.

Ngay lúc hai tên trộm không để ý đến, thì người phụ nữ nằm bất động ban nãy bỗng nhiên lao đảo đứng lên. Cô ta đi về phía ba người bọn họ, hành động rất cứng nhắc, giữa đêm khuya lại vừa mang vẻ âm u vừa đáng sợ khác thường.

Người đàn ông ngã trên đất nhìn hai tên trộm đang đi về phía mình, thì đột nhiên hắn lại nhìn thấy cô gái cả người bê bết máu ấy cũng đứng lên rồi đi tới phía này.

"Á, phía sau, phía sau, quý, có quý."

Nghe lời nói của hắn ta, hai người nhìn về phía sau, "Á!"

Chúng hét lên một tiếng thê thảm rồi cô ta nhào tới, khi hai tên trộm cảm thấy có gì đó không đúng thì cô gái đã cắn roi một miếng thịt của một người trong số chúng.

Mùi máu tanh truyền đến lỗ mũi của Bạch Nhược Oánh.

Không lâu sau, với mảnh thịt vụn còn vương nơi khóe miệng cô gái bắt đầu bữa tiệc ăn thịt người đầu tiên, gã còn lại bị dọa sợ đến mức ngã xuống đất.

Người đàn ông bên cạnh đã nhanh chóng đứng lên, thấy không có ai chú ý đến mình thì vội vàng chạy đi. Nhìn thấy hắn sắp rời đi, Bạch Nhược Oánh nhớ lại sỉ nhục của kiếp trước, cô bước ra, "Anh muốn đi đâu?"

"Cô...cô là ai?" Đang lúc muốn chạy trốn thì đột nhiên hắn phát hiện ra một cô gái ở trước mặt mình, giờ phút này hắn còn nhớ ra mình đang cưỡi trường cho nên vội vàng che hạ thân lại. "Tôi à, chính là người muốn lấy mạng của anh." Nói xong, Bạch Nhược Oánh gọi ra Âm Huyết ra, vung một đao xuống

cổ của hắn. Chờ đến khi hắn có phản ứng thì cổ của hắn đã xuất hiện một vết rách.

Mùi máu tanh nồng nặc hấp dẫn cô gái đang ăn thịt người, cô ta run rẩy đi về phía nguồn suối ngon lành đó. . .

Tên trộm còn lại thấy thế, bị dọa sợ đến mức thiếu chút nữa là phát điên, hắn cảm thấy thần trí của mình mơ màng, rồi dần dần hắn cũng gia nhập đội ngũ của cô gái kia.

Trốn trong không gian nhìn cảnh hưởng thụ thức ăn ngon bên ngoài, giờ “thức ăn” đã nhìn không ra hình người nữa, xem ra dù chưa hoàn toàn hóa thành zombie nhưng cũng đã xuất hiện hai người có kiểu kiểm thức ăn đặc trưng. Kiếp trước cô cảm hận, oán khí đã tràn ngập trong cô, khi Bạch Nhược Oánh đi ra thì đã thấy hai con quái vật ấy đang tiến về phía mình. Bạch Nhược Oánh bỏ ngang một nhát, dĩ nhiên không hề tổn chút sức lực nào vẫn chém đứt cái đầu của bọn chúng. Cô biết đây là vì Âm Huyết và cô đã hợp thể, cộng thêm công hiệu của nước suối làm cơ thể cô thay đổi. Bạch Nhược Oánh lạnh lùng đi qua những cái xác, mặc kệ có phải là do cô sống lại tạo hiệu ứng cánh bướm hay không, khiến phát sinh chuyện tình vốn phải xảy ra vào mấy ngày sau, hoặc đời trước đã xảy ra chuyện như vậy. Nhưng nếu đã xuất hiện nguồn gốc của sự lây nhiễm vậy thì có nghĩa là xã hội đã bắt đầu không còn an toàn nữa. Không được, cô phải lập tức trở về thông báo cho ba mẹ, bây giờ nghĩ lại mặt thể và mưa sao băng không hề liên quan vậy thì là cái gì?

Đột nhiên, cô ngửi thấy một mùi hương khó chịu, Bạch Nhược Oánh nhìn về phía bên kia, lại thấy một đám cây sợi gai thân đỏ như máu giống như đang ngọạ nguyệt. Khiến Bạch Nhược Oánh cảm thấy ghê tởm, ở đó chính là nơi mà cô gái bị đè xuống đất, bỗng nhiên cảm nhận được sự vui vẻ của Âm Huyết. Bạch Nhược Oánh vừa buông tay thì Âm Huyết đã bay về phía cây sợi gai, trong nháy mắt đám cây sợi gai đã bị Âm Huyết hút sạch không còn một chút màu đỏ.

Nhìn Âm Huyết trong tay mình vui vẻ khác thường, cô chợt có cảm giác như đang nuôi một đứa con trai, nghĩ tới đây đột nhiên ánh mắt của cô tối sầm lại lắc đầu một cái, cắt Âm Huyết đi rồi trở lại xe.

Bất luận là thế nào ở kiếp này nhất định cô sẽ không để bị kịch đời trước lặp lại một lần nữa!

Khi về đến nhà, vì mới giết người nên Bạch Nhược Oánh lại đi tắm rửa một lần nữa, sau đó ngồi đối diện với máy vi tính.

Cô tìm kiếm tin tức lại một lần nữa vẫn không thấy có tin gì mới, nhìn tin tức trên mạng một chút cô cẩn thận suy nghĩ. Sau đó, cô chuyển tin tức này lên những diễn đàn, trang web nổi tiếng, đồng thời cũng nói rằng tận thể có thể đã sắp đến, và nguyên nhân tạo nên tận thể có thể là những cây sợi gai kia, hi vọng mọi người cảnh giác đề phòng ở tận thể.

Khi phát tin tức xong, cô trở lại giường mình rồi đắp chăn, từ lúc cô sống lại đến nay lần đầu tiên được ngủ trên chiếc giường ấm áp thoải mái như thế, rồi dần dần Bạch Nhược Oánh chìm vào giấc mộng đẹp.

Khi tia nắng đầu tiên chiếu vào phòng, cô đã lập tức tỉnh dậy, sau khi rửa mặt xong nhìn thấy ba mẹ mình còn chưa rời giường. Bạch Nhược Oánh lại muốn làm đồ ăn sáng cho người thân của cô, cô còn chưa từng làm bữa ăn sáng cho người nhà bao giờ.

Cháo ở trong nồi đã nấu xong, Bạch Nhược Oánh cũng không đánh thức ba mẹ mình dậy, muốn để cho họ ngủ thêm một chút nữa. Cô trở về phòng mình, không lâu sau đó đã nghe được giọng nói truyền đến từ dưới lầu, cô biết là ba mẹ đã rời giường, lúc này cô cũng đi xuống lầu.

"Ba mẹ, chào buổi sáng, mau lại đây ăn cháo con nấu đi, sắp nguội cả rồi."

Nhìn con gái của mình vào phòng bếp còn muốn bung thức ăn ra ngoài, hai ông bà đều kinh ngạc tròn hai mắt. Nhớ đến con gái mình trước đây, mười đầu ngón tay còn chưa từng chạm vào nước, sao bây giờ lại có thể nấu ăn, vậy thì cuộc sống của con gái mình và tên con trai kia đã trôi qua như thế nào đây.

"Bảo bối!" Nhìn con gái mình đã từng mạng nặng nề đau, bà Bạch bước tới ôm lấy cô thật chặt, đau lòng gọi cô.

Nhìn thấy mẹ mình đau lòng, Bạch Nhược Oánh vội vàng an ủi mẹ, cuối cùng một nhà ba người ăn bữa cơm này thật vui vẻ.

"Ba, con muốn đi ra ngoài một chút."

"Hả? Sao vậy, Tiểu Oánh?" Bà Bạch nghe con gái nói muốn đi ra ngoài, khó hiểu nhìn về phía cô.

"Không có việc gì đâu con chỉ muốn mua chút đồ, đúng rồi ba à, con đã tìm cho hai người mấy bộ phim điện ảnh và phim truyền hình. Lúc ở nhà không có chuyện gì nhất định phải xem hết, dù không thích cũng phải xem nhé ả."

Nói xong, Bạch Nhược Oánh lấy mấy vi tính ra cho ba mẹ mình, mẹ Bạch và ba Bạch hai người vừa nhìn thấy 《 Sinh tử XX》《 Tận thể XX》《 Zombie XX》.

Phim kinh dị ư? Thấy tên của những bộ phim này, hai người liền cau mày lại, thật sự thì họ không hề thích thể loại phim này.

"Ba mẹ, con biết ba mẹ không thích phim như vậy nhưng mà hôm nay nhất định hai người phải xem."

Nhìn con gái cứ kiên trì hai người liền nghĩ đến việc gần đây con gái đã phải chịu khổ, không muốn phản đối ý kiến của cô nên cũng đành đồng ý.

Thấy ba mẹ đồng ý với yêu cầu của mình, Bạch Nhược Oánh an tâm gật đầu một cái, như vậy thì cho dù không có ích gì nhưng ít nhất cũng là phương

pháp chuẩn bị đơn giản nhất: "Được rồi, ba mẹ con ra ngoài trước đây."

"Lái xe trên đường cẩn thận."

"Dạ, mẹ."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Báo Tin Cho Người Nhà

Bạch Nhược Oánh lái xe, mang theo vài tấm thẻ tín dụng của mẹ mình rồi lên đường.

Mặc dù cô có không gian, nhưng chuyện lúc mặt thế lại khôn có cách nào đoán trước được. Cô không muốn không gian của mình bị phát hiện lại dẫn đến phiền phức, cho nên cần chuẩn bị một chút đồ dùng trên mặt đất.

Cô thấy chiếc xe của mình quá nhỏ nếu mua hàng hóa thì cần một chiếc xe chở hàng, chỉ là mua xe rất lãng phí, còn mấy ngày nữa là mặt thế rồi. Mua xe còn không bằng đi thuê xe, tiền dư còn lại có thể mua đồ đạc, nghĩ như vậy, Bạch Nhược Oánh đi tới chỗ cho thuê xe chở hàng.

Bạch Nhược Oánh vừa vào cửa, đã vừa ý một chiếc xe chở hàng cỡ trung hiệu Surong Thức, còn có cả một bộ lốp xe dự phòng đầy đủ.

"Tiểu thư khỏe chứ ạ, hoan nghênh cô đã đến đây!" Trên mặt nữ nhân viên phục vụ mang nụ cười ngọt ngào, nhìn về phía cô rồi mở miệng nói.

"Tôi muốn thuê chiếc xe kia, nơi này do ai phụ trách?" Bạch Nhược Oánh chỉ vào chiếc xe hàng, rồi hỏi.

"Xin chờ một chút, tôi sẽ đi gọi quản lý." Nữ nhân viên phục vụ vừa nghe cô nói muốn thuê chiếc xe chở hàng loại tăng cường gia cố mới ra thì vội vàng chạy đi.

Chỉ chốc lát sau, một người thanh niên trẻ tuổi bước vào, khách sáo nói với Bạch Nhược Oánh: "Xin chào tiểu thư, tôi là người quản lý cửa hàng này, cô muốn thuê chiếc xe này sao. Cô xem này, mặc dù chiếc xe chở hàng thuộc loại trung, nhưng đây là sản phẩm mới nhất của chúng tôi. Sườn xe được gia cố thêm, bánh xe lại vô cùng bền bỉ, bên trong cũng rất thoải mái, sử dụng năng lượng mặt trời. Điện năng chuyển đổi qua lại chạy được mấy điều hòa không khí, tủ lạnh, ghế nệm da cũng rất mềm, lại có siêu thắng xe, có nó thì tài xế tuyệt đối không lảng đến sự cố dụng xe, cô xem chúng ta có thể đi vào trong thương lượng được hay không?"

"Không cần, trực tiếp đưa giá đi, đã từng cho thuê chiếc xe chưa?" Vốn dĩ Bạch Nhược Oánh chỉ muốn thuê một chiếc xe hàng bình thường, nhưng khi nghe qua chiếc xe này có nhiều chức năng như vậy thì suy nghĩ một chút rồi lập tức mở miệng nói.

"Bởi vì là xe mới, cho tới bây giờ cũng chưa từng cho thuê, cho nên giá tiền sẽ cao một chút. Chẳng qua đồng thời chúng tôi cũng tặng kèm cho quý khách hai bộ siêu lốp xe chất lượng, có cán phải đinh cũng không nổ lốp!" Nghe thấy Bạch Nhược Oánh thẳng thắn, quản lý mở miệng nói.

"Tuyệt đối sẽ xứng giá tiền của chúng tôi, chiếc xe này là sản phẩm kinh doanh thử nghiệm, mới vừa được đưa lên trưng bày có một không hai. Hơn nữa còn tiết kiệm xăng dầu, hoàn toàn không hề có hành vi lừa gạt khách hàng, đây là đơn báo giá, nếu như có sự chênh lệch quá lớn, tiểu thư có thể đưa vào nó để khởi kiện chúng tôi."

"Được rồi, không có vấn đề gì, vậy bây giờ có thể giao dịch được không?" Bạch Nhược Oánh không có thời gian nghe anh ta luyên thuyên. Cô vốn có thể mua được chiếc xe này, nhưng lại nghĩ đến việc mấy ngày nữa là tận thế, khi đó ai còn quan tâm đến chiếc xe nữa chứ. Nghĩ như vậy, cô mở miệng hỏi.

"Được, không thành vấn đề." Người quản lý cửa hàng nghe lời nói của cô thì hơi sững sờ rồi vui vẻ đồng ý. Chiếc xe chở hàng này được trưng bày đã lâu, mặc dù chức năng rất tốt, nhưng lại quá đắt. Người có tiền thì lại không cần xe chở hàng, những dòng xe khác cũng có chức năng đó, ai lại chọn một chiếc xe chở hàng thô kệch như vậy. Cần xe chở hàng, có ai lại bỏ ra 100 vạn tệ để mua xe hàng chứ, mặc dù rất an toàn, nhưng ai cũng giống nhau, không gặp chuyện không may thì sẽ không có ý phòng bị. Cho nên giữ chiếc xe này trong tay, người quản lý và nhân viên cùng xác định không thể bán được nó, người lái xe mua xe để hưởng thụ mà, vì thế sau khi hoàn thành chiếc xe này cũng không cho tái sản xuất. Nhưng vì bán không được, người quản lý đã quyết định đưa ra hình thức cho thuê, xem có thể thu lại một chút vốn hay không. Song khi mọi người đến thuê xe thì cũng vì giá tiền mà rút lui, vốn tưởng rằng chiếc xe này chỉ có thể trưng bày như vậy. Ai ngờ được hôm nay lại có một vị tiểu thư xinh đẹp đến đây, đến giá cũng không hỏi đã muốn trực tiếp thuê chiếc xe này. Hơn nữa không hề quan tâm, cuối cùng người quản lý còn tặng kèm theo bộ lốp xe siêu bền, dù sao các loại xe khác cũng không dùng được, khuyến mãi thì vẫn có lợi nhuận.

Bạch Nhược Oánh không biết suy nghĩ trong lòng của người quản lý, cô trả tiền rồi quản lý đưa bộ lốp xe, tự nhiên cô rất vui mừng. Sau khi mua xong xe chở hàng, cô lại nghĩ tới xăng.

Ở mặt thế xe thì nhiều mà xăng thì càng ngày càng khó kiếm, cô nghĩ như vậy nên động tác cũng rất mau lẹ. Bạch Nhược Oánh lái xe về phía trạm xăng dầu, trong thành phố này có rất nhiều trạm xăng, vùng ngoại ô lân cận cũng không thiếu. Vậy thì cứ trực tiếp đến trạm xăng dầu, cô quyết định từ nay về

sau mỗi khi đến mỗi trạm cô đều mua mười thùng xăng và dầu bỏ vào buồng sau xe. Sau đó lại tìm nơi vắng vẻ đưa chúng vào không gian, không chỉ có như vậy, những thùng xăng dầu này còn có thể theo suy nghĩ của cô mà tự do di chuyển. Đi một chốc rồi dừng lại, cứ như thế vòng qua vòng lại, chạy qua hết các trạm xăng dầu, đến lúc hai giờ chiều thì cô cũng đã thu gom được không ít dầu.

Bạch Nhược Oánh thấy có hơi đói bụng, nên cô lái xe đến một khu phố ẩm thực, là địa điểm ăn vặt nổi tiếng. Nhân lúc không có ai nổi tiếng, cô len lén đưa mấy món ăn nóng hổi vào trong không gian.

Ăn xong món ngon, Bạch Nhược Oánh lại đi đến chợ bán trái cây và đồ ăn chay, nào là rau củ, hoa quả, đều mua đầy cả một xe. Còn mua lần lượt rất nhiều thịt heo, thịt gà và thịt bò, cùng với các loại gia vị khác rồi đặt trong xe, đến nơi không có người lại bỏ vào trong không gian.

Sau đó thì đến các xưởng chế biến thực phẩm, mua một lượng lớn mì ăn liền, thịt bò hộp, thịt muối rất dễ dàng lưu trữ hơn, thức ăn cũng khó bị hỏng hơn.

Tính năng của xe này đúng là không tệ, cửa mở thuận tay, đầy đủ các trang thiết bị, cứ như vậy đến khi tận thế bắt đầu thì người nhà của cô cũng sẽ không khổ cực nữa.

Bạch Nhược Oánh lái xe, đi đến nơi bán vật dụng hằng ngày, dầu gội, bột giặt, khăn lông, kem đánh răng, bàn chải đánh răng, chậu rửa, giấy vệ sinh, có cả quần lót, còn chăn ga gối đệm cũng đều mua hết. Tiếp đó cô lại đi một chuyến đến cửa hàng hạt giống, không chỉ mua các bao hạt giống lương thực mà còn mua cả hạt giống cỏ nuôi gia súc, các cây thuốc, những giống rau củ quả và các loại gia vị. Tất cả đều bỏ vào trong xe chờ hàng, nhìn chiếc xe chất đầy đồ, cô vung tay lên một cái bỏ toàn bộ vào trong không gian.

Suy nghĩ đến những thứ có trong không gian của mình, hình như còn thiếu sinh vật còn sống, vốn định đến khu vực nông trại vùng bên để mua gà, vịt, dê, bò. Nhưng khi nhìn lại đồng hồ thì đã sắp tối nên thôi, cũng cần sắp xếp trong không gian một chút. Xem thử những thứ ấy nên đặt ở vị trí nào, hơn nữa trong không gian không có hàng rào phòng hộ, cô cũng không muốn đám gia súc chạy tán loạn khắp nơi làm bẩn hết không gian.

Cứ như vậy, cho đến khi Bạch Nhược Oánh sử dụng hết tấm thẻ tiền dụng cuối cùng của mẹ mình, lúc này cô mới trở về nhà.

Về đến nhà, cô nhìn thấy ba mẹ mình vẫn đang xem phim, còn giống như rất thích nó vậy. Thấy thế cô mỉm cười rồi lắc đầu, rửa tay sau đó bắt đầu chuẩn bị bữa tối cho người nhà. Lúc nấu cơm, cô còn lên pha thêm một chút nước trong không gian, nước có linh khí như vậy có thể giúp ba mẹ của cô thay đổi cơ thể.

Lúc đang ăn cơm, Bạch Nhược Oánh mở ti vi thì gặp một tin tức thu hút sự chú ý của mọi người. Phát hiện thì thể ở nhà xưởng bị bỏ hoang, rất giống như bị dã thú tấn công, toàn thân bị xé nát cắn đứt, một người trong số đó còn là con trai của một doanh nghiệp. Dĩ nhiên hai người còn lại thì bị chặt đầu, không được nhắc đến, cuối cùng vận động mọi người cẩn thận dã thú. Người phụ trách còn rất tức giận, nhất định phải tìm ra con dã thú ấy trả lại cho nhân dân sự bình yên.

Thấy cái này, Bạch Nhược Oánh hừ mũi coi thường.

"Con gái, tại sao con lại để ba mẹ xem những thứ này?" Xem xong tin tức, ông Bạch ăn đồ ăn con gái mình làm rồi nhìn cô, đúng là con gái ngày càng hiểu chuyện. Nhưng không biết vì sao con gái lại để ông xem bộ phim này, nghĩ tới việc cô muốn ông chuẩn bị đồ dùng, đột nhiên ông có một dự cảm xấu trong lòng.

"Ba ơi, lúc còn trẻ ba đã từng đi lính à?"

Không trả lời câu hỏi của ba mình, cô chỉ nhìn thẳng vào ông mà thôi.

"Đúng vậy, sao thế con?" Ông nghi hoặc nhìn con gái của mình, sao Tiểu Oánh lại hỏi điều này chứ?

"Ba, nếu như được, ba có thể lấy súng không ạ?"

"Cái gì? Tiểu Oánh, con cần súng để làm gì?" Nghe con gái nhắc đến súng, bà Bạch vội vàng buông chén đũa xuống, hỏi. "Con gái, con nói cho ba mẹ biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao con lại muốn ba con chuẩn bị đồ dùng, còn bắt chúng ta xem phim kia nữa. Hình như rất bí mật, bảo bối, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không, làm con bị kích động, phải chăng là người tên Lý Hiến Nghiêu?"

"Mẹ, không phải vậy, không có liên quan gì đến hắn ta. Ba, mẹ! Bây giờ, con sẽ kể một số chuyện cho hai người nghe." Nói tới chuyện này, Bạch Nhược Oánh nghiêm nghị.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của con gái mình, ông bà Bạch thoáng nhìn nhau, động tác tay cũng dừng lại.

"Tất cả những gì con sắp nói, mọi người phải nhớ kỹ nhé. Ba mẹ xem tin tức chắc cũng biết, mấy ngày gần đây có nhiều người ngã bệnh rồi phát sốt sau đó vào bệnh viện. Lúc này thì không có chuyện gì, nhưng vào buổi tối ngày mốt, sẽ có mưa sao băng rơi xuống. Bắt đầu xảy ra sự kiện người cần người, mới đầu mọi người còn chưa hiểu được tình hình, cho rằng đây là triệu chứng cơ thể cảm thấy khó chịu, hoặc là bệnh đại, . . . Cũng không để trong lòng, nhưng bọn họ đều không biết tai họa thật sự sắp đến, thế giới sẽ trở thành địa ngục trần gian."

"Tai họa? Địa ngục trần gian?" Nghe lời nói của con gái, cả hai ông bà đều không hiểu nhìn con gái mình, tại sao cô lại biết nhiều việc như vậy?

"Không sai đúng là tai họa, con để ba mẹ xem phim, vậy thì ba mẹ cảm thấy như thế nào? "

Bạch Nhược Oánh nói xong nhìn về phía ba mẹ mình, nhìn ánh mắt không thể tin của họ, "Đúng vậy ạ, sẽ giống như trong phim vậy. Những người bị sốt kia đột nhiên nổi điên rồi bọn họ sẽ cắn người bên cạnh mình. Tiếp theo đó cái này sẽ giống như dịch bệnh lây lan khắp nơi, những người này, à không, bọn họ đã không còn là người nữa. Da của bọn chúng bắt đầu trở nên nhợt nhạt, dần dần cho đến khi biến thành màu đen xám, rồi từ từ thối rữa. Thế những cũng không biểu hiện gì khác, bọn chúng cứ chết đi như vậy đây, vẫn sẽ đi lại trên đường như cũ. Bọn chúng không nhìn thấy, nhưng lại ngửi thấy được mùi, nghe được tiếng động, hơn nữa bệnh của chúng có thể lây. Nếu như không cẩn thận để bị thương, sẽ giống như bọn chúng, dần dần cũng chỉ còn một mục đích duy nhất, ăn, mà thức ăn của của bọn chúng chính là thịt người."

Bạch Nhược Oánh nói xong những thứ này, đột nhiên cô nhớ đến chuyện tối ngày hôm qua, không đúng, không phải là sau khi có mưa sao băng, bởi vì ngay bây giờ đã xảy ra sự kiện người cắn người.

Ông bà Bạch nghe xong thì trợn mắt há to miệng, đột nhiên hai người nghĩ đến những hình ảnh trên phim, sau đó nhìn thức ăn trên bàn. Đột nhiên ông bà có cảm giác buồn nôn, họ đều nhìn về phía cô.

"Tiểu Oánh, làm sao con lại biết được những chuyện này?" Nhìn về phía con gái mình, ông Bạch không biết có nên tin tưởng hay không. Thế nhưng thật sự có chút không thể tưởng tượng nổi, nói là không tin nhưng khi nhìn về mặt của con gái, lại nhớ tới kết quả thảo luận của ông và người bạn chiến hữu lâu năm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Sắp Xảy Ra

Từ những việc đã thấy, thế giới nhất định sẽ xảy ra chuyện, nhưng nếu nói sẽ xảy ra tình huống giống như lời con gái nói, vậy thì không phải thế giới này sẽ kết thúc sao?

Nhìn ánh mắt của ba mẹ mình, Bạch Nhược Oánh biết chuyện mình nói không phải bất kỳ ai cũng có thể tiếp nhận được. Cô từng nghĩ nếu không phải chính mình đã từng trải qua những chuyện như vậy, e rằng cô cũng sẽ không tin, nhưng đây lại là sự thật, bọn họ không thể không tin cô.

"Ba, mẹ, có lẽ hai người cảm thấy lời con nói làm ba mẹ rất khó tin, nhưng mà chỉ cần chờ tới buổi tối ngày một sẽ có mưa sao băng bay qua, ba mẹ sẽ tin con. Ba à, con biết chú Hình là bạn bè tốt nhất của ba, ba mau thông báo sớm cho chú Hình chuẩn bị đi. Hơn nữa, ba còn nhớ tin tức vừa rồi không? Ba ơi, con muốn dùng khả năng hiện tại của cha biết được toàn bộ nội dung tin tức, con chắc là ba sẽ làm được. Chỉ là ba nhất định phải nhớ, nếu như có chuyện người cắn người xảy ra, tuyệt đối ba không được bước xuống khỏi xe, cũng không nên dừng lại, còn nữa mấy mai trước 5 giờ chiều ba nhất định phải về nhà."

Ông cau mày nhìn con gái, vẻ mặt cô vô cùng nghiêm túc, ông Bạch giống như bị thuyết phục gật đầu với cô.

"Mẹ, bắt đầu từ ngày mai, mẹ mang tất cả bột mì, gạo và toàn bộ thực phẩm nấu chín thành thức ăn. Mấy ngày tới mẹ cũng không cần ra khỏi nhà, ba, tiền tiết kiệm của ba còn gửi ở ngân hàng không?"

Ông Bạch nghe vậy, khó hiểu nhìn về phía cô sau đó gật đầu.

"Trước tiên ba hãy đi tìm hiểu sự thật đằng sau tin tức, ba sẽ cảm thấy lời con là thật, ba phải lấy hết tất cả tiền ra, để mua một ít vũ khí. Dao lớn, búa phòng thân, còn có cả súng nữa, súng thì nhất định phải có ống giảm thanh, có càng nhiều càng tốt. Tận thế sắp đến, lúc đó thế giới cũng vô cùng hỗn loạn, dần dần đất và nước bị ô nhiễm, lương thực và nước ngọt bị thiếu hụt, quái vật tràn lan, lòng người thay đổi. Khi đó tiền đã không còn bất kỳ giá trị gì, thứ có ích nhất chỉ có nhu yếu phẩm, sức mạnh và vũ khí."

Nói tới chỗ này, Bạch Nhược Oánh ngừng một chút, cô đang nghĩ đến việc, trên thực tế lợi hại nhất vẫn là Thú dữ biến dị ra đời, và Thực vật biến dị sinh sôi nảy nở với quy mô lớn. Kiếp trước sau khi tận thế một năm mới xuất hiện, mặc dù sau cuối thời một tháng zombie biến dị đã xuất hiện rồi nhưng số lượng cũng không nhiều lắm. Nhưng kiếp này, cô không biết có chịu sự ảnh hưởng của hiệu ứng hồ điệp hay không, cô đã không còn dám chắc thời gian những thứ đó xuất hiện là khi nào.

Nghĩ tới đây, Bạch Nhược Oánh nói tiếp: "Ồ tận thế, da thịt của zombie rất cứng và dày, vũ khí giống như vậy không giết chết được bọn chúng. Nếu muốn giết chúng thì nhất định phải nhắm vào đầu, còn đánh vào những chỗ khác bọn chúng sẽ không chết. Về phần những thứ này ba không cần phải nói với chú Hình, tự ba quyết định là được, được rồi bây giờ mọi người mau ăn cơm đi, đợi đến ngày mai tất cả cùng hành động."

Nhìn thức ăn đầy bàn, ông bà Bạch thật sự nuốt không trôi, còn Bạch Nhược Oánh thì ăn rất nhiều, phải chịu đói khát ở tận thế đã khiến cô sợ hãi nên không thể lãng phí thức ăn.

Nhìn con gái ăn nhiều như vậy, trong mắt của hai ông bà thoáng qua một tia đau lòng.

Sau khi ăn cơm xong, ba mẹ cô lại đi xem những bộ phim kia, trong lúc xem, ba cô còn gọi điện cho chú Hình, để ông ấy cũng xem những bộ phim này, còn nói có chuyện ngày mai cần gặp chú Hình. Riêng Bạch Nhược Oánh thì trở lại phòng mình, xoay người vào trong không gian.

Vào không gian, nhìn đồ đạc ngổn ngang trên mặt đất, Bạch Nhược Oánh cả thấy gân xanh trên đầu cô đang giật giật. Nhìn Trúc lâu cách đó không xa, bên trong lại rất đơn giản, ngoại trừ một chiếc giường, và một cái ghế thì thứ gì nên có đều không có. Nghĩ một chút thì đúng là người tu tiên thì không cần thức ăn, Bạch Nhược Oánh thở dài vì cuộc sống tẻ nhạt của chủ nhân không gian trước đây. Bạch Nhược Oánh nghĩ, nếu như có thể mang những thứ đồ này phân loại là được rồi. Nghĩ như vậy cô bắt đầu sắp xếp đồ đạc, dùng thần thức đưa những thứ đó bỏ vào tầng hầm của Trúc lâu. Nhìn một chút thì đã sạch sẽ hơn nhiều, sau đó cô lại nhìn những túi hạt giống, Bạch Nhược Oánh vung tay lên, tìm một mảnh đất trống lớn, đổ toàn bộ xuống, cũng không còn cách nào khác cô thật sự không biết trồng trọt, như vậy chỉ có thể để chúng tự mình sinh trưởng thôi.

Làm xong tất cả mọi việc Bạch Nhược Oánh tắm rửa sạch sẽ, nằm ở trên giường, nghĩ tới việc ngày mai cô cần phải mua thứ gì, rồi dần dần cô cũng chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai, Bạch Nhược Oánh tỉnh lại, đột nhiên nhớ đến thức ăn vật trong không gian, bỏ vào lâu như vậy cô cũng quên mất sẽ không bị hư chứ. Thần thức của cô dịch chuyển lấy thức ăn vật ra ngoài, không chỉ nguyên vẹn còn giống như với tình trạng lúc vừa mới bỏ vào trong không gian. Lúc này, Bạch Nhược Oánh biết hóa ra không gian của cô có thể giữ tươi, sau đó cô mau chóng đi gọi điện thoại, lại mua một chút thức ăn vật ngon. Để cho người ta làm xong rồi đưa tới sau, còn cô lại bắt đầu một ngày thu mua đồ dùng mới.

Lái xe chở hàng, Bạch Nhược Oánh vừa thu mua đồ dùng, vừa thừa lúc không có ai chú ý đến đưa những thứ đó vào không gian. Biết không gian của mình có thể nuôi được động vật, cô lại đi xung quanh mua rất nhiều gà, vịt, ngỗng con, còn có heo, bò, dê con nữa.

Cô mệt mỏi, trán chảy đầy mồ hôi, Bạch Nhược Oánh lấy một ly nước ra, cô uống nước trong không gian. Sau khi uống hết nước, nhất thời cô cảm thấy tinh thần rất dễ chịu, cơ thể cũng linh hoạt nhanh nhẹn hơn, cảm hàng rào vừa mua xong, vậy một bãi cỏ lại. Xem tình hình này, thì cô phải nuôi chung cả gia súc và gia cầm trong không gian rồi, nhưng khi nghĩ đến vấn đề đó, cô dừng lại một chút. Ngay sau đó tự hỏi, những loài động vật ấy đều biết bài tiết, vậy phân và nước thải của chúng thì cô phải làm sao? Thôi cứ mặc kệ đã, mua thì cũng đã mua rồi, trước hết cứ đưa vào rồi nói sau, nếu như bọn chúng làm dơ không gian, như vậy sau này cô chỉ có thể đại khai sát giới biến chúng thành thịt ăn mà thôi. Nhưng lại nghĩ đến việc động vật mình mua đều là thú con, haizz, thôi vậy cứ mặc cho số phận đi. Thế này thì cô chỉ có thể thả chúng vào, rồi ăn thịt đông đã mua trước vậy. Bạch Nhược Oánh vừa nghĩ vừa làm, một bãi cỏ nhanh chóng được vậy rào lại.

Cô vung tay lên, động vật nhỏ trong xe đều đi vào không gian.

Cho đến buổi chiều, khi Bạch Nhược Oánh trở về nhà, nhìn thấy mẹ bận rộn trong phòng bếp thì cô mỉm cười. Mẹ cô vẫn luôn tin tưởng cô, Bạch Nhược Oánh trở về phòng tắm rửa sạch sẽ, quyết định sẽ xuống dưới giúp mẹ mình một tay. Nhớ đến hạt giống cô trồng trong không gian của mình, không biết đã có thay đổi gì chưa? Bạch Nhược Oánh tiến vào không gian.

Vừa vào không gian, Bạch Nhược Oánh đã sợ đến mức ngây người, đây là tình huống gì?

Hạt giống mà cô tùy tiện rải xuống thế mà toàn bộ lại mọc lên đủ các loại lương thực, rau dưa, còn có cả cây ăn quả. Nhìn những trái dưa, đào, lê xanh tươi, tất cả đều tươi ngon bắt mắt làm cho người khác thèm thuồng.

Nhìn thấy tất cả, Bạch Nhược Oánh sửng sốt, cô cảm thấy vào giờ phút này, bản thân cô không có cách nào diễn tả được cảm xúc. Đứng rồi, phải bình tĩnh, bình tĩnh, cô tự nói với mình phải thật bình tĩnh, nhưng cho dù là ai nhìn thấy tình huống thế này, sao người đó có thể bình tĩnh được chứ?

Bạch Nhược Oánh không thể bình tĩnh nổi, nhìn những cây trái rau dưa xanh tốt thế kia, nếu như có không gian này ở cuối thời, thì sẽ còn ai chỉ vì một bữa cơm no bụng mà đánh nhau đến đầu rơi máu chảy.

Trong lúc Bạch Nhược Oánh cắn răng nghiêng lợi suy nghĩ, thì đột nhiên nghe thấy có tiếng động, hình như là từ dòng nước phía bên kia, Bạch Nhược Oánh lần theo tiếng động, tò mò đi tới đến.

Thì ra trong nước có rất nhiều cá tôm đang bơi, còn rất béo mập nhìn vô cùng thích mắt. Thấy là vậy nhưng Bạch Nhược Oánh lại cau mày, không đúng, cô vốn không hề mua thủy sản hay hải sản mà...À nhớ rồi, lúc đầu cô tính mua một ít tôm cá thả vào nước, như vậy khi tận thế sẽ không lo không có cá tươi để ăn, nhưng sau khi cô uốn nước lại phát hiện đây là nước ngọt. Cô sợ tôm cá không sống được, không còn cách nào nên cô đành thôi.

Nhìn trong nước này vui sướng du lịch sinh vật nhỏ của, Bạch Nhược Oánh chỉ là nhớ, giống như có một lần kia, tự mình nghĩ ăn hải sản rồi, liền mua một chút, tiện tay ném vào không gian, chuẩn bị về nhà làm ăn, nhưng sau lại gặp bỏ hăng sự kiện kia mình thì cho quên, lần đó mình giống như liền mua mấy con cá nhỏ, Tiểu Hà, tiểu con cua đi, cái này là thế nào cá tình huống?

Cô nhìn nhìn lũ tôm cá đang thỏa thích bơi lội trong nước một lần nữa, rốt cuộc Bạch Nhược Oánh cũng đã bình tĩnh, cô tự nói với bản thân, không được mất bình tĩnh nữa.

Bản thân không gian này vốn đã là ngoài sức tưởng tượng, lại có cái này nữa cô cũng không phải kinh ngạc đến thế. Chẳng qua nước này có thể nuôi sống tôm cá, không tệ, cô nhìn mặt nước trong suốt, vậy nước sẽ không bị nhiễm bẩn chứ? Bạch Nhược Oánh lấy một cái ly ra múc nước, ngửi thử một chút, dường như mùi vị không có gì khác thường. Cô uống một ngụm, ừm, mùi vị vẫn ngọt ngào như cũ, vậy là dòng suối này có tác dụng làm sạch tự nhiên. Nhưng khi cô nhìn lũ cá trong nước, Bạch Nhược Oánh vẫn cảm thấy lúc uống nước có chút không thoải mái. Cô nhìn sang khoảng đất trống bên cạnh rồi gọi Âm Huyết ra, đào đất một lát thì đã có một cái hố to xuất hiện, Bạch Nhược Oánh gặt đầu khi nhìn cái hố. Sau đó di chuyển thần thức một chút, suối nước chứa đầy tôm cá đã chuyển vào trong hố lớn, cứ như thế trở thành một hồ nước.

Nhìn dòng suối vẫn chảy mãi không dứt như cũ, nếu vậy thì về sau có thể nuôi tôm cá trong hồ, nước suối thì dùng để uống... Thì cô cũng không cảm thấy khó chịu nữa.

Cô nhìn những con gà, vịt, ngỗng, heo, bò, dê con, không những không chạy tán loạn, cũng không hề phá hoại môi trường. Còn không có mùi hôi đáng

ghét, xem ra không chỉ có dòng suối mà cả không gian này cũng có chức năng tự thanh lọc tự nhiên, có cả chức năng phân loại nữa. Không tệ, như vậy thì không sợ môi trường trong không gian bị phá hoại rồi. Nhìn bướm bướm bay trên trời một chút, đây cũng là do cô tình cờ mang vào sao, lại nhìn khu vườn được trồng ở phía xa, nếu có thêm nhiều ong bướm một chút thì có thể thụ phấn cho hoa.

Nghĩ tới đây, Bạch Nhược Oánh mở cửa sổ ra, nhìn thấy trong vườn hoa vừa đúng lúc có mấy con, cô vung tay lên, trong không gian lại có thêm vài con bướm bướm và ong mật.....

Sắp xếp xong tất cả, Bạch Nhược Oánh đi tới phòng bếp giúp mẹ cô một tay, không lâu nữa ba cô cũng về tới. Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của ông Bạch, cô và mẹ cũng không hỏi là có chuyện gì, ông nhìn con gái của mình, rồi lại nghĩ đến tin tức mới lấy được hôm nay, và việc mình đến ngân hàng rút tiền để mua súng đạn, ông Bạch cảm thấy có chút sợ hãi.

“Tiểu Oánh, chuyện đã làm xong, vì ba bỏ thêm gấp đôi số tiền nên ngày mai những thứ đó sẽ đến, ngày mai ba và chú Hình của con sẽ đi lấy, đến lúc đó con lái xe hàng đi theo ba một lát.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lại Ngược Đãi Tên Cạn Bã Nhiễm Bệnh.

Editor: Mai Tuyết Vân

Câu chuyện lại trở về với Lý Hiền Nghiêu, từ ngày đó trở về sau khi Lý Hiền Nghiêu chạy trốn đã cảm thấy mệt mỏi của mình rất đau. Lái xe trên đường không dám nghỉ ngơi, mệt chết đi được nhưng vẫn rất đau. Mà hắn thì không dám dừng lại, hắn muốn mau chóng rời khỏi chỗ đó.

Kể từ sau khi xảy ra chuyện kia, Lý Hiền Nghiêu vẫn luôn sốt ruột trong lòng, đến khi tìm được nhà cậu của hắn. Lúc họ gõ cửa thì phát hiện ra cả nhà cậu hắn đã sớm dọn đi từ mấy tháng trước, không hề thông báo với bọn họ rằng mình chuyển nhà. Hai người bọn họ lo lắng, hiện tại tiền bạc của họ không còn nhiều, trên người lại mang nợ nần, phải làm sao bây giờ?

Bà Lý nhìn về phía con trai của mình, giờ phút này trong lòng bà lại nổi lên sự hận thù đối với Bạch Nhược Oánh. Nếu như cô không chạy đi thì bọn họ cũng sẽ không phải lang thang khắp nơi. Bà thâm nguyên rủa trong lòng, Bạch Nhược Oánh mau đi tự sát nhanh đi, phải chết không bằng sống mới được.

Còn Lý Hiền Nghiêu vừa lê thân thể khó chịu vừa thầm mắng cô, sớm biết thế đã sớm làm cô phải lấy tiền từ chỗ ba mình đưa cho hắn rồi. Còn đêm hôm đó nữa, cái ngày Bạch Nhược Oánh ngủ với tên đồ tể, hắn không nên chỉ cần đồ ăn mà phải lấy cả tiền để xài nữa.

Cuối cùng không còn cách nào, hai người chỉ có tìm một căn phòng nhỏ vắng vẻ rồi thuê mà thôi.

Nhìn không gian nhỏ bé, Lý Hiền Nghiêu cảm thấy trong lòng không còn cảm xúc, tại sao bây giờ hắn lại trở thành thế này? Càng nghĩ càng tức giận, đột nhiên một tiếng động phát ra từ bụng hắn, thì Lý Hiền Nghiêu mới nhớ ra, hắn còn chưa ăn cơm. Nghĩ đến việc ăn cơm tối, tinh thần của hắn lập tức thả lỏng ra, thế nhưng vừa buông xuống thì hắn lại cảm thấy mệt mỏi càng ngày càng đau. Đi tới nhà vệ sinh, Lý Hiền Nghiêu cởi quần ra, nhìn thấy vết máu trên quần, mặt của hắn trắng bệch một hồi. Đây là tại a đàn bà Bạch Nhược Oánh, nếu như không phải là vì cô, tại sao hắn lại phải chịu tội thế này, nhưng cơ thể của hắn làm sao thế này?

Đột nhiên nhớ tới tên một loại bệnh trong đầu, Lý Hiền Nghiêu phát run trong lòng.

Chắc là không có chuyện gì chứ? Sẽ không có việc gì đâu. Lý Hiền Nghiêu vẫn tự an ủi mình như vậy, không hề biết rằng hắn đã bị đưa lên mạng, một gã đàn ông bán sắc, làm tình một đêm, số điện thoại là XXXXXXXX. . . .Số điện thoại này, là sau này hắn ta mua ta mua hai sim điện thoại, số điện thoại đó được lưu lại ở nhà nghỉ.

Lý Hiền Nghiêu vẫn tự an ủi chính mình rằng không có việc gì đâu, buổi tối sau khi ăn cơm xong, đột nhiên hắn cảm thấy nơi đó của mình rất ngứa. Nhưng lại không dám đụng vào, Lý Hiền Nghiêu lo lắng suy nghĩ, hắn muốn dùng máy vi tính xem tin tức, hắn nhớ đến gã đàn ông ghê tởm đó, nghĩ đến việc ngày hôm đó hắn vốn không hề sử dụng những biện pháp an toàn, nghĩ tất cả như vậy, Lý Hiền Nghiêu dần dần tiến vào giấc ngủ.

Trời đã sáng, bà Lý đứng dậy chuẩn bị nấu cơm, bà đánh thức con trai của mình, xoa vết muỗi đốt trên cổ, bà Lý mắng: “Bạch Nhược Oánh chết tiệt, đúng là đồ hại người, đều tại cô ta mà chúng ta mới thành ra nông nỗi như vậy, thật sự là đồ sao chổi, hy vọng cô ta sớm chết quách đi.”

Buổi sáng mới tỉnh lại, Lý Hiền Nghiêu đã nghe thấy tiếng mẹ mình mắng chửi tùy tiện, cảm giác đầu hắn rất nặng. Hắn sờ trán của mình giống như bị sốt, đột nhiên Lý Hiền Nghiêu giật mình, nhớ đến thông tin trên một website.

Làm thế nào đây? Làm thế nào đây? Thật là ngứa, rất ngứa, còn rất đau, phải làm thế nào đây?

Cuối cùng, Lý Hiền Nghiêu cũng thật sự không chịu nổi nữa, hắn cầm chìa khóa lên, nhin đau đi về phía cửa.

"A Nghiêu, con đang làm cái gì vậy, ngồi xuống ăn cơm rồi đi?"

"Mẹ, con không ăn đâu, bệnh trĩ của con còn chưa lành, con định đi mua ít thuốc." Nói xong, Lý Hiển Nghiêu lái xe đi, vừa lái xe đến một nơi vắng vẻ. Thì đột nhiên, trên cột điện lại có một tờ quảng cáo thu hút sự chú ý của Lý Hiển Nghiêu, "Trong người không thoải mái, hãy gọi số XXXXXXXX."

Theo gợi ý trên điện thoại, Lý Hiển Nghiêu đi tới trước cửa một phòng khám tư nhân rất nhỏ.

Vừa vào cửa, một mùi ẩm mốc trong không khí truyền vào mũi, Lý Hiển Nghiêu nhăn mặt lại, nhìn vào vài người trong phòng khám, hần lén lút lấy phiếu xếp hàng chờ.

"Anh Diêm, cho tôi chút thuốc đi!" Lúc này, bên trong phòng khám của bệnh viện, lại truyền ra một giọng nói cũng không tệ lắm.

"Tiểu Lượng à, sao lại như vậy? Haizz, tôi đã nói biết bao nhiêu lần, tại sao lại xuống đây như vậy, cậu rất nguy hiểm." Một giọng nói khác truyền đến từ phía sau.

"Không có việc gì, anh Diêm, hôm nào mời anh ăn cơm."

Nghe được giọng nói ấy, Lý Hiển Nghiêu nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi bước ra khỏi phòng, hần ta nhìn Lý Hiển Nghiêu một cái. Rồi lại nhìn đáng đi của Lý Hiển Nghiêu một chút, lấy ra một tờ danh thiếp: "Đây là điện thoại của tôi, có cần gì thì gọi cho tôi."

Nhìn chữ trên tờ giấy, vị trí ngoại giao: XX, số điện thoại: XXXXXXXXXXXX, đọc mấy chữ ấy, suýt chút nữa là hần đã vứt đi, nhưng lại nghe y tác thúc giục nên hần nhanh chóng đi vào phòng.

Trong phòng khám có một bác sĩ trung niên, khi ông vừa nhìn thấy người đàn ông anh tuần trước mặt, và sự ngượng ngùng trên mặt của hần, ông mỉm cười: "Không cần phải lo lắng, không cần phải nặng lòng, ở đây chúng tôi giữ bí mật rất tốt."

Nói xong ông mang khẩu trang và đeo găng tay vào.

"Cậu thấy khó chịu chỗ nào? Phía trước hay đằng sau?"

Nghe lời nói dứt khoát như thế, Lý Hiển Nghiêu cau mày lại: "Phía sau." Cuối cùng, hần không thể không nói ra nỗi khổ riêng của mình.

"Như vậy thì trước hết cậu thè lưỡi ra đi, để tôi xem một chút, được rồi, giờ cậu cởi quần ra rồi nằm lên giường đi!"

Nghe thấy lời bác sĩ nói, hần mở to hai mắt, cái gì? Hần có nghe nhầm không? Bất hần cởi quần rồi nằm xuống ư, không phải sẽ xét nghiệm thử máu gì sao?

"Không cần lo lắng, cậu nên làm nhanh một chút, phía sau còn có người đang chờ!" Nhìn Lý Hiển Nghiêu không nhúc nhích, bác sĩ thúc giục hần nằm xuống.

Hần nghe theo lời hỏi thúc của bác sĩ, run rẩy bước đến giường khám bệnh, sau đó lại run rẩy cởi quần ra. Thời tiết vốn đang mùa hè, cộng thêm việc nơi đó của Lý Hiển Nghiêu vừa đau vừa ngứa, cho nên giờ phút này, trên trán của hần đã ra đầy mồ hôi rồi!

"Nâng mông lên, hạ thất lưng xuống!"

Theo chỉ dẫn của bác sĩ, hần thực hiện xong tư thế thì gọi bác sĩ. Nghe tiếng gọi của hần, bác sĩ mới đi tới, lúc này ông phát hiện, mông của Lý Hiển Nghiêu ngoài việc sưng đỏ còn có vết máu, có hiện tượng hoại tử chưa xác định.

"Làm đã bao lâu rồi?"

"Hả?" Hần không hiểu lời của bác sĩ nói, Lý Hiển Nghiêu khó chịu hỏi lại.

"Tôi nói cậu và bạn trai cậu đã làm tình bao lâu, tại sao không chịu dọn dẹp sạch sẽ một chút. Người trẻ tuổi các cậu cũng không biết là nghĩ cái gì, cả biện pháp an toàn cũng không dùng. Xong chuyện cũng không biết vệ sinh, bôi thuốc, cậu không cần động đậy, kiên nhẫn một chút, tôi mở bên trong ra xem thử."

Vừa nói xong, hần đã cảm thấy lạnh lẽo.

"Haizz, cậu đi với y tá lấy máu chỗ đó, rồi ra ngoài chờ kết quả xét nghiệm, mang đến cho tôi xem." Nói xong, lắc đầu rồi thở dài, cởi bỏ găng tay của mình: "Người tiếp theo."

Lý Hiển Nghiêu làm theo lời bác sĩ nói, hần lo lắng gần chết, sau khi run rẩy mặc quần xong, bước xuống giường, cầm theo giấy xét nghiệm đi lấy máu: "Minh thật sự sẽ không bị bệnh kia chứ?"

Ôm tâm trạng đau khổ, Lý Hiển Nghiêu đi theo y tá đi lấy máu, sau đó ngồi chờ kết quả, nhìn kim giây trên đồng hồ nhích từng chút từng chút một. Lý Hiển Nghiêu cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm, cuối cùng cũng có kết quả, hần nhìn những con số phía trên nhưng lại không hiểu, một lần nữa hần lại đi tới căn phòng khám bệnh.

"Bác sĩ, đây là giấy xét nghiệm của tôi."

Hiện tại, bác sĩ vừa mới kiểm tra xong cho một bệnh nhân, ông cầm lấy tờ giấy xét nghiệm: "Được rồi, ở xung quanh hậu môn của cậu có vài thứ, hẳn là lúc cậu và bạn trai cậu làm tình trên người cậu ta có bệnh, khi hai người tiếp xúc nhưng lại không sử dụng các biện pháp an toàn cho nên đã lây bệnh cho cậu. Mới vừa rồi tôi nhìn thấy trong miệng của cậu cũng có, không còn cách nào khác, điều trị trước đã, đi tiêm thuốc đi." Nói xong ông ta kê một toa thuốc, đưa cho Lý Hiền Nghiêu, sau đó làm mấy việc linh tinh.

"Về sau cẩn thận một chút, những việc ngu ngốc như vậy thì đừng làm, may mắn là xét nghiệm HIV không phải dương tính, nếu không cả đời này cậu chỉ có thể đứng ngắm."

"HIV?" Lý Hiền Nghiêu nghe không hiểu.

"Chính là căn bệnh nguy hiểm đó, được rồi, mau đi tìm y tá chích thuốc đi, cái này cậu cần phải chích thuốc và trị liệu mỗi ngày, nếu không sẽ càng càng nặng." Nói xong ông kêu y tá đưa hẳn ra ngoài. Nghe được mình không bị nhiễm HIV, tảng đá lớn trong lòng hẳn đã rơi xuống hơn một nửa, nhưng hẳn lại nghĩ đến kẻ đã lây bệnh cho hẳn, có cả trong miệng của hẳn ư? Nhớ tới đây, hẳn nghĩ đến thứ trong miệng mình ngày hôm đó, hẳn nôn khan một hồi.

Bà y tá cầm thuốc trong tay, tên thuốc này bà đã rất quen thuộc, rồi lại nhìn người thanh niên trước mặt. Đúng là có vẻ ngoài, không ngờ đến lại là người như vậy: "Được rồi, đầu tiên cậu cứ đi theo tôi trị liệu đã, trị liệu xong rồi hãy chích thuốc. . ." Một ngày trị liệu cuối cùng cũng kết thúc, Lý Hiền Nghiêu lê thân thể mệt mỏi trở lại phòng.

"A Nghiêu, sao bây giờ con mới trở lại, cơ thể con sao thế này?" Nghe được những lời nói này, Lý Hiền Nghiêu phiền não trong lòng: "Không sao ạ, chỉ là bị nhiễm cảm, mỗi ngày đều phải chích thuốc, vài ngày nữa sẽ tốt hơn thôi, đúng rồi mẹ, chúng ta còn bao nhiêu tiền?"

Bà Lý suy nghĩ một chút: "Bởi vì đóng tiền phòng một năm cũng tiện nghi không ít, tương đối có lợi, nên mẹ đã nộp trước một năm. Trừ tiền thuê phòng, còn tiền xăng, các loại dầu muối củi gạo, chúng ta còn lại không nhiều lắm. Đúng rồi con trai, con bị bệnh có nặng lắm không? Tiền của chúng ta còn đủ để con tiêm thuốc mỗi ngày không?"

Lý Hiền Nghiêu thật sự cảm thấy muốn chết, giờ phút này hẳn không có ý nghĩ gì khác, toàn bộ những khổ sở của hẳn vẫn đổ toàn bộ lên người Bạch Nhưộc Oánh.

Đúng vào lúc này, điện thoại của Lý Hiền Nghiêu vang lên: "Alo, em vẫn khỏe chứ?" Lúc này, Lý Hiền Nghiêu còn đang nghĩ, làm sao có người biết được số điện thoại mới này của hẳn chứ?

"Bảo bối, khuôn mặt của em rất đẹp, nóng bỏng đến dường nào, so với tên béo kia thì tôi còn tốt hơn nhiều."

Nghe được giọng nói đáng kinh tởm trong điện thoại, Lý Hiền Nghiêu hét to: "Đồ thần kinh!" Sau đó cúp điện thoại.

Tiếp theo Lý Hiền Nghiêu lại nghĩ tới chuyện tiền bạc, không có tiền thì phải làm sao đây? Kinh doanh buôn bán ư? Không có tiền vốn, lại nói hẳn đang thiếu nợ người ta bên ngoài, nếu như bọn họ báo cảnh sát tìm đến tận nhà, thì sao đây?

Điện thoại của Lý Hiền Nghiêu lại vang lên lần nữa, sau khi hẳn tức giận mắng người xong, đột nhiên hẳn lại nhớ tới tờ danh thiếp trong túi quần kia. Nhìn những con chữ trên danh thiếp, chợt có một suy nghĩ thoáng qua trong đầu của hẳn. Có một công việc không cần tiền vốn mà có thể kiếm tiền, chỉ cần hẳn nằm ở nơi đó.

Nhưng phía trước hẳn không dùng được, về chuyện này đúng là không thể, còn phía sau thì sao? Nhớ đến chuyện đáng kinh tởm kia, nhưng lại nghĩ đến túi tiền của mình, thôi vậy đều là đàn ông, cứ coi như bị chó cắn đi. Trước tiên, hẳn phải kiếm nhiều tiền hơn để chữa bệnh, rồi cuộc sống của Lý Hiền Nghiêu cũng lấy điện thoại đi động ra.

Lúc này Bạch Nhưộc Oánh cũng không biết, bởi vì cô sống lại làm thay đổi mọi thứ, giờ phút này Lý Hiền Nghiêu lại đang nằm dưới một người đàn ông, ra sức kiếm tiền. Cho dù Bạch Nhưộc Oánh biết, thì cô chỉ cười to một tiếng, sau đó nói với tên đàn ông cạnh bà này: "Đây chính là báo ứng của anh!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: No19 Mưa Sao Băng Lại Xuất Hiện.

Editor: Mai Tuyết Vân

Sau khi ông Bạch trả lại xe cho hàng, ông nhìn con gái mình: "Tiểu Oánh, hoàn cảnh của bác Hình chắc con cũng biết, hiện giờ trong nhà lão Hình cũng chỉ còn một mình ông ấy. Cho nên ngày mai ba muốn để cho ông ấy tới đây, ở cùng với chúng ta." Cô nhìn ba mình, ông đã quyết định như vậy cô cũng sẽ tôn trọng, huống chi bác Hình cũng là cựu chiến hữu của ông, vừa là bạn bè tốt nhất của ba cô. Còn nhớ năm đó, bác Hình còn cứu mạng ba cô nữa, nghĩ đến việc lấy được vũ khí cũng không thể không liên quan đến bác Hình.

Bạch Nhược Oánh mỉm cười gật đầu một cái, dĩ nhiên bà Bạch cũng tán thành. Cô tạm thời quyết định trước tiên không nói ra chuyện mình có không gian mà đợi đến khi tận thể xuất hiện dị năng. Khi đó dù cô có bộc lộ thì cũng đã nói rằng mình thức tỉnh dị năng, như vậy tương đối an toàn, việc tiếp nhận sẽ dễ dàng hơn.

Về phần bác Hình, mặc dù cô cũng không biết thân phận thật sự của bác ấy, nhưng Bạch Nhược Oánh vẫn có cảm giác người này cũng không đơn giản. Ông vẫn sống một thân một mình ở căn nhà trên thành phố, không có người thân, chỉ có ba cô là người bạn tốt. Không biết thu nhập cho cuộc sống của ông là gì, chỉ biết ông ấy không hề thiếu tiền tiêu xài, thỉnh thoảng còn đến nhà cô làm khách, đối xử với cô cũng rất ân cần. Cuộc sống của ông ta dù nhìn thế nào cũng rất bình thường, chẳng qua cô vẫn không cảm thấy người này cũng không bình thường. Chỉ là nhưng mà thôi, chắc chắn ba cô biết điều gì đó, bọn họ lại không muốn nói, cô cũng không cần thiết phải đi hỏi, tin tưởng ba là đủ rồi.

Sáng sớm ngày thứ hai, ba ra ngoài mở cửa xe hàng, Bạch Nhược Oánh thì rảnh rỗi nên liền cùng mẹ làm thức ăn. Sau đó lại cất đồ ăn kia tích trữ trong tủ lạnh, cô thừa lúc mẹ mình không để ý rồi len lút bỏ một chút vào không gian. Không bao lâu sau có tiếng điện thoại vang lên, Bạch Nhược Oánh vừa tự hỏi chẳng lẽ đồ ăn vặt cô đặt mua đã đến rồi sao.

"Mẹ à, con xuống gara đây." Nói xong, Bạch Nhược Oánh đi tới nhà để xe.

"Mang đồ ăn vặt để ở chỗ này là được rồi." Nhìn thức ăn vặt nóng hổi trước mặt, cô trả tiền rồi vung tay lên bỏ vào trong không gian sau đó trở vào nhà. "Tiểu Oánh, con sao vậy?" Nhìn con gái vui vẻ khi trở lại, bà Bạch tò mò hỏi. "Không có việc gì, mẹ, mẹ làm bánh thực sự rất ngon." Nói xong, Bạch Nhược Oánh cầm một miếng bánh lên rồi ăn, "Mùi hương còn lưu lại trong miệng này." "Cái con bé này." Nhìn bộ dạng nghịch ngợm của con gái, bà Bạch cũng chau mày một cái, mặc dù nói rằng không biết cô đã trải qua chuyện gì. Nhưng kể từ sau khi trở về, lại không giống như trước, chẳng qua nhìn con gái như vậy, lại khiến cho bà và chồng mình yên tâm và cũng được an ủi.

Lúc xế chiều, hai người nghe được tiếng xe hơi, Bạch Nhược Oánh biết là ba cô đã trở lại, họ chạy ra nghênh đón. "Ba, bác Hình." "Tiểu Oánh đây à, rất lâu rồi bác không nhìn thấy con, thật là càng ngày càng xinh đẹp." "Cảm ơn bác Hình, ha ha." Thật ra thì cô được cải tạo bởi nước trong không gian, nên da càng ngày càng tốt, cũng càng ngày càng trắng mịn. Bởi vì những biến hóa này rất tử tế, cho nên khi cô sống với ba mẹ thì họ không hề nhận ra, chẳng qua lại không thoát khỏi đôi mắt của bác Hình. "Ba ơi, đồ đạc đâu?" Hai người họ mỉm cười, cô nhìn về phía ba mình. "Ở nhà để xe, đồ cũng không nhiều lắm, nhưng cũng đủ rồi." Nhớ tới lúc mình tự đi lấy hàng thật đúng là tự mình dọa mình, chỉ sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bây giờ suy nghĩ một chút thì ông thật sự đã già rồi, càng già càng sợ phiền phức mà.

"Ba, khi nào trời tối chúng ta sẽ đưa vào nhà, người nhà bác Hình bên kia vẫn tốt chứ ạ?". "Bác không vương bận gì cả, sau này có thể ở lại nhà của mọi người được rồi." Nhìn Bạch Nhược Oánh, đôi mắt của bác Hình chợt lóe sáng: "Đúng rồi Tiểu Oánh, ba con có nói chuyện với bác, làm sao con biết được?". "Bác Hình, có một số thứ là bí mật, chỉ cần tin tưởng con là được, bác cứ chờ xem đi ạ." Cô không trả lời câu hỏi của bác Hình, Bạch Nhược Oánh mỉm cười, để lại không gian cho ba và bác Hình rồi tiếp tục cùng mẹ chuẩn bị thức ăn. Mấy này nay, nước trong không gian dường như đã có tác dụng, nhìn dáng vẻ và tinh thần của họ đã tốt lên rất nhiều, những điều này ngay cả bọn họ cũng không hề phát hiện ra.

"Ăn cơm thôi." Nghe tiếng gọi ăn cơm, mấy người họ ngồi xuống trước bàn ăn. "Mấy ngày nay, có rất nhiều người vô duyên vô cớ phát sốt, được đưa vào bệnh viện." Ông Bạch vừa ăn cơm vừa nói, đồng thời còn nhìn con gái mình một chút. Nghe lời của ông nói, Bạch Nhược Oánh không hề dừng động tác ăn cơm, nghĩ tới ngày mai tai nạn sẽ tới trước khi, càng thêm lớn miệng đang ăn cơm, về sau như vậy người một nhà yên lặng ở chung một chỗ ăn cơm ngày sẽ càng ngày càng ít. Bạch mẹ nhìn một chút bạch ba, lại nhìn một chút nữ nhi mình, tiếp tục cầm tay chồng.

Bác Hình nhìn ba người bọn họ trên bàn ăn, dường như nhớ đến một điều gì đó, sự chán nản hiện lên trong mắt. Sau đó, giống như đã nghĩ thông suốt, cũng chuyển tâm ăn cơm. Thật ra thì giờ phút này ba người cũng hi vọng những chuyện kia là giả, là do Bạch Nhược Oánh tưởng tượng ra mà thôi. Nhưng bọn họ đã biết, trong lòng sớm đã tin lời nói của Bạch Nhược Oánh, sợ rằng tận thể thật sự đã sắp đến.

Ăn xong cơm tối, người một nhà ngồi ở phòng khách, xem tin tức, trên bản tin vẫn chưa nhắc đến chuyện mưa sao băng. Những bản tin gần đây đều là bệnh cảm cúm tương đối nghiêm trọng, người phát sốt tương đối nhiều. Hi vọng mọi người chú ý giữ thoáng mát, rửa tay nhiều, chú ý vệ sinh cá nhân, để phòng bị cảm một chút. Bạch Nhược Oánh lấy máy vi tính ra, cô xem lại những bản tin mình đã đăng, xem người ta hồi đáp lại thế nào. Lại phát hiện rất nhiều diễn đàn đã xóa bản tin của cô, cô đăng rất nhiều bài, kết quả chỉ còn lại có một, hơn nữa Bạch Nhược Oánh phát hiện rằng, điều cô nhấn lại, vốn không có nhiều người tin tưởng.

"Ngủ giấc, cho rằng đây là tiểu thuyết mạng thế sao?"; "Đồng ý với người cmt trên, cuối thời đến ư? Tại sao lại không nói có zombie."; "Mẹ nó, đe dọa à, 20XX đã sớm qua rồi."; "Trời sắp xuống cũng chưa đến lượt cậu đâu, người anh em, đừng nghĩ mình giỏi hơn ông trời."; "Được đi học không vậy, có từng học qua sinh vật không? Các nhà khoa học có học vấn còn cao hơn bạn. Sinh vật biến dị ư, ở không rảnh rỗi đi tung tin bậy bạ mau né ra chỗ khác đi."

Vậy mà còn nữa, "Có thật không, người anh em, chúng ta phải cẩn thận một chút."; "Tôi cũng phải đi dự trữ lương thực đây. (tôi vốn chính là trạch nam, ha ha!); "Ở chỗ chúng tôi có người bị cắn, không biết có giống trong tiểu thuyết viết hóa thành zombie không? Có chút mong đợi."; "Người cmt mắc bệnh thần kinh!"; "Tiểu thuyết đã thấy nhiều, nhưng tôi cũng muốn làm anh hùng!"; "Chuyện cười, ông đây chỉ nhìn thấy có cây cỏ, cũng màu đỏ và có gai nhọn, ông đây đã cố tình sờ qua rồi còn cho nó đâm bị thương, không dán băng keo cá nhân này, hiện tại còn chưa biến thành người chết đâu."; "Chủ topic, NN, ông đây cũng đang phát sốt, mẹ nhà người mới thành zombie!"; "Tán thành với chủ topic, tôi đã đến bệnh viện, có thể là zombie, nói trước rất sớm đó. Chẳng qua tôi không hiểu sao trong bệnh viện người phát sốt lại nhiều vậy."; "Tôi ủng hộ chủ topic nói, tôi có dự cảm, có chuyện gì đó không đúng."; "Chủ topic mạnh mẽ, thằng em đây sớm đã cảm thấy nơi này có chuyện."; "Chủ topic đã nói là có mạng thế, nếu đúng là vậy thì thả tin còn hơn nghĩ không có! Thằng em đây sẽ lẫn lộn cùng chủ topic."; "Chủ topic muốn xuyên không đến điên rồi à? Điên. Khùng!"

Bạch Nhược Oánh nhìn lời nhấn lại của mọi người, không lộ vẻ gì rồi đóng máy vi tính lại, điều cô có thể làm thì đã làm rồi, vậy tất cả đều mặc cho số phận thôi. Nhìn đồng hồ, còn năm phút nữa, trông bọn họ thân nhiên như vậy, nhưng nếu như không phải cô chú ý tới tay của bọn họ, thật sự đúng là không nhìn ra bọn họ lại sốt ruột đấy. Đồng hồ báo thức đếm ngược thời gian, 10. 9. 8. 7. 3. Một ngôi sao, hai ngôi sao, chân trời đã thật

sự xuất hiện mưa sao băng. "Bản tin tức đặc biệt, hôm nay lại xuất hiện mưa sao băng, đây điều không hề được dự báo trước. Mưa sao băng lần này, cho dù thành phố sáng đèn vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng, hiện tượng lần này bây giờ sẽ được phóng viên ghi hình trực tiếp.. "

"Trời ạ, thật sự có mưa sao băng, một ngôi, hai ngôi, trời ơi, càng ngày càng nhiều. Đây là mưa sao băng trăm năm khó gặp, nhìn đi, thật sự rất đẹp giống như là mưa kim cương vậy." Trong tin tức đang phát sóng có xuất hiện cảnh mưa sao băng, nhìn lên hình ảnh bầu trời xinh đẹp, Bạch Nhược Oánh cười lạnh trong lòng. Còn ba người còn lại, nắm chặt tay, lo lắng nhìn chăm chú vào hình ảnh trên ti vi. Bạch Nhược Oánh đi tới trước cửa sổ, mở rèm cửa sổ ra, nhìn ngoài cửa sổ là bầu trời. Từng ngôi sao băng lướt qua, dần dần tạo thành khung cảnh của những giọt mưa, trước mắt của cô có rất nhiều người không ngủ đều ra khỏi nhà, còn có rất nhiều người đang ngủ cũng bị tiếng ồn ào đánh thức, đi ra khỏi nhà, nhìn ngắm quang cảnh bên ngoài.

Sau khi mưa sao băng kết thúc, vẫn không chưa có dấu hiệu dừng lại, đột nhiên bầu trời sáng chói! Những ngôi sao băng lướt qua bầu trời, khung cảnh cứ dần dần biến mất như vậy. "Mưa sao băng kéo dài XX đã kết thúc. . . Thật sự xem rất đẹp mắt, trở lại với. . . ." Mưa sao băng cuối cùng cũng kết thúc, Bạch Nhược Oánh ba người ngồi trên ghế salon, hiện giờ họ đang ngồi ở đó, tất cả hi vọng đều đã tan vỡ. Thời gian trôi qua từng chút một, ai cũng không nghĩ đến việc trở về phòng ngủ, cứ như vậy nhìn đồng hồ báo thức. Khi cây kim chỉ đến số mười hai, lúc này ngoài đường trừ mấy người vội vã lướt đi thì đã chẳng còn người khác rồi.

"Á! Mày làm gì đấy!" Đang lúc ấy thì, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng gào thét, nghe được giọng nói đó, Bạch Nhược Oánh nhìn lại, rốt cuộc đã tới sao! "Sao vậy?" Nghe thấy tiếng động, bà Bạch lo lắng nhìn về phía con gái, mà hai người còn lại cũng nhìn về phía cửa sổ. Chỉ thấy một người đàn ông ôm một cô gái, nhìn từ xa, giống như đang hôn cô gái này vậy. Nhưng giọng của cô gái rất sợ hãi, vẫn giãy giụa, cũng không có dáng vẻ đang hưởng thụ. "Thế nào rồi? Sao lại có người trước mặt mọi người mà làm chuyện như vậy, trời ạ, con gái à mau báo cảnh sát." Nhìn thấy chuyện ngoài cửa sổ, bà Bạch mẹ muốn gọi điện thoại, vậy mà Bạch Nhược Oánh lại kéo mẹ mình: "Mẹ, không cần, mẹ xem kia."

Bà Bạch nghi ngờ nhìn về phía con gái mình, bag không hiểu con gái muốn để bà xem thứ gì, bà nhìn ra ngoài cửa sổ. Thì đã thấy một cảnh này, đó cũng là một người đàn ông, anh ta đến trước xem tình hình, chắc cho rằng người kia đang bắt nạt cô gái ấy nên anh ta nhanh chóng can thiệp. "Mày làm gì đấy? Buông cô bé ra!" Vậy mà lúc này Bạch Nhược Oánh lại thấy, cô gái kia đã bị cắn bẻ cổ họng.

Người kia nghe thấy tiếng gào, một tay đã buông cô gái kia ra, nhưng hắn lại không chạy trốn, hắn run rẩy đi tới chỗ anh ta, còn anh ta lại không biết đang xảy ra chuyện gì. Nhìn thấy cô gái kia té xuống đất, lấy điện thoại di động ra chuẩn bị báo cảnh sát, đúng vào lúc này, hắn đã đi đến trước mắt anh ta, anh ta đánh về phía hắn, "Á!" Lại một tiếng hét thảm thiết, thì ra là, hắn ta lại cắn anh chàng này, còn cô gái kia cũng không còn thở nữa, một người đàn ông cắn một người đàn ông khác. Có người thấy thế, báo cảnh sát, một xe cảnh sát và một chiếc xe cứu thương đã tới rất nhanh, cứ như vậy, hai người và một cỗ thi thể bị mang đi. Khi cảnh sát tên cắn người, Bạch Nhược Oánh nhìn thấy, một người cảnh sát cũng bị cắn bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Rốt Cuộc Tai Họa Cũng Đến

Editor: Mai Tuyết Vân

Nhìn thấy tình hình này, cô không hề nói gì, mà những người già trong nhà lại thất kinh bạt vía, ngồi xuống ghế salon. "Tiểu Oánh, mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?" Bà Bạch không dám tin nhìn con gái của mình. "Đúng vậy mẹ, mọi người không hề nhìn nhầm, người đàn ông ngoài kia đã cắn người khác." Bà Bạch nhìn cô, không hiểu vì sao sau khi con gái của bà nhìn thấy những chuyện ấy, lại có thể bình tĩnh như không như vậy. Bà nhìn sang chồng mình, ông Bạch cũng đang nhìn cô. "Một trận động đất, thay đổi rất nhiều chuyện, cũng thay đổi rất nhiều thứ, bao gồm cả nhân sinh quan, giá trị quan." Nhìn về mặt của ba mẹ, Bạch Nhược Oánh chỉ có thể lấy lý do này giải thích cho biểu hiện thờ ơ của mình.

Nhìn dáng vẻ của con gái, ông bà Bạch đều suy nghĩ, lúc con gái mình gặp động đất nhất định đã phải trải qua chuyện gì đó nên mới trở nên như vậy, nhưng ông bà mặc kệ cô thay đổi ra sao, Bạch Nhược Oánh vẫn là cô con gái ông bà yêu thương nhất. Sau đó, chuyện kia vừa mới xảy ra chưa lâu, trên đường phố lại vang lên tiếng động giống khi nãy, cô vẫn đang đứng cạnh cửa sổ, chưa hề rời đi. Nhìn tình hình ngoài đường lại giống chuyện kia, ánh mắt của cô chột động, Bạch Nhược Oánh cảm thấy Âm Huyết đang rung động. "Về sau sẽ cho ngươi ăn." Bạch Nhược Oánh vỗ về sự kích động của Âm Huyết, rồi nhìn sang ba mình và bác Hình, hai người nhìn ánh mắt của cô liên hiểu, cô đang muốn bọn họ bước về phía cửa sổ, quan sát cảnh tượng bên ngoài. Bọn họ đi tới bên cửa sổ lần nữa, quả nhiên, lại có một người ngã xuống trong vũng máu, bên cạnh cái xác có một người phụ nữ đang đứng. Sau khi cô ta giết người xong, không hề có bỏ chạy, còn ngồi xồm xuống, dùng tay xé nát bụng của hắn ta.

Thấy cảnh tượng ấy, ông Bạch xanh cả mặt, sắc mặt của bác Hình cũng tái nhợt, mà bà Bạch đứng sau lưng hai người đã nôn ọe. Trên phim diễn là một chuyện, nhưng tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác, mọi người chỉ là người bình thường, thấy chuyện như vậy, ông bà Bạch cùng lấy điện thoại ra gọi cho người thân của họ. Còn bác Hình vẫn không nhúc nhích, giống như ông đang suy nghĩ gì đó, Bạch Nhược Oánh đang nhìn tình cảnh bên ngoài, cô nghe thấy giọng nói của ba mẹ mình, vẫn không có phản ứng. Tốt nghiệp đại học đã hai năm rồi, hồi tưởng lại những ngày trước đây, ấy thế mà ngay cả một người bạn tri kỷ cô cũng không có. Xem ra nhân phẩm của cô lúc trước đúng là không tốt, nghĩ đến đây cô lại nhớ ra một người, người ấy vốn là một trạch nam, cũng là bạn học tiểu học với cô. Đã nhiều năm không liên lạc, kiếp trước vào lúc tận thế anh ấy đã xuất hiện, giúp đỡ cô một lần, sau đó lại bị zombie cắn chết, cô liền cầm điện thoại lên.

Sau mấy tiếng chuông vang lên, bên kia đầu dây điện thoại vang lên giọng nói còn ngái ngủ: "Alô? Ai vậy." "Cậu nhớ khóa chặt cửa, không nên đi ra

ngoài, bất luận là ai gõ cửa cũng không được mở cửa, chú ý quan sát tình hình bên ngoài cho tốt, bảo trọng." Nói vài lời điên khùng, cô cúp điện thoại, đầu dây bên kia nghe xong không thể hiểu được thì lập tức muốn chửi người. Đột nhiên bên ngoài cửa sổ vang lên một tiếng thét, anh đi về phía cửa sổ.....

Cuối cùng ba mẹ cô cũng nói chuyện điện thoại xong, Bạch Nhược Oánh mở ti vi lên, trên TV tất cả bình thường, bác Hình gọi điện thoại báo cảnh sát, lại báo máy bận. Không khí trong nhà vô cùng lo lắng, Bạch Nhược Oánh chỉ lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, đời này, cô nhất định phải bảo vệ ba mẹ. Đang lúc này, bỗng nhiên một tiếng nổ lớn vang lên bên tai! "RẦM" Một tiếng, tiếng nổ vô cùng lớn, Bạch Nhược Oánh có cảm giác cửa sổ thủy tinh hơi chấn động, ngay sau đó mặt đất cũng lắc lư. Bốn người họ hốt hoảng nắm lấy tay nhau, bây giờ không ra được bên ngoài, đang có động đất xảy ra, Bạch Nhược Oánh lấy điện thoại di động ra, đã mất tín hiệu. May mắn chỉ một lát sau, động đất đã dừng lại, tất cả đều khôi phục nguyên trạng, nhưng tín hiệu điện thoại vẫn không khôi phục được như trước.

Sau khi trái đất xảy ra những chuyện như vậy, người ta mới ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, cảm thấy thật sự đang có chuyện gì đó xảy ra. Bọn họ bắt đầu điên cuồng tìm mua lương thực, chẳng qua có chút muộn màng, dĩ nhiên còn có vài người đến tận bây giờ cũng không hề ý thức được tai họa đã tới, cho rằng đây chỉ là hiện tượng tự nhiên, ngoài việc bản thân bình an vô sự ra cũng không để ý quá nhiều thứ. Lúc này, tiếng TV lại vang lên lần nữa:

Người dẫn chương trình chỉ nói đơn giản vì một lý do nào đó, chương trình truyền hình mới bị tạm dừng, còn có nơi nào đó xảy ra động đất, sóng thần v.v... Hơn nữa còn mời chuyên gia chứng minh, đây là thảm họa tự nhiên, sau đó dùng lời nói mang tính máy móc trấn an nhân dân. Nói mọi người không cần sợ, sau đó người dẫn chương trình lại chuyển sang bản tin về chính phủ, cái gì mà dưới sự lãnh đạo của JF và ZF, mọi người nhất định có thể vượt qua khó khăn lần này, hy vọng mọi người đừng lo lắng. Sau đó là bản tin về các bệnh viện đã kín chỗ vì những bệnh nhân sốt cao không ngừng, hôm nay lại không ngờ được có thảm họa còn là người gây họa, tóm lại bên trong bệnh viện người chen lấn đông như nước chảy. Hy vọng mọi người hãy đến cơ sở khám bệnh tại địa phương, để giảm áp lực quá mức của bệnh viện trung ương. Còn có hiện tượng người cản người, người mới được phát hiện đã được tiến hành cách ly, vì đó là bệnh chó dại, sẽ rất dễ bị lây...

Lúc này, bọn họ lại đi về phía cửa sổ, người nằm dưới đất lúc này đã lúc lắc bò dậy, bầy giờ bụng của hắn ta đã bị xé nát. "Anh ta không chết ư?" Bà Bạch mở to hai mắt, che miệng, "Không, phía ngoài đúng là ruột của anh ta, nhưng anh ta đã trở thành xác sống!" Sau đó, hai người kia lao đảo đi vòng quanh. "Nhìn kia, cảnh sát đến rồi!" Bà Bạch nhìn thấy xe cảnh sát đã tới, thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Nhược Oánh nghe thấy một tiếng hét thảm thiết truyền đến, cô định thần nhìn lại, thì ra là cảnh sát ngồi sau tay lái đã cản đứt tay của người ngồi cạnh mình. Đồng nghiệp ngồi sau định ngăn cản, cũng bị hắn cản luôn, người ngồi ghế phụ hét lớn, đập viên cảnh sát lái xe ra ngoài. Sau đó lái xe rời đi, lúc này chỉ có cô nhìn thấy, viên cảnh sát vừa mới ngã xuống, đang vịn vẹo đứng dậy, làn da trên mặt vốn nhẵn bóng đã bắt đầu thối rữa nhanh chóng.

Cùng lúc đó, những chuyện tương tự như thế đều xảy ra khắp các ngõ ngách trên thế giới, người quen biết đột nhiên nổi cơn điên tấn công mình. Người xa lạ xung quanh cản loạn, không hề có sự chuẩn bị tâm lý trừ trước, mọi người đều không phòng bị. Không bị cào trúng thì cũng là do cần nên bị thương, khi mới bắt đầu, mọi người không hề nghĩ đến việc vi khuẩn (virus) sẽ lây bệnh, chỉ bằng bó, sát trùng và bôi thuốc bình thường, chỉ có Bạch Nhược Oánh biết, đa phần trong bọn họ đều không cứu được, hơn nữa tận thế thật sự đã đến rồi. Rốt cuộc Zombie cũng xuất hiện!

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, cũng không còn ai nói chuyện, mới vừa xem xong một màn kịch lớn trên TV, lại đột nhiên phủ nhận mọi thứ. Bạch Nhược Oánh đi vào phòng bếp, rót nước cho ba mẹ cô, dĩ nhiên trong nước có Linh Tuyền pha loãng. Ba người cầm ly nước, một hơi uống sạch nước vào bụng. Cô biết, cần phải cho bọn họ thời gian để suy nghĩ, Bạch Nhược Oánh rời khỏi phòng khách, nhớ đến việc trong nhà xe còn có súng đạn, chẳng qua cô đặt chúng trong xe hàng, không sao cả, tạm thời cứ để chúng ở đấy. May mắn là trong không gian của cô cũng còn có vài thanh đao, tránh người nhà của mình, cô lấy vài thanh đao có chất lượng tốt ra, và Đường đao của chính mình, Bạch Nhược Oánh trở lại phòng khách một lần nữa.

"Ba, mẹ, bác Hình, con biết những chuyện trước mắt đã khiến mọi người chịu đã kích rất lớn, nhưng đây chính là sự thật, những thứ này dành cho mọi người, dùng để phòng thân." Nói xong Bạch Nhược Oánh đưa đao cho ba người. Ba người không hiểu nhìn Bạch Nhược Oánh. "Tiểu Oánh, trong nhà của chúng ta có rất nhiều thức ăn, chúng ta có thể đợi chính phủ tới cứu chúng ta." Cầm đao trong tay, bà Bạch đã dần dần tỉnh táo lại, cô cau mày nói. "Mẹ, mẹ sai rồi, hiện tại chỉ vừa mới bắt đầu, xảy ra chuyện như vậy ở bất cứ nơi nào trên thế giới, cho nên thế giới này không còn an toàn nữa rồi. Thức ăn sớm muộn gì cũng có một ngày bị ăn hết, đến lúc đó, chúng ta chỉ có thể rời đi, tình hình của chính phủ, bây giờ chúng ta cũng không biết, cho nên người có thể chúng ta chỉ có chính bản thân mình mà thôi."

Mặc dù trong không gian của cô có rất nhiều đồ, nhưng mà cô lại không thể nói rõ ra được. Đợi một chút nữa là được, lúc này tận thế chỉ mới bắt đầu năng lực của zombie không mạnh, chỉ cần không sợ hãi, là có thể tiêu diệt bọn chúng. Nếu như lúc này không rèn luyện một chút, chỉ sợ về sau zombie tiến hóa, mọi người cũng chỉ có thể chờ chết. Tuy cô không nghĩ đến việc đặt ba mẹ mình vào hoàn cảnh như vậy, nhưng vì tương lai của bọn họ, cô nhất định phải để cho họ biết tầm quan trọng của chuyện này: "Hiện tại chỉ vừa mới bắt đầu, zombie cũng không linh hoạt, trên ti vi cũng có chiếu, chỉ cần không bị bọn chúng cào trúng hay cắn bị thương, chỉ cần chém đứt đầu của bọn chúng là được rồi." "Chém, chặt đầu, giết, giết người?" Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của mẹ, Bạch Nhược Oánh đau lòng ôm bà Bạch, "Đúng rồi, mẹ, nhưng mà bây giờ bọn chúng đã không phải là người, bọn chúng chỉ là quái vật ăn thịt người, vì sinh mạng của chính mình, chúng ta không thể hạ thủ lưu tình."

Nhìn ánh mắt của Bạch Nhược Oánh, bà Bạch hít một hơi thật sâu, nghĩ đến chuyện mới vừa xảy ra bên ngoài, bà Bạch gật đầu, nhưng bàn tay nắm thanh đao vẫn còn run rẩy. Ông Bạch và bác Hình rõ ràng là tốt hơn nhiều, dù sao bọn họ cũng là người trên chiến trường. Đúng vào lúc này, cửa nhà đột nhiên bị gõ, "Có ai không, có ai không, cứu mạng, cứu mạng." Tiếng đập cửa vô cùng lớn, cũng hết sức dồn dập! Nghe tiếng cầu cứu, ông Bạch đứng dậy, đi về phía cửa, qua lỗ nhỏ nhìn ra ngoài, "Là giáo sư Lý." Nói xong ông Bạch định mở cửa. Lúc này lại bị Bạch Nhược Oánh ngăn lại! "Ba, đợi một chút." Bạch Nhược Oánh nhìn qua lỗ nhỏ, có một người đàn ông ngoài cửa, đúng là hàng xóm của cô, giáo sư Lý. Giờ phút này toàn thân nhuộm máu, ông ta đang sợ hãi gõ cửa nhà cô, vừa nhìn ra sau lưng giống như đang sợ hãi điều gì đó, sắc mặt hoảng sợ. Chỉ thấy sau lưng giáo sư Lý có một thân thể run rẩy đi đến, khuôn mặt còn chưa thối rữa hoàn toàn, đó chính là vợ của giáo sư Lý.

"Á! Cứu mạng, cứu mạng, trong nhà có ai không, cứu tôi!" Giáo sư Lý thấy vợ mình đã đuổi tới đây thì sợ hãi hét lớn, ngay lúc này cô mở cửa ra, giáo sư Lý trong lúc tuyệt vọng, nhìn thấy cánh cửa mình gõ đã mở ra thì lập tức chạy vào nhà. Còn đóng mạnh cửa lại, cuối cùng đã an toàn, giáo sư Lý dựa

vào cửa nhà cô, vô lực trượt xuống ngồi trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Trước Tiên Đề Mọi Người Luyện Tập Một Chút

Ông không biết có chuyện gì xảy ra, hôm nay ông làm thêm giờ, khi về đến nhà thì vợ con ông đã đi ngủ rồi, nhìn bộ dạng say ngủ của họ, ông không nỡ đánh thức hai người dậy, rồi một mình đi vào thư phòng. Lúc nửa đêm, đột nhiên ông nghe tiếng hét của con trai, ông vội vàng xuống giường chạy vào phòng, khoảnh khắc ông bước vào căn phòng kia, ông sợ đến ngây người, ông ta đang nhìn thấy gì đây? Vợ ông đang ăn thịt con trai của chính mình.

Ông còn đang muốn chạy đến, nhưng lúc đó con trai ông đã không còn thở nữa, vợ ông ngẩng đầu lên nhìn, đây chính là vợ của ông sao? Khuôn mặt vốn trắng mịn đã biến thành xám xanh, cả con người đều không nhìn thấy, bên trong chỉ toàn màu trắng, giáo sư Lý bị dọa đến ngây người, suýt nữa té ngã trên đất. Ông ta thừa dịp vợ mình đang lao đảo xuống giường, bèn đẩy bà ta ra, rồi kéo thân thể con trai theo, ôm lấy đứa trẻ chạy khỏi căn phòng. Đến lúc ông đưa được con trai ra ngoài, thì phát hiện đứa trẻ đã chết rồi, giáo sư Lý khóc lớn đặt con trai xuống rồi đi vào bếp tìm một con dao. Khi ấy người phụ nữ kia đã rời khỏi phòng, ông ta tức giận đâm một nhát về phía bà ta, thế nhưng bà ta lại chẳng hề hấn gì, còn đánh trả về phía ông. Giáo sư Lý thấy vậy, bèn đạp bà ta một cái rồi chạy ra ngoài, chạy đến nhà Bạch Nhưộc Oánh.

Ông ta thở hổn hển, ngồi trên mặt đất, ngoài kia có tiếng cào cửa truyền đến, giữa ban đêm yên tĩnh hết sức rợn người. Bạch Nhưộc Oánh nhìn giáo sư Lý, không biết ông có bị zombie gây thương tích gì không, cô phải luôn chú ý đến, biết đâu ông ta sẽ biến thành quái vật. Rốt cuộc ông ta cũng ngẩng đầu lên, nhìn người nhà họ Bạch, trong tay mỗi người đều có vũ khí. Mặc dù kinh ngạc, nhưng lúc này ông cũng không có ý định đi hỏi lý do, ông ta đi về phía ông Bạch, "Ông Bạch, ông có thể cho tôi mượn dao của ông dùng một chút được không?"

Nhìn vẻ nhếch nhác của người đàn ông, ông Bạch đưa thanh đao trong tay mình cho ông ấy, giáo sư Lý nói lời cảm ơn, rồi đi về phía một lần nữa, ông hít một hơi sâu: "Lúc trước tôi có nhìn thấy người ta nói ở diễn đàn, lúc đó người ta đã cảnh báo tận thế sắp đến. Tôi còn mắng người ta, nhưng thật không ngờ, vợ tôi lại biến thành quái vật, còn ăn thịt con trai của chúng tôi, ha ha..."

Cười xong, ông ta nhìn về phía con quái vật đang đi, rồi mở cửa phòng, đứng sau lưng vợ mình, zombie cảm giác được có người, bèn xoay người lại. Trong nháy mắt, ông ta vung đao về phía cổ vợ mình, cái đầu rớt xuống, nhìn thấy cảnh này, ông ta quỳ rạp xuống, xoay đao tự đâm vào cổ mình. Bà Bạch nhìn thấy như vậy, che miệng ngã vào lòng chồng mình, ông Bạch ôm chặt vợ, giờ phút này ông Hình cũng nắm chặt đao trong tay.

Bạch Nhưộc Oánh biết, sự việc ngay trước mắt này là sự cảnh tỉnh cho một nhà bốn người họ. Đóng cửa chống trộm, dọn dẹp vết máu trong phòng, còn có thể nghe loáng thoáng được mùi máu tanh. Trời không biết đã sáng lúc nào, đêm qua cả bốn người không có ai ngủ, bọn họ tập trung một chỗ, tinh thần vô cùng căng thẳng, dĩ nhiên trừ Bạch Nhưộc Oánh.

Sống ở cuối thời mấy năm cũng không uống phí, thể trạng của ba người trung niên cũng rất khá, nhớ ngày trước lần đầu tiên cô nhìn thấy, còn bị dọa đến mức hét lớn, khóc lóc nức nở. Thật ra thì kể từ đêm hôm đó, nhìn thấy hai người mất mạng trong tay zombie, trong lòng Bạch Nhưộc Oánh cũng có chút run sợ, nhưng Âm Huyết trong tay cô lại có năng lực đáng sợ, giết zombie trong nháy mắt, rốt cuộc cô cũng không sợ nữa. Nhìn một nhà ba người bọn họ, cô bước vào bếp. Nghe thấy tiếng động, mọi người lập tức đi tới, thì ra là ti vi đang phát lại tin tức, tất cả đã xảy ra rất lâu rồi.

Lấy thức ăn hâm nóng rồi lấy ra, chia đều cho ba người lớn, họ nhai thức ăn trong miệng, có cảm giác như đang nhai sấp nến. "Ba, mẹ, bác Hình, chúng ta không thể cứ ngồi chờ trong nhà, mọi người cũng thấy zombie ngoài kia càng ngày càng nhiều, chúng ta phải nghĩ cách để ra ngoài, giết chết bọn chúng, còn phải thu thập nhiều đồ hơn nữa."

Nghe con gái nói muốn ra ngoài giết zombie, bà Bạch khó hiểu nhìn cô: "Tại sao vậy con, chúng ta có rất nhiều lương thực, đủ dùng trong rất lâu, huống chi chúng ta còn có kho hàng, nơi đó còn rất nhiều đồ mà." Cô trả lời: "Mẹ, bây giờ đã là tận thế rồi, đồ chúng ta ăn chỉ là chuyện trước mắt, còn chuyện chúng ta có đồ tích trữ, không được nói với bất kỳ ai cả."

"Tiểu Oánh? Anh à?" Bà Bạch không hiểu, hết nhìn con gái rồi lại nhìn chồng mình.

"Mẹ, mẹ có biết tận thế đáng sợ nhất là cái gì không? Không phải những quái vật kia, mà là lòng người, tai họa là đại nạn toàn thế giới. Hoa quả phải có người trồng mới có, thực phẩm phải có người chế biến mới thành thức ăn, vậy thì những thứ ấy đều là tài nguyên không thể tái sử dụng. Bây giờ còn chưa quan trọng nhưng sau này, thức ăn ngày càng khan hiếm, người đói lại không được ăn no, đến lúc ấy, nếu họ biết chúng ta có tích trữ rất nhiều đồ ăn, mẹ nói xem hậu quả sẽ như thế nào?"

Mẹ còn nhớ trong phim, lúc người ta đói đến cùng cực, còn mạng cả anh em của mình ra ăn thịt mà? Mà khi đó đã là tận thế đâu, mẹ à, về phần lý do chúng ta phải ra ngoài giết zombie, thu gom đồ đạc. Một là nếu thức ăn của chúng ta chỉ đủ ăn trong một ngày, không có gì lạ cả, nhưng trong khu vực này nhất định còn có người may mắn sống sót. Việc chúng ta không ra ngoài tìm thức ăn, mà mỗi ngày lại có cơm ăn, nếu bị người khác nhìn thấy, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào. Nếu như có một ngày, thức ăn của họ cạn kiệt, có tới cướp của chúng ta hay không? Hai là mẹ nhìn zombie kia mà xem, hành động của chúng vẫn còn rất chậm chạp, chúng ta chỉ cần không để bọn chúng cào trúng, mà còn có thể giết chết bọn chúng, cũng có thể nói là cơ hội luyện tập của chúng ta."

Nghe lời nói của Bạch Nhưộc Oánh, nhìn vẻ trấn định của cô, giống như cô không hề để ý đến tai họa vừa ập đến vậy, nhìn cô như thế, ông Bạch khó

hiếu: "Tiểu Oánh, sao con có thể bình tĩnh như vậy, còn biết nhiều chuyện như thế?"

Nhìn ba mình, Bạch Nhược Oánh than thở, phải nói như thế nào đây? "Ba, mẹ, bác, con đã chết một lần, mọi người nghĩ con còn sợ cái gì nữa? Thật ra sự việc này con đã thấy nhiều, khi đó con và Lý Hiền Nghiêu ở cùng nhau. Lúc động đất diễn ra, con đã nhìn thấy quái vật như vậy, sau đó chạy trốn được, nên con mới thoát được một kiếp. Rồi theo Lý Hiền Nghiêu lên đường chạy nạn, con đã chết một lần rồi, bây giờ con là một Bạch Nhược Oánh mới, cô gái kiêu căng bốc đồng trong quá khứ đã chết rồi. Hôm nay con mới thực sự là con, ba, mẹ, hai người yên tâm, nhất định con sẽ bảo vệ hai người thật tốt, không để hai người chịu bất kỳ tổn thương nào."

Cứ như vậy nói giản lược mọi việc, Bạch Nhược Oánh cảm thấy không cần thiết phải nói rõ hoàn toàn, như vậy sẽ khiến họ không phải suy nghĩ nhiều.

Nhìn vẻ bi thương trên khuôn mặt con gái, lại nghe lời cô kể, ông bà Bạch vừa đau lòng vừa vui mừng, nhưng lại hối hận vì khiến cô nhớ đến chuyện đau lòng. "Tiểu Oánh, thật sự xin lỗi, từ nay ba mẹ sẽ không hỏi nữa, con là con gái ngoan của chúng ta. Sau này không chỉ riêng Tiểu Oánh phải bảo vệ ba mẹ, ba mẹ cũng muốn bảo vệ tiểu Oánh, cho nên, ba mẹ nghe lời con, sẽ lấy việc giết zombie để luyện tập." Nghe lời ba mình nói, rồi lại nhìn ánh mắt của ông, cô cảm thấy mình ở cùng hai mẹ con tiện nhân kia một thời gian, đến diễn xuất cũng có thể đoạt giải Oscar rồi.

Lý Hiền Nghiêu, hai người ngàn vạn đừng chết, chờ cô gặp được bọn họ, cô sẽ để những kẻ đó chết thật tốt.

Kéo màn cửa sổ ra, lúc này trên đường cái vắng ngắt, ngoài mấy bóng dáng lác lác ra thì cô không nhìn thấy bất kỳ người đi đường nào. Ba người nhà họ Bạch lấy vũ khí, mặc quần áo tay dài, lắng nghe động tĩnh bên ngoài rồi mở cửa bước ra. Trong hành lang vang lên tiếng cửa mở, tiếng động này làm quay nhiều đến hai zombie, bọn chúng men theo tiếng động tìm đến.

Đối đầu trực diện với zombie, "Ngàn vạn lần không thể để nó cào trúng!" Bạch Nhược Oánh nặng nề nhắc nhở người nhà, cô đưa Âm Huyết lên, bỏ một đao về phía zombie. Bạch Nhược Oánh không trực tiếp chém đứt đầu zombie, mà chém đứt hai tay của nó, như vậy nó sẽ không thể cào ai được.

Zombie bị chặt đứt đôi tay, không biết vì đau đớn hay là vì cái gì khác, khiến nó tức giận gào thét. Bà Bạch nhìn thấy vậy sợ hãi tột cùng, ông Bạch và ông Hình nắm chắc thanh đao trong tay. Bọn họ biết cô đang để bọn họ luyện tập việc chặt đầu zombie. Hai người cau mày lại, nhắm vào zombie ở trước mặt mình, hung hăng bỏ vào cổ nó, đao của ông Bạch vừa xuyên qua cổ zombie thì ông Hình đã lưu loát chặt đầu nó xuống. Dòng máu đen tanh hôi phun ra ngoài, làm cho người ta vô cùng kinh tởm.

"Gào!" Đao kia còn đang vui giữa cổ thì zombie tức giận gầm lớn, đánh trả về phía ông Bạch. "Anh ơi!" Đúng lúc ấy, bà Bạch nhìn thấy chồng mình gặp nguy hiểm, bà cũng giơ cao thanh đao, chém về phía zombie. Sức của ông Bạch không tệ, vậy mà đầu zombie còn chưa bị chặt đứt hoàn toàn, hướng chỉ là bà Bạch, đao của bà xuyên qua xương tủy của nó, sau đó bà cũng không rút ra được. "Chết đi!" Khi ấy, Bạch Nhược Oánh chém một đao chặt đầu zombie xuống, bởi vì cô vừa mới nghe nó gọi thêm zombie, lại có zombie đi tới, cô lập tức dẫn mọi người trở vào nhà.

Ba người thở hắt ra, ông Bạch nhìn về phía bạn tốt, mới vừa rồi zombie da dày thịt cứng, chất lượng của loại đao này cũng không tệ mới có thể chặt chém bọn chúng. Nhưng ông chỉ chém được hai phần ba, thế mà ông Hình lại có thể chém đứt luôn đầu zombie rồi? Còn có con gái của ông nữa, ông Bạch cũng cảm thấy sức mạnh của cô rất lớn: "Lão Hình, ông rất khỏe!"

Nghe thấy bạn tốt hỏi mình, ông Hình mới phục hồi tinh thần, nhớ lại lúc nãy tình cảnh đúng là kinh người: "Cái gì?" Không có nghe rõ lời ông Bạch nói, ông Hình nhìn về phía ông Bạch.

"Tôi nói ông rất khỏe!"

"Rất khỏe?" Nghe xong, ông Hình nhìn bàn tay của mình, đúng vậy, sức khỏe của ông sao lại đột nhiên mạnh lên như thế? Nghĩ như thế, ông dùng một tay nâng chiếc ghế salon bên cạnh lên. Nhìn hành động của ông Hình, Bạch Nhược Oánh biết, ông Hình đã thức tỉnh dị năng, hơn nữa còn là loại sức mạnh.

"Thật, thật sự rất khỏe, con gái, còn con. Ba thấy sức lực của con cũng rất lớn, mới vừa rồi nhìn một đao con chém zombie, giống như không tốn chút lực nào." Nhìn ba mình, Bạch Nhược Oánh gật đầu một cái, "Đúng vậy, con cũng cảm thấy mình rất khỏe nhưng con cũng không biết tại sao?"

Không có nói rõ sự thật hiện tại, Bạch Nhược Oánh giả bộ như hết sức tò mò, mới vừa qua một cửa ải, cô cũng không muốn giải thích nữa, tại sao cô lại biết nhiều như vậy. "Con lên mạng xem có tin tức gì mới không." Sau đó cô đến trước máy vi tính, tìm kiếm một lúc, thật sự là vừa nghĩ đã đến, cũng có người đã thức tỉnh như vậy.

"Nhìn bạn học của mình biến thành quái vật, cậu ta muốn ăn tôi... Tôi nóng ruột, không biết thế nào lại tạo ra được một quả cầu lửa, ném về phía bạn học, tôi... Tôi cảm thấy mình như biến thành siêu nhân....."

Lúc này tiếng động của ti vi lại vang lên.

"Các vị, mong mọi người đều ổn, bởi vì có một loại virus không xác định danh tính đã xâm nhập vào thành phố của chúng ta. Hiện tại thành phố rất hỗn loạn, chẳng qua mong mọi người đừng lo lắng, đừng nên đi ra ngoài, chính phủ sẽ nhanh chóng phái người đến xử lý chuyện này. Nếu trong nhà có người phát sốt, nhất định phải cách ly, nếu người đó nổi điên như mắc bệnh dại, phải cách xa không nên để bị cắn. Còn nữa, nếu có người phát hiện ra mình bất bình thường, thì xin không cần phải hoảng sợ, đợi người của chính phủ đến cứu trợ thì xin phép....."

Tin tức kết thúc, ông Hình nhìn về phía Bạch Nhược Oánh, ông bà Bạch cũng nhìn về phía cô. Thì ra không biết từ khi nào, mọi người trong nhà này đều bắt tri bắt giác nghe theo lời Bạch Nhược Oánh chỉ đạo.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Dị Năng Của Mẹ

Nhìn vẻ mặt của họ, đứng là lần đầu tiên nghe thấy, Bạch Nhược Oánh nghiêm mặt nói: “Ba mẹ, bác Hinh, con cảm thấy chuyện này và virus đang lây lan có liên quan đến nhau. Giống như khi xảy ra căn bệnh truyền nhiễm, nhớ năm đó bệnh XX và bệnh HXXX thì sao? Cũng giống như vậy, khi bệnh lây lan, có những người sức miễn dịch thấp sẽ bị lây bệnh, có những người lại có sức miễn dịch cao nên không bị lây bệnh. Lại có người nhiễm virus nhưng không hề bị bệnh, ngược lại nó trở thành virus biến dị, làm họ khỏe mạnh hơn. Dĩ nhiên lời con nói chỉ là giả thuyết, nhưng con cảm thấy con và bác Hinh trở thành như vậy là do đã nhiễm phải virus, tuy không bị biến thành zombie, mà virus ở trong cơ thể chúng ta sinh ra đột biến, thay đổi cấu trúc tế bào, khiến chúng ta xuất hiện dị năng.”

"Dị năng?" Nghe được lời nói của Bạch Nhược Oánh, ông Bạch khó hiểu nhìn về phía con gái mình.

"Đúng vậy, là dị năng, ba thấy tin tức cũng có nhắc đến rồi đó, chỉ nói khác thường. Mặc dù có chút không cụ thể, nhưng đúng với tình hình của chúng ta bây giờ. Con tin rằng ngoài con và bác Hinh, còn có một vài người cũng sẽ bị như thế. Nhưng tạm thời chúng ta không nên tiết lộ chuyện này ra ngoài."

"Tiểu Oánh nói không sai." Nghe cô nói, ông Bạch và ông Hinh cùng gật đầu. Mà bà Bạch thì không hiểu nhìn mọi người. "Mẹ, mẹ nghĩ xem, nếu như có một tổ chức hay cơ quan nào đó phát hiện ra có người khác hẳn với người thường, bọn họ sẽ làm gì? Bỏ mặc không quan tâm, hay là đưa đi nghiên cứu? Hơn nữa chuyện này có liên quan đến tai họa lần này."

Nghe lời con gái nói, bà Bạch khiếp sợ che miệng. "Cho nên, đợi đến khi chuyện này trở nên phổ biến, hoặc là hoàn toàn công bố rộng rãi, chúng ta không được nói bất cứ điều gì."

Bởi vì đồ trong nhà còn đủ ăn, Bạch Nhược Oánh dẫn ba mẹ và ông Hinh, mỗi ngày ăn cơm xong sẽ đi giết zombie. Lúc vừa mới bắt đầu, mọi người vẫn còn xúc động vì sợ hãi, nhưng càng về lâu, tâm trí cũng kiên định, ngay cả bà Bạch một mình cũng có thể giết chết một con zombie rồi.

Ở nơi này mấy ngày, ngoài cửa sổ ngoại trừ một ít zombie, cũng không có tiếng động gì. Rốt cuộc mọi người cũng biết đến đã đến tận thế, chẳng qua dù zombie còn chậm, nhưng mọi người vẫn không dám ra khỏi nhà. Người nhà họ Bạch vẫn theo kế hoạch luyện tập trước cửa nhà mình.

TV hoàn toàn không có âm thanh, Bạch Nhược Oánh lấy ra MP3 của mình, cô nhớ trong máy có chức năng radio. Còn có chức năng tiết kiệm điện, tìm kiếm một lúc cũng không phát hiện ra điều gì, chỉ là sau này có thể có ích, nên cô đặt đồ vào không gian.

Khi người nhà họ Bạch ra cửa giết zombie, Bạch Nhược Oánh cảm thấy trong tiểu khu của mình còn rất nhiều người may mắn sống sót, bọn họ cũng đang nhìn nhà cô.

Mỗi khi người nhà cô giết zombie, Bạch Nhược Oánh có thể cảm nhận được bọn họ động lòng trắc ẩn, muốn cứu người. Nghĩ tới đây cô lắc đầu một cái, không ai có nghĩa vụ phải đi cứu người cả, hưởng chi hiện tại, zombie còn ở giai đoạn cấp thấp, lực sát thương còn ít. Lúc này, nếu mọi người không ra ngoài rèn luyện một chút, về sau khi zombie xuất hiện biến dị thì sẽ ra sao?

Nghĩ tới đây, trong mắt Bạch Nhược Oánh bỗng nhuộm một màu đỏ u ám.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy ngày, cô và ông Hinh đều zombie không hề tổn sức, ông bà Bạch cũng có tiến bộ rất lớn. Cư dân xung quanh không biết có phải bị ảnh hưởng hay không mà cũng có người thử ra ngoài giết zombie rồi. Khi mọi người hợp lực giết chết con zombie đầu tiên, tất cả đều vui mừng, họ cảm thấy quái vật này cũng không đáng sợ lắm. Nghĩ như thế, càng có nhiều người ra khỏi nhà, giết zombie, việc đầu tiên họ làm là tìm đến chỗ có lợi, nếu ai cũng ở trong nhà, sợ là đã không còn thức ăn.

Xa xa trong siêu thị truyền tới tiếng ồn ào, hiện tại đã bắt đầu xảy ra tranh chấp.

Bạch Nhược Oánh chưa đi, cô nhìn người nhà của mình, nở nụ cười, cho mọi người luyện tập trước cửa cho tốt.

Tối xuống, một làn gió nhẹ thổi qua, cho Âm Huyết ăn no, Bạch Nhược Oánh và mọi người về nhà, tắm nước nóng, tẩy hết mệt mỏi trên người.

Mẹ cô vào phòng bếp nấu cơm, ông Bạch và ông Hinh ở phòng khác thảo luận gì đó, cô lại lấy MP3 của mình ra, chỉnh tần số.

Mấy ngày gần đây, Bạch Nhược Oánh cảm thấy Âm Huyết rất vui vẻ, uống máu không hề kén ăn. Nếu không Bạch Nhược Oánh không cách nào tưởng tượng, bộ dạng Âm Huyết uống dòng máu tanh hôi đó.

Điều chỉnh hệ thống băng tần, cô không ngờ lại nghe được tiếng nói. Tính toán một chút, thì từ ngày có mưa sao băng đến nay đã một tuần lễ, nhớ đời trước vào cuối tuần sẽ xảy ra chuyện cắt nước cúp điện. Bây giờ nghĩ đến cũng sắp xảy ra rồi, có lẽ nên rời khỏi đây thôi.

Nghe được tiếng động của radio, mọi người ngưng nói chuyện, theo tin tức phát ra từ radio, đã bước đầu tìm hiểu được hiện tượng virus lây truyền cho con người. Nguồn gốc của nó vẫn là một ẩn số, nhưng virus sẽ làm ảnh hưởng đến hệ thần kinh trung khu. Rất nhiều người nhiễm phải virus, cấu trúc tế bào bị thay đổi. Từ đó ngoại hình cũng sẽ thay đổi theo, hệ thống thần kinh biến đổi, người nhiễm bệnh sẽ không còn tri giác, chỉ còn lại cảm giác kích

thích, thèm ăn, hơn nữa hệ thần kinh rất mẫn cảm khi đối diện với máu thịt của người sống.

Trong radio còn nói, hiện tại là thời gian đầu tiên sau tai họa, rất nhiều vùng quan trọng bị mất không chế, cho dù đoạt lại được cũng cần rất nhiều nhân lực và vật lực. Bây giờ điều kiện không tốt, chỉ còn lại chút tài nguyên thì sống rất khó khăn. Cho nên các thành phố xung quanh sẽ bị cắt điện cúp nước. Mong mọi người đừng hoảng sợ, sắp đến sẽ có quân đội đến dọn dẹp thành phố, giải cứu nạn dân. ...

Nghe xong, tất cả mọi người rơi vào trầm tư, hết cúp nước còn bị cúp điện?

Một khi hết nước, cuộc sống của mọi người sẽ ra sao, còn bị cúp điện, bây giờ đang là mùa hè, nếu như cúp điện thật, đồ ăn dự trữ không phải sẽ hỏng hết sao?

Trong lúc cô đang suy nghĩ, thì đột nhiên một tiếng thét lớn phát ra trong phòng bếp.

"Mẹ, xảy ra chuyện gì, mẹ!" Nghe được tiếng của mẹ, Bạch Nhưộc Oánh nhanh chóng chạy vào bếp. Ông Bạch, và ông Hình cũng theo sát phía sau.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?" Đến gần phòng bếp, Bạch Nhưộc Oánh nhìn về mặt kính ngọc của mẹ, cô sợ hết hồn, nhìn kỹ khắp người bà Bạch thấy không có gì đáng ngại, lúc này cô mới yên lòng lại.

"Vợ ơi?"

"Chị dâu?"

"Tiểu Oánh." Nhìn thấy con gái của mình đi vào, bà Bạch có chút sốt ruột nhìn cô.

"Mẹ, sao vậy?"

"Mẹ cũng không biết, mới vừa rồi mẹ đang nấu ăn, nhưng không biết làm sao, thức ăn đột nhiên biến mất?"

"Không thấy đâu ư?" Nghe lời của mẹ, Bạch Nhưộc Oánh suy nghĩ một chút, "Trong lúc làm mẹ đã nghĩ những gì?"

"Làm thế nào lại biến mất được? Em chắc không?" Ông Bạch nghe vợ nói cũng không thể giải thích được nhìn bà.

"Mẹ không suy nghĩ gì cả, chẳng qua là đang muốn mang những thức ăn đi cất thì lập tức chúng biến mất ngay." Bạch Nhưộc Oánh biết mẹ cô đã thức tỉnh dị năng, hơn nữa còn là dị năng không gian.

"Mẹ. Mẹ thử tập trung suy nghĩ, nghĩ xem thử thức ăn đã đi đâu. Tập trung tư tưởng." Bà Bạch dù không hiểu cũng làm theo lời cô nói. "Hả? Mẹ nhìn thấy rồi, thức ăn đang ở trong một không gian, có vẻ như rộng khoảng 70 mét vuông."

Nghe lời của mẹ, Bạch Nhưộc Oánh rất kinh ngạc, thậm chí không gian của mẹ cô rộng đến 70 mét vuông, con số này rất lớn. Kịp trước, rất nhiều người có không gian chỉ rộng mấy mét vuông, cái lớn nhất cũng là 200 mét vuông.

"Mẹ xem thử có thể lấy thức ăn ra được không, cố gắng thử một chút." Bà lại nghe theo lời con gái, cứ như vậy thức ăn xuất hiện trước mắt mọi người.

"Con nghĩ mẹ đã thức tỉnh dị năng không gian, nếu thật như vậy, mẹ sẽ luôn mang theo một không gian bên mình, còn có thể chứa rất nhiều đồ." Bạch Nhưộc Oánh nói xong, mẹ cô rất vui vẻ, bà nhìn về phía chồng mình, nhưng lại phát hiện ra ông Bạch đang chau mày, bà gọi: "Chồng à?"

"Haizz, hiện nay mọi người đều có dị năng, chỉ còn mình anh!" Nhìn sắc mặt của ba mình vốn cô muốn nói cô cũng không có dị năng, nhưng khi nhìn thấy sự buồn bã của ba. Bạch Nhưộc Oánh lại quyết định không nói gì, việc người nhà cô thức tỉnh dị năng không gian và sức mạnh chắc ít nhiều gì cũng có liên quan đến nước suối của cô. Đã như vậy, ngày ba cô thức tỉnh dị năng cũng sắp tới rồi: "Ba à, ba đừng buồn mà, có lẽ ba cũng sẽ có dị năng nhanh thôi."

Nghe con gái an ủi, ông Bạch mỉm cười, nhưng nụ cười của ông vẫn có chút miễn cưỡng. Lúc ăn cơm tối, ông Bạch ăn cơm không nhiều, điều này khiến bà Bạch rất lo lắng. Chẳng qua ông Bạch nói mình không sao, nên mọi người cũng không muốn nói quá nhiều, sợ làm ông đau lòng. Sau khi ăn xong, ông Bạch muốn rửa chén, mọi người cũng không ngăn cản.

Ông Bạch đi vào bếp, nghĩ đến tình cảnh của mình, không phải ông đang ghen tỵ với dị năng mà người nhà mình có được. Chẳng qua ông không muốn mình vô dụng, năng lực gì cũng không có làm liên lụy đến mọi người.

"Anh ơi?" Nghe được giọng nói của vợ con ông Bạch quay đầu lại: "Em giúp anh."

"Ba, còn có con nữa."

Nhìn vợ và con gái, còn có cựu chiến hữu đứng ở cửa không nói gì. Ông Bạch mỉm cười, vào những tháng ngày như thế này, người một nhà có thể bình an ở cạnh nhau, chẳng phải đã đủ lắm rồi sao.

"Hả, sao lại không có nước?" Bà Bạch cầm bát đĩa chuẩn bị rửa, nhưng khi bà đưa tay mở vòi nước thì lại phát hiện nước không chảy ra. "Không thể nào, anh vừa mới rửa tay mà." Nói xong ông Bạch mở vòi nước, thế mà nước lại chảy ra, bà Bạch không tin vào mắt mình lại mở vòi nước lần nữa, nhưng vẫn không có nước.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy, tiểu Oánh, con tới đây thử một chút."

Nghe lời của mẹ, Bạch Nhục Oánh đi tới bồn rửa chén, mở vòi nước, nhưng không có nước: "Ba à, chẳng lẽ ba cũng có dị năng, là dị năng hệ thủy ư?" Ông Bạch nghe vậy, chỉ tay vào bát đĩa trong bồn, lập tức một cột nước bắn ra ngoài.

"Chồng ơi, anh cũng có dị năng, thật tốt quá, cả nhà chúng ta đều có dị năng, chẳng qua sao lại hết nước được?" Vấn đề bà Bạch thắc mắc, làm mọi người nhớ lại tin tức phát trên radio, vậy chẳng mấy chốc sẽ cúp điện. Nếu đã như vậy, không thể cứ ngây ngốc ngồi trong nhà được, "Anh nghĩ chúng ta nên cân nhắc đến việc rời khỏi nhà rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: No23 Lý Hiền Nghiêu Và Bạch Tuyết

Editor: Mai Tuyết Vân

Lại nói ngày thế giới cuối cùng cũng tận thế, Lý Hiền Nghiêu đang ngồi trên người một lão già, dùng sức ngâm lấy nam căn của ông ta, đưa đầy cái mông, gương mặt trầm mê trong dục vọng. Một ngày nay, Lý Hiền Nghiêu vẫn luôn dựa vào cách này để kiếm tiền, chữa bệnh, nuôi gia đình. Mẹ của hắn cũng không biết, mỗi ngày đều thấy con trai mình đi sớm về trễ, cho là hắn ta quyết chí làm ăn. Trong lòng bà ta vô cùng tự hào, ở nhà khoe khoang, mà không biết hàng xóm của họ thường xuyên lên mạng, đã sớm nhìn thấy Lý Hiền Nghiêu trên các mặt báo. Lúc mẹ hắn khoe khoang, trong lòng bọn họ khinh thường cười nhạo đến mức nào.

Mặc dù hiện tại hắn vẫn ở chỗ cũ làm những chuyện như vậy, nhưng bệnh tình của hắn được điều trị bằng thuốc nên đã khá hơn rất nhiều. Ít nhất, cũng không biểu hiện ra ngoài làm người khác nhận ra. Chẳng qua hắn rất thảm, người tìm đến hắn đều đàn ông, hắn chỉ biết hưởng thụ, không hề biết virus kia đang lây lan.

Khi Lý Hiền Nghiêu từ trên người lão già đi xuống, cả người đều đầm đìa mồ hôi. Nhìn hắn nhấc chân lên, thấy tiểu JxJ của mình rời khỏi Lý Hiền Nghiêu, lão già kia cười thô bỉ. Ông ta thường cho hắn không ít tiền, lại bỏ nào đến Lý Hiền Nghiêu, trực tiếp hôn lên miệng hắn. Cảm nhận đầu lưỡi của ông ta đảo quanh trong miệng mình, Lý Hiền Nghiêu buồn nôn. Nhưng không có cách nào cả, hắn phải dựa vào việc này để kiếm miếng con đầy. Sau đó ông ta buông hắn ra, lật người: "Bảo bối, giúp anh thêm lần nữa, số tiền này đều là của em."

Nghe lão già đó tự xưng là anh, Lý Hiền Nghiêu rất phẫn nộ, nhưng khi hắn nhìn thấy tiền đặt trên bụng lão ta, lại thấy lão đang dùng sức chờ hoạt động. Lý Hiền Nghiêu chịu đựng sự ghê tởm, cúi đầu xuống. "Àm!" "Lão già chết tiết này!" Sau tiếng đập cửa, là câu mắng người. "À." Lý Hiền Nghiêu kích động, cắn nam căn của lão. "Bốp." Lão ta tát cho Lý Hiền Nghiêu một cái.

"Đê tiện, cắn tao bị thương rồi." Tiếp theo đó, một người phụ nữ lớn tuổi, mang theo mấy người đàn ông lực lưỡng đến, xông vào phòng. Bà ta giữ lấy Lý Hiền Nghiêu tát mấy cái lên mặt của hắn. "Thằng đê tiện, chỉ biết bán mông, còn ông, lão già chết tiết này, ông cứ chờ đó cho tôi. Người đâu, không phải thứ đê tiện này thích bán mông sao, các người lên đi, chơi nát thằng đê tiện này cho tôi, bắt hắn phải cầu xin." Sau đó, bà ta nắm lấy lỗ tai của ông ta kéo đi. Trong phòng vang lên tiếng thờ hồng học và tiếng kêu thảm thiết.

"Mẹ kiếp, thật là một đứm rề mạt, không biết đã bị bao nhiêu gã đàn ông làm qua!" Nhìn thấy bộ dạng của mấy tên kia, Lý Hiền Nghiêu vốn không muốn trốn, hắn biết mình không phải đối thủ của bọn họ. Nếu trốn chỉ có thể làm bản thân bị thương thêm, hắn không ngốc, chẳng phải chỉ như vậy thôi sao, sợ cái gì? Không phải hắn lấy thứ này ra kiếm sống à?

Rốt cuộc, mấy tên kia cũng rời đi, hắn cảm lấy tiền trong phong, run rẩy đứng dậy. Chân của hắn đã không còn cảm giác, nơi đó còn chảy máu, vừa động đã đau muốn chết. Chẳng qua cũng còn may, bọn họ không mang tiền đi, Lý Hiền Nghiêu bước vào phòng tắm. Lý Hiền Nghiêu tắm rửa cơ thể của mình, trong lòng thầm mắng lão già kia, không phải thứ tốt đẹp, còn không quản được bà già đó, già đến mức sắp chết luôn rồi...

Đúng rồi, hôm nay hắn phải đi tìm Bạch Tuyết, tối hôm qua hắn nhận được điện thoại của cô ta. Nói cô ta rất nhớ hắn, nghĩ đến đây, tâm trạng không tốt của Lý Hiền Nghiêu mới khá hơn một chút. Mặc dù nói, nghề nghiệp bây giờ của hắn, trước mắt không tiện nói ra. Nhưng sâu trong lòng hắn vẫn thích phụ nữ, nghĩ đến bộ dạng đáng yêu của Bạch Tuyết, cơ thể đầy đặn của cô ta, chỉ đơn giản như vậy đã là sự kết hợp ma quỷ của ông trời rồi. Trong lòng hắn ngứa ngáy, nhưng nửa thân dưới của hắn vẫn không có phản ứng. Nghĩ tới lời bác sĩ trung y nói, chỉ cần kiên trì uống thuốc, sẽ có chuyển biến tốt đẹp. Bản thân hắn sắp khỏi bệnh, Lý Hiền Nghiêu cảm thấy vui mừng gấp bội.

Xử lý xong tất cả, Lý Hiền Nghiêu uống thuốc giảm đau, rồi tự mình lái xe đến trường học của Bạch Tuyết. Vào giờ này đáng lẽ cô nên đi học, nhưng hôm nay Bạch Tuyết không có lớp, cho nên cô chỉ ngủ một mình trong phòng. Lý Hiền Nghiêu từng tới phòng của Bạch Tuyết, cho nên chỉ cần gọi một cuộc điện thoại sau đó đi lên. Khi hắn vào phòng, đã nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Thân thể trắng nõn, mảnh mai nằm ngửa trên giường, Lý Hiền Nghiêu ngờ ngác nhìn Bạch Tuyết, muốn đưa tay chạm vào, tuy nhiên hắn có cảm giác không chân thật.

Đường cong nhấp nhô, mượt mà mê người, khuôn mặt xinh đẹp, vòng một đầy đặn, làn da trắng muốt, eo nhỏ thon gọn. Không có chút mỡ thừa nào, bờ mông căng tròn, làm người khác suy nghĩ đến những điều xấu xa. Hai chân thon dài, bàn chân mềm mại, ngay cả ngón chân cũng trắng mịn đáng yêu, một cơ thể trắng như tuyết, chỉ có mái tóc mang màu đen tuyền... Lý Hiền Nghiêu nuốt nước miếng một cái, hắn cảm thấy rất nóng, nhưng "chiến hữu tốt"

của hắn vẫn không có gì thay đổi, điều này làm cho hắn rất khó chịu.

Nhìn Lý Hiền Nghiêu ngờ ngạc bất động Bạch Tuyết rất gấp gáp, hôm nay cô tìm Lý Hiền Nghiêu là có nguyên nhân. Lý do chính là tối hôm qua cô vừa mới ném thư trái cấm. Thật ra khi cô biết Lý Hiền Nghiêu, thì đã thật lòng thích hắn, Lý Hiền Nghiêu cho cô đi học, lo lắng cho cuộc sống của cô. Trong lòng Bạch Tuyết, Lý Hiền Nghiêu chính là một nửa của cô, nhưng cô cũng chỉ là một cô gái bình thường. Lý Hiền Nghiêu chỉ hôn và vuốt ve cô, chưa từng làm những chuyện khác. Ngay từ đầu, cô còn cảm thấy Lý Hiền Nghiêu quý trọng mình, như lâu dần cô được một anh chàng đẹp trai trong trường thô lộ.

Lúc trước, cô không thích anh chàng kia, bởi vì trong lòng cô đã có Lý Hiền Nghiêu. Nhưng anh ta thật sự rất lãng mạn, cô có chút không chịu nổi, trong lòng cô đối với chuyện cảm kỳ luôn cảm thấy tò mò. Cho nên tối hôm qua cô không nhận được đồng ý với yêu cầu của anh ta, rốt cuộc cũng ném thư trái cấm. Nhưng khi anh ta tiến vào cơ thể cô, trong nháy mắt Bạch Tuyết đã do dự. Nhưng kích tình mạnh mẽ đã khiến cô không còn suy nghĩ được gì, trầm luân với anh ta trong bể dục vọng không thể tự thoát ra được. Không biết từ lúc nào, anh ta mới rời khỏi thân thể cô, khi cô tỉnh lại anh ta đã rời đi. Lúc này Bạch Tuyết mới tỉnh táo, cô phát hiện ra hai người vốn không hề thực hiện các biện pháp an toàn, cô sợ ngộ nhờ mình có thai, vậy phải làm sao bây giờ? Đột nhiên, nàng nghĩ nếu lúc này sớm làm một lần với Lý Hiền Nghiêu, cho dù tương lai có mang thai, hắn ta cũng sẽ không biết. Cho nên cô đã hẹn Lý Hiền Nghiêu, còn đặc biệt xin nghỉ bệnh, muốn quyến rũ hắn ta. Đối mặt với Bạch Tuyết, Lý Hiền Nghiêu cảm thấy trong lòng như có lửa, nhìn về mặt và tư thái mê người của cô, hắn mỉm cười rồi bò lên giường, đè trên người Bạch Tuyết.

"Tiểu yêu tinh, em thật không ngoan ngoãn mà." Nói xong hôn lên môi Bạch Tuyết, còn bàn tay thì lần tới ngực. Động tác của hắn khiến người vừa mới xị như Bạch Tuyết không chịu được, cô muốn nhiều hơn nữa. Lý Hiền Nghiêu nhìn Bạch Tuyết đã động tình, hắn đưa tay xuống dưới bụng cô. Cảm thấy hai chân mình bị mở ra, Bạch Tuyết run rẩy, vô cùng kích động, càng thêm mong chờ. Tiếng động cần nuốt dưới thân vang lên, Bạch Tuyết không tự chủ được dùng hai chân trắng muốt kẹp chặt lấy đầu của Lý Hiền Nghiêu.

Trong lúc này thì: "Tiểu Tuyết, không xong rồi, hình của cậu!" Đột nhiên một giọng nói truyền đến, sau đó cửa phòng ngủ bị mở ra, một cô gái đứng ở cửa, nhìn thấy cảnh trước mắt, cô gái khiếp sợ đến mức không thốt nên lời. Nhìn người đứng trước cửa, Bạch Tuyết vội vàng dùng chân đạp lên cơ thể mình, đỏ mặt cổ muốn chết. Mà Lý Hiền Nghiêu cũng lúng túng nhìn về phía cửa, là một cô gái ưa nhìn. "À, đứng rồi, không cần để ý, tôi... không có ý... hai người cứ tiếp tục..." Nói xong cô gái liền đỏ mặt, muốn ra ngoài ngay.

"Chờ một chút." Lý Hiền Nghiêu gọi cô gái: "Không cần đâu buổi trưa tôi mua cơm giúp Tuyết Nhi, cũng mua cho cô một phần." Nói xong, Lý Hiền Nghiêu rời khỏi phòng, hắn không thể đợi được nữa, nếu không bị mặt của hắn sẽ bị Bạch Tuyết phát hiện. Chẳng qua tại sao nơi đó của cô lại sưng đỏ như vậy? Hắn đi rồi, Bạch Tuyết tức giận nhìn bạn cùng phòng, nếu không tại cô ấy, cô ta đã sớm xong việc rồi: "Chuyện gì đã xảy ra?" Vừa mặc áo Bạch Tuyết vừa hỏi.

"À, đứng rồi, Bạch Tuyết, ảnh chụp của cậu bị tung lên diễn đàn trường học rồi." "Cậu nói cái gì?" Nghe cô gái kia nói, Bạch Tuyết kinh sợ, nắm lấy bả vai của cô lắc lắc: "Cậu nói thế là có ý gì?". "Đây, cho cậu, tự mình xem đi." Nói xong cô gái đưa điện thoại của mình cho Bạch Tuyết.

Nhìn thấy hình ảnh trên màn hình di động, Bạch Tuyết ngồi bệt xuống đất. Trong đó không chỉ có ảnh chụp của cô, còn có hình cô và anh chàng kia ngủ cùng nhau, ngay cả vết máu nơi kết hợp cũng có. Tựa đề còn được đặt là "Quả trình phá xử nữ". Tại sao, tại sao lại như thế, không phải anh ta nói yêu cô sao. Chẳng lẽ anh ta vì điều này, mới muốn ở cùng cô, đến cuối cùng lại thừa dịp cô ngủ thiếp đi mà chụp ảnh chỗ tư mật của cô. Không, không được, không thể để cho Lý Hiền Nghiêu nhìn thấy, nếu như bị hắn biết, cô cũng không xong, không được, không được, nhưng cô phải làm như thế nào đây?

Đang lúc này, "Bạch Tuyết, Bạch Tuyết." Tiếng gọi gấp gáp truyền đến tai cô, Bạch Tuyết sợ đến ngây người, vội vã như thế, chẳng lẽ hắn đã biết rồi sao? Không, không được, không thể. "Bạch Tuyết, đi mau, bên ngoài đã xảy ra chuyện." Nói xong, Lý Hiền Nghiêu một bên kéo Bạch Tuyết dậy, lôi cô ra ngoài. Cô gái phía sau nghe thấy lời nói của Lý Hiền Nghiêu thì nhìn ra cửa sổ. Chỉ thấy một bạn học đang cản một bạn học khác, cô gái bị dọa sợ cũng chạy theo Lý Hiền Nghiêu.

Bạch Tuyết ngờ ngạc, mới vừa cô còn tưởng chuyện của mình bị phát hiện ra rồi. Thì ra không phải, cô yên lòng, nhưng khi nhìn thấy người ăn thịt người, cô cũng bị dọa sợ đến mức hết lên. Lý Hiền Nghiêu nắm lấy bàn tay của Bạch Tuyết, dẫn cô lên xe, cô gái trẻ cũng chạy theo phía sau. Hắn đưa cả cô gái ấy theo cùng rồi lái xe đi, chạy về phía nhà của hắn. Trở về nhà, mở TV lên nghe tin tức nhưng không có gì, cả điện thoại cũng không có tín hiệu, Lý Hiền Nghiêu không dám ra khỏi cửa, cũng không nghe được tin tức gì, mỗi ngày bốn người đều núp trong nhà, ăn số thức ăn còn lại cầm cự qua ngày.

Lúc đầu, Bạch Tuyết vẫn còn sợ chuyện của mình bị Lý Hiền Nghiêu biết, như khi cô phát hiện TV, laptop, điện thoại di động đều không thể dùng được. Cô cảm thấy thật may mắn, như vậy cô có thể tránh được một kiếp, cô còn có chút cảm kích với thứ quái vật ăn thịt người ngoài kia.

Thế nhưng mấy ngày nay cô cảm thấy cơ thể mình không thoải mái, nhất là phía dưới rất nhột, ngứa đến mức khó chịu. Rốt cuộc Bạch Tuyết cũng không nhìn được, cô thừa lúc không có ai, cầm lấy chiếc gương nhỏ, nhìn xem một chút, khi cô nhìn thấy thì bỗng ngây dại, đây là thứ gì? Cô nghĩ đến chàng trai cận kề kia, cô cho rằng mình bị bệnh là do bị anh ta lây cho.

Không được, không thể bị phát hiện, không thể để Lý Hiền Nghiêu biết, bây giờ, bên ngoài loạn như vậy. Nếu như bị Lý Hiền Nghiêu biết, hắn nhất định sẽ bỏ cô lại, vậy không phải cô sẽ trở thành thức ăn trong miệng quái vật ư. Nghĩ như vậy, cô nhìn người bạn bên cạnh mình, hy vọng cô gái đó đang hoảng một chút, nếu không đừng trách cô lòng dạ độc ác.

Không lâu sau thức ăn đều bị họ ăn hết, tất cả đều đói không chịu được. Tính tình chanh chua của bà Lý bộc phát với Bạch Tuyết và cô gái kia. Lúc này Lý Hiền Nghiêu thức tỉnh dị năng, đồng thời Bạch Tuyết cũng cảm thấy dị năng của mình. Nhận ra sự khác thường của bản thân, Lý Hiền Nghiêu và Bạch Tuyết quyết định đi ra ngoài tìm thức ăn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Rời Nhà

(Tên chương do người dịch đặt).

"Chúng ta nên rời nhà thôi, nhưng nếu muốn đi chúng ta cũng phải mang theo kho hàng. Bây giờ mẹ đã có không gian, đồ đạc chúng ta không cần phải cất trong kho nữa. Nơi đó cũng không an toàn, không biết đến khi nào sẽ bị người ta trộm mất mang hết đi." Nghe cô nói, ông Bạch gật đầu: "Con gái nói rất đúng, nhưng chúng ta đi bằng cách gì?"

"Xe chở hàng của chúng ta là kiểu xe đã được gia cố thêm, dù gặp zombie cũng không sợ. Nhưng sau khi mang hết đồ theo, chúng ta cũng cần suy nghĩ bước tiếp theo sẽ như thế nào." Ban đêm, sau khi cất nước mọi người cũng trở về phòng, vài giờ sau điện cũng mất, cô khóa chặt cửa rồi tiến vào không gian.

Trong không gian lúc này cũng là ban đêm, nhưng bầu trời trong không gian có trăng sao chiếu sáng. Những động vật nhỏ như gà, vịt mới đó mà đã lớn cả rồi, bọn chúng đều nằm ngủ trên mặt đất. Lúc này, ngoài trừ tiếng nước chảy, còn có tiếng kêu của côn trùng, thật kỳ lạ, từ lúc nào có cả côn trùng vậy? Thôi, chỉ là cảm giác như thế, không gian nhiều sức sống hơn so với trước kia, không giống như trước chỉ có linh khí.

Đi tới nhà trúc, bên trong đã được cô sắp xếp, rất ấm áp, có cảm giác của một gia đình. Nằm trên trước giường cỡ lớn mua lúc trước, cô dần ngủ thiếp đi. Khi cô ngủ, lại không biết Âm Huyệt từ trong cơ thể cô bay ra ngoài, nó bay trong không gian của cô, hấp thụ linh khí từ không gian.

Trời đã sáng, vì zombie quanh đây đã bị người trong khu phố tiêu diệt rất nhiều, cho nên mới sáng người ra ngoài cũng không ít. Họ không phải đi thu thập vật liệu, mà là muốn ra ngoài hỏi thăm về tin tức đội cứu viện JF, dĩ nhiên bốn người nhà họ Bạch cũng chuẩn bị ra ngoài.

Một nhà bốn người chuẩn bị đầy đủ, dùng số nước còn lại tắm rửa một lần, còn đeo túi du lịch lên. Mặc dù có không gian, nhưng vẫn muốn nguy trang một chút.

Trong túi mang theo chút thức ăn và nước uống, còn những thứ như quần áo đã bị bà Bạch thu hết vào không gian. Lúc ra khỏi cửa, bà quay đầu lại, nhìn nơi mình đã sống rất lâu, trong lúc nhất thời nước mắt đã tuôn rơi. Tất cả chuẩn bị ôn hòa xong, bốn người cầm lấy đao của mình, cùng đi đến gara.

"Ba, mẹ, bác Hinh, thật ra khi mẹ phát hiện mình có dị năng không gian, con cũng vậy. Nhưng khi đó ba không vui, nên con không nói ra, hy vọng mọi người đừng trách con."

Đi tới gara, mọi người đều ngồi lên xe chở hàng, phòng trong thân xe có chút tương tự với máy bay. Chỗ ngồi tài xế rất rộng rãi, giữa ghế phụ bên cạnh còn có lối đi, đằng sau có hai chỗ ngồi. Tiếp giáp với buồng xe, có một cánh cửa, như vậy không cần mở cửa xe vẫn có thể đi vào buồng xe. Cửa sổ đã được Bạch Nhược Oánh dán lại, cho nên tình hình trên trong xe như thế nào người ngoài không thể nhìn thấy rõ.

Nghe cô nói vậy, mọi người rất kinh ngạc, sau đó vui mừng, tính như thế thì cô có đến hai loại dị năng. Hơn nữa còn có dị năng không gian, vậy không phải đồng nghĩa với việc họ có thể mang theo nhiều đồ hơn nữa sao. "Con bé ngốc này." Ông Bạch xoa đầu cô triều mến.

Mở cửa khoang xe ra, nhìn thấy mấy rương súng đạn bên trong, cô nói: "Ba mẹ, bác Hinh, mấy rương đồ này bây giờ chúng ta không thể dùng. Chủ yếu chỉ nên ra tay giết zombie, mọi người cùng rèn luyện, những thứ cần dùng súng cũng chưa xuất hiện, nên chúng ta cần tiết kiệm, chuẩn bị cho tình huống bất ngờ xảy ra."

Mọi người đều đồng ý, bởi vì cô cũng có không gian, cho nên những thứ đó đều do cô và bà Bạch chia ra cất giữ, mà ba cô và bác Hinh đều không có ý kiến.

Trên đường đến kho hàng, cô nhìn ra ngoài cửa, có người nhìn thấy bạn bè bên cạnh bị biến thành quái vật thì sợ đến hết lên. Có người đẩy zombie ra rồi chạy đến nơi an toàn, có kẻ dứt khoát cầm lấy thứ gì đó bên cạnh đạp zombie xuống đất, rất đắc chí. cầm lên đồ bên người trực tiếp đem quái vật đánh ngã xuống đất, sau đắc chí.

Đây còn là zombie sơ cấp, cũng vì mới bị biến thành zombie nên không có năng lực đặc biệt gì, hành động lại chậm chạp. Thật ra cũng không khó đối phó, nếu như mọi người không sợ hãi mà đứng lên chống lại, đúng là không có vấn đề gì.

Một nhà Bạch Nhược Oánh đi thẳng một đường, liên tục cán nát rất nhiều zombie phía sau, bình yên vô sự đến kho chứa hàng. Dừng xe bên ngoài kho hàng, nơi này vốn vắng vẻ, xung quanh cũng chỉ có một xí nghiệp bỏ hoang, tận thế lại đang đến, nơi này vốn không có người, dĩ nhiên cũng không có nhiều zombie rồi.

Bốn người đang chuẩn bị xuống xe, đột nhiên có một cảm giác vô hình lóe lên trong đầu Bạch Nhược Oánh, cô cau mày lại, đột nhiên có dự cảm xấu. Xuống xe, Bạch Nhược Oánh nắm chặt Đường đao, mặt khăn trương, nhìn thấy dáng vẻ của cô, ba người còn lại cũng sốt ruột, bốn người thận trọng đi vào kho hàng, tất cả đều rất yên tĩnh. Nhìn Bạch Nhược Oánh như thế, ba người họ cũng có cảm nhận được nguy hiểm trước mắt.

Mở kho hàng, nhìn đồ đạc chất đầy bên trong, mọi người đều cảm thán một hồi, nếu là bình thường nhìn thấy chúng, cũng sẽ không có cảm giác gì đặc biệt. Nhưng bây giờ không giống lúc trước, nhiều đồ đạc như vậy chính là cách kéo dài mạng sống đó!

Bà Bạch vung tay một cái, đồ trong kho biến mất 1/3, cô cũng vung tay, kho hàng trở nên trống rỗng. Ông Bạch và bác Hinh nhìn thấy vậy, dù đã biết trước nhưng khi chuyện thật sự xảy ra trước mắt mình. Chỉ cần vung tay lên thì đồ đạc cứ như thể biến mất như chưa từng tồn tại, không thể không để lại cho người ta cảm giác thần kỳ. "Chúng ta mau rời nơi này." Cảm giác xấu càng ngày càng rõ ràng, Bạch Nhượng Oánh thúc giục mọi người mau đi ra.

Lúc đi tới cửa, bỗng nhiên có một cái bóng đập vào mắt, cái bóng lao về phía bác Hinh, cô thấy vậy, hoảng hốt đẩy ông ra. Sắc đỏ chợt lóe lên, một đường chém xuống, cái bóng là một con chuột, cơ thể lớn bằng một con mèo trưởng thành. Con mắt màu đỏ, móng vuốt sắc bén, hàm răng nhọn hoắt, trời ơi, đây là thú biến dị ư? Nhưng con chuột này làm người khác buồn nôn, đây không phải là thú biến dị, là zombie thú.

Ông Hinh bị đẩy lao đảo một cái, ông còn không biết có chuyện gì đang xảy ra, khi ông phản ứng lại đã nhìn thấy một màn trước mắt

"Đây là cái gì?" Nhìn cái xác bị phân thành hai nửa trên mặt đất, ông Bạch nghi ngờ nói.

"Đây là xác chuột chết, chính là zombie chuột. Không tốt rồi, zombie chuột đều đi theo đàn, chúng ta mau lên xe."

Nghe Bạch Nhượng Oánh nói, mọi người vội vàng lên xe, đóng chặt cửa lại, cô nhấn chân ga, xe hàng nhanh chóng lao đi, từ cửa sổ nhìn về phía sau, một biển chuột đen mắt đỏ đang đuổi theo, nhìn hết sức quỷ dị: "Đây là thứ gì? Tiểu Oánh?" Cảm giác giống như cô biết được điều gì đó, ông Hinh hỏi cô.

"Đó là chuột." Bạch Nhượng Oánh trả lời, chân vẫn nhấn ga không hề buông lỏng. Tốc độ của zombie chuột rất mau, nếu không cẩn thận thì đến hải cẩu cũng không còn.

"Chuột? Chuột ở đây lớn thế ư?" Nghe cô nói là chuột, ông Bạch kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, xem ra là chuột đã biến dị. Chuột biến dị chia làm hai loại, một là zombie ăn thịt, hai là bị nhiễm virus zombie nên biến dị. Loại đầu tiên chính là zombie chuột, bọn chúng có virus zombie chỉ cần bị cắn trúng, kết quả giống như bị zombie cắn vậy. Còn có một loại chuột biến dị, khi chúng bị zombie hóa, không trở thành zombie chuột, mà biến dị thành thứ khác. Lực tấn công của chúng rất mạnh, nhưng khi bị chúng cắn cũng không bị lây nhiễm.

Nhưng chuột biến dị này là chuyện về sau, tốc độ cũng rất nhanh. Đầu của chúng nếu so với mèo nhà còn lớn hơn. Chẳng qua chuột là động vật sống theo đàn, rất ít khi xuất hiện đơn độc, nên khi gặp phải chúng thường là toàn quân diệt vong."

Đội cô nói xong, họ nhìn đàn chuột phía sau một chút, nhất thời không khỏi rét run.

Từ lúc tận thế, mọi người đã hiểu cô biết rất nhiều chuyện, nhưng khi bọn họ hỏi, cô luôn nói những lời mơ hồ. Dần dần mọi người cũng không hỏi nữa, bất tri bất giác sẽ dựa vào cô, có vấn đề gì cũng sẽ hỏi cô đầu tiên. Bạch Nhượng Oánh cũng phát hiện ra nhưng cô không nói gì.

Đạp chân ga, Bạch Nhượng Oánh chưa từng buông lỏng, cuối cùng không còn nhìn thấy đàn chuột phía sau. Mấy người trên xe mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tại sao tốc độ của zombie chuột nhanh như vậy mà tốc độ của zombie lại chậm như thế. Virus zombie còn có thể tiến hóa sao?" Khi đã an toàn, ông Bạch hỏi, giọng nói đột nhiên vang lên giữa nơi không gian nhỏ hẹp này. Nghe ba mình hỏi, cô nghĩ trong lòng, "Ba, đó là sự thật."

Ông Hinh nghe lời ấy cũng nhớ tới tình cảnh khi nãy, liền kinh hồn bạt vía. Nếu không phải có tiểu Oánh, chỉ sợ rằng. Ông vô cùng cảm kích nhìn về phía Bạch Nhượng Oánh. Nhận được ánh mắt của ông, cô mỉm cười lắc đầu.

"Tiểu Oánh, khi con giết zombie chuột, tốc độ rất nhanh, người vừa động đã không thấy nữa rồi. Làm mẹ giật cả mình." Bà Bạch cũng nhớ đến chuyện vừa rồi.

Bạch Nhượng Oánh thăm dò sức mạnh tinh thần của chính mình, không ngờ được dị năng tốc độ đòi trước lại quay về. Bởi cô dùng nước suối trong không gian kích thích nên dị năng tốc độ này lại càng thêm lợi hại.

"Tiểu Oánh, chẳng lẽ con lại thức tỉnh dị năng?" Ông Bạch nhìn con gái mình, cảm thấy rất thần kỳ, không nghĩ đến con gái ông trong mấy ngày ngắn ngủi đã thức tỉnh đến ba loại dị năng. Vậy sau này thì sao, có phải con gái ông cũng sẽ có đầy đủ các loại dị năng hay không

Bạch Nhượng Oánh mỉm cười không trả lời, nhưng chỉ có trong lòng cô hiểu rõ, thật ra cô chỉ có một loại dị năng. Chính là dị năng tốc độ, có được không gian cũng là nhờ vào Huyết Âm, nên sức mạnh mới trở nên to lớn. Nghĩ đến Huyết Âm, cô lại mỉm cười, kể từ khi cô nói mình có dị năng không gian, Huyết Âm cũng ở bên trong cơ thể cô. Những người khác nhìn thấy, đều cho rằng cô đã thu Huyết Âm vào không gian, bà Bạch nghĩ như vậy nên cũng thu đao của mình vào không gian. Nhưng thật ra Huyết Âm luôn bên cạnh ẩn trong linh hồn Bạch Nhượng Oánh.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Quân Đội Đến

(Tên chương do người dịch đặt)

"Tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?" Bạch Nhực Oánh vừa lái xe vừa hỏi người nhà, kiếp trước cô luôn đi theo bọn người Lý Hiển Nghiêu, kiếp này có người nhà, đương nhiên cô muốn nghe theo người nhà mình. "Bây giờ, thành phố đã bị cắt hết điện nước, bên ngoài còn có zombie lang thang, mở máy mp3 lên nghe một chút." Ông Bạch trầm tư nói.

"Các công dân, mọi người vẫn khỏe chứ, JF đã lên đường chuẩn bị ứng cứu mọi người, hôm nay quân đội sẽ bắt đầu dọn dẹp zombie, giải cứu người dân. Nhưng hiện giờ phần lớn dân cư đều phân tán khắp nơi, cho nên mời những người đã nghe được tin tức, mang theo đồ đạc của mình, nếu JF không tìm được mọi người, vậy lúc hai giờ chiều mai, hãy chia nhau đến quảng trường gần bờ biển, quảng trường Lục Thụ. Tập trung tại công viên quảng trường, mọi người cứ làm như thế, sẽ có người của JF ở đó chờ mọi người, zombie bên ngoài hoạt động tương đối chậm chạp nên mọi người không cần phải sợ. Chỉ cần mặc nhiều quần áo, tránh bị chúng là tổn thương, nhìn thấy zombie chỉ cần cách xa chúng, trong thời gian ngắn sẽ không bị phát hiện, mọi người có thể nhân lúc ấy thoát khỏi zombie." Lời nói trong radio còn chưa dứt, đã có tiếng súng từ xa truyền đến.

"Có tiếng súng, có phải người của JF hay không?" Bà Bạch nghe thấy tiếng súng, vội nhìn ra ngoài cửa sổ. Bạch Nhực Oánh thả thần thức ra, là quân đội tới, bọn họ vừa tiêu diệt zombie vừa kêu gọi người may mắn sống sót, bảo họ không cần lo lắng, quân đội sẽ bảo vệ bọn họ đến khu an toàn. Từ xa nhìn lại, có mấy chiếc xe tải quân dụng và mười mấy người lính đang dọn dẹp zombie.

Nhìn một số người may mắn sống sót đeo balo leo lên xe quân đội. Bạch Nhực Oánh bĩu môi, không phải cô cho rằng người của JF không tốt, nhưng có ánh sáng sẽ có bóng tối. Mặt trời cũng không thể chiếu đến từng ngóc ngách, có một số chuyện không cách nào tránh được. Chẳng qua, cô và người nhà không muốn cả đời trôi giạt khắp nơi, mọi người tập trung một chỗ, tuy khu an toàn vẫn chưa hoàn thiện nhưng vẫn tốt hơn một mình bên ngoài nhiều. Nhớ đến việc sau này zombie biến đi, Bạch Nhực Oánh quyết định vẫn nên nghe theo ý kiến người nhà.

Bạch Nhực Oánh không nhìn nữa, rút thần thức về, cũng may quân đội đã tiêu diệt zombie xung quanh, cho nên trong lúc nhất thời sẽ không có zombie tới đây. Khi nhìn thấy bóng xe quân đội, cả nhà đều nhất trí quyết định trước tiên cứ đi theo quân đội, sau đó, Bạch Nhực Oánh lái xe về phía đó.

"Xin chào, mọi người là cư dân thành phố X sao? Trong xe còn mấy người may mắn sống sót? Chúng tôi là bộ đội XX." Khi Bạch Nhực Oánh dừng xe cách chỗ đóng quân của họ gần mười mét, một người lính gần xe họ lại, nhìn về phía cô rồi hỏi, đứng cạnh anh ta có một sĩ quan. Sĩ quan kia nhìn xe hàng một lượt, rồi nhìn người bên trong xe, rất sạch sẽ. Anh ta cau mày lại.

Tuy bây giờ là tận thế, nhưng có rất nhiều người trốn trong nhà không dám ra khỏi cửa, nhưng nhìn mấy người trung niên trước mặt, không chỉ an toàn ngồi trong xe còn không hề hoảng sợ. Hơn nữa xe của họ vẫn rất sạch sẽ, điều này khiến sĩ quan kia rất nghi hoặc. Dù sao thì zombie vừa xuất hiện, người bình thường nhìn thấy đầu tiên là sợ hãi chạy trốn. Nhưng người trong xe này thì không giống vậy, lại nhìn chất liệu của xe hàng, rất đặc biệt, khá chắc chắn.

"Chúng tôi là người may mắn còn sống sót, bởi vì nghe thấy radio nên chúng tôi mới đến nơi này tập hợp." Nhìn thấy người của quân đội, ông Hình nghiêm mặt nói. Trước đây đụng phải zombie, bị máu của chúng bám lên xe rất khó rửa, nên ông Bạch đã dùng dị năng hệ thủy rửa sạch xe. Sĩ quan kia mơ hồ có thể cảm thấy trên người Hình có một loại khí chất từng trải nơi chiến trường. Sau đó anh ta cũng bình thường trở lại, nhìn thế nào thì vị này chắc là thủ trưởng đã từng được nhắc đến. "Thủ trưởng, chào ngài, tôi là sĩ quan bộ đội XX, nhiệm vụ của chúng tôi là dẫn người còn sống sót đến nơi an toàn, xin hỏi trong xe chỉ có bốn người còn sống phải không?"

"Chúng tôi tới đây chính là vì điều này, trong xe chỉ có bốn người chúng tôi." Nghe sĩ quan kia hỏi, ông Hình trả lời.

"Vậy thì tốt, thủ trưởng, ngài và mọi người cần phải đăng ký." Nhìn sĩ quan kia lấy sổ tay ra, trang đầu tiên có một mục đặc biệt, là dị năng khác thường ư? Người nhà họ Bạch nhìn nhau, trực tiếp bỏ qua. Nhận lấy sổ ghi chép, thấy khoản năng lực đặc biệt trống rỗng, sĩ quan nói mấy câu khách sáo rồi giao lại cho binh lính bên cạnh, còn anh ta thì đi về phía một chiếc xe khác đang dừng.

"Tên tôi là Lý Hoan, đại khái là chiều nay chúng ta sẽ xuất phát, lúc này những nơi xung quanh đều rất nguy hiểm, mong mọi người đừng đi loạn. Mọi người có phương tiện giao thông, đến lúc đó không cần ngồi xe của chúng tôi, chỉ cần theo phía sau xe là được rồi." Nghe binh lính tên Lý Hoan kia nói, người nhà họ Bạch gật đầu.

Sau khi nói xong, anh ta nhìn Bạch Nhực Oánh, nhưng khi bắt gặp ánh mắt của cô thì giống như bị hút hồn. Anh ta đỏ mặt, vội vàng thu lại ánh mắt: "Cô... Cô lái xe đến bên kia nghỉ ngơi, tôi còn phải đi xem nhưng người khác nữa." Nói xong anh ta giống như chạy trốn mà rời khỏi hiện trường.

Nhìn theo bóng dáng người lính nhỏ, Bạch Nhực Oánh âm thầm mỉm cười trong lòng.

Dừng xe ở nơi được chỉ định, Bạch Nhực Oánh vội vàng trở lại buồng xe, cô âm thầm thả thần thức ra. Nhìn bốn phía không có ai chú ý đến nơi này, thì lấy một ít bánh quy, lap xường, và nước uống bỏ vào túi đeo lưng, lại đặt một số chăn và các loại lương thực vào buồng xe. Nhìn Bạch Nhực Oánh suy nghĩ chu đáo như thế, mọi người âm thầm gật đầu một cái. Đậu xe xong, người nhà họ Bạch ngoài trừ mẹ cô thì tất cả đều xuống xe, họ muốn nhìn tình hình xung quanh một chút, thuận tiện đi vệ sinh, còn cô thì dựa vào xe nhìn những người cách đó không xa.

Zombie xung quanh đã bị tiêu diệt, vì mùi máu tươi có khả năng hấp dẫn zombie đến nên những thi thể của zombie đều bị đốt trụi. Dần dà, nơi đó đã tập trung không ít người, ánh mắt của họ đổ dồn, có người xúc động đến rơi nước mắt, có người chật vật không thể chịu được, có người lại lớn tiếng mắng chửi. "Đồng chí bộ đội, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao vợ của tôi lại biến thành quái vật?"

"Các người làm ăn thế nào không biết, đóng thuế nuôi các người được lợi gì chứ? Tại sao không đến sớm một chút giúp tôi, nếu như vậy chồng của tôi cũng sẽ không..."

"Sao các người lại giết ba mẹ tôi, tại sao chứ, họ chỉ bị bệnh thôi mà..."

Nhìn cảnh tượng ảm ỹ nào nhiệt, Bạch Nhược Oánh cau mày lại. Hiện trường nào nhiệt ớn ả, lúc này sĩ quan chỉ huy cao nhất xuất hiện, đứng trước mặt mọi người: “Xin mọi người yên lặng một chút, hãy nghe tôi nói, tâm tình của mọi người tôi đều hiểu. Nhưng mà hôm nay, xảy ra tai họa như vậy, mọi người cũng đã nhìn thấy, có một số việc chúng tôi cũng là bất đắc dĩ. Mọi người cũng đã phát hiện, những người đó, trước đây là người thân, bạn bè của chúng ta, nhưng hôm nay họ đã không còn là người. Lời tôi nói, có thể sẽ khiến mọi người khó chịu, nhưng nhìn tình trạng của họ đi, đã biến thành quái vật chỉ biết ăn thịt người, lãnh đạo của chúng tôi gọi họ là zombie. Dù vậy khi đối mặt với tình huống như thế này xin mọi người hãy yên tâm, chính phủ sẽ không bỏ rơi mọi người. Quốc gia phái chúng tôi đến, cũng đã chứng minh đất nước sẽ không bỏ rơi bất kỳ con dân nào của mình. Bây giờ tôi sẽ đưa mọi người đến nơi an toàn, còn ở đó JF đã dọn dẹp thỏa đáng, sẽ không có zombie. Nên mọi người có thể yên tâm mà sống, các quốc gia trên thế giới đang nghiên cứu kháng thể và thuốc đặc trị chống lại virus zombie, khi đó tất cả đều sẽ khôi phục lại như ban đầu.”

Nghe sĩ quan kia nói, Bạch Nhược Oánh bĩu môi khinh thường, chẳng qua lời anh ta nói trong lúc này vẫn có hiệu quả. Dù sao đã nhìn lâu như vậy, bọn họ cũng chỉ phát tiết cảm xúc bất mãn trong lòng ra ngoài một chút. Cũng sẽ không có hành động nào quá khích, tuy phần lớn còn kháng nghị nhưng giọng nói đã nhỏ đi rất nhiều.

"Được rồi, bây giờ mọi người có xe thì lên xe, chịu khó nghỉ ngơi một chút, đợi ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, sớm lên đường." Nhìn quân chúng không kích động như ban nãy nữa, sĩ quan kia nói. Mọi người giải tán, trở về chỗ của mình, tay ôm túi đồ, bên trong có đồ ăn và vật dụng có ít, quan sát về mặt của họ, sau khi sự phẫn nộ bị đè xuống, thứ còn lại chỉ có sự mê mẩn. Máy chiếc xe quân dụng sắp hàng bốn phía, tạo thành một vòng bảo hộ, phía trước đoàn xe còn có binh sĩ cầm súng. Nhìn những người lính này, đám người bên trong cảm thấy an toàn không ít. Vào trong xe rồi ngồi xuống, Bạch Nhược Oánh nhắm mắt lại, cô thả thần thức ra ngoài quan sát bốn phía, làm người khác tưởng cô đã ngủ.

"Các anh nói, thế giới này ra sao rồi hả?"

"Không biết, không phải là tận thế thôi ư."

"Ai biết được, haizz, trước đây tôi có thấy một tin tức giống như vậy, chuyện nhắc đến cũng có chút tương đồng, nhưng tôi lại mắng người ta."

"Anh cũng thấy đấy, tôi cũng vậy, lúc ấy còn mắng người kia là ngu ngốc nữa."

"Tôi cũng thế, mắng người ta nhàn rồi sinh việc."

"Thật trùng hợp, các anh đều thấy sao, tôi cũng vậy, tôi còn muốn dự trữ lương thực, những cái khác lại không để ý nhiều."

Nghe mấy người trẻ tuổi riu rít nói chuyện, cô nhớ lại chính mình đã đăng tin tức đó, đúng là thế giới này rất nhỏ. Cô không nghe tiếp nữa, nhưng vẫn quan sát tình hình xung quanh như cũ. Có lẽ do được quân đội bảo vệ, mà tinh thần mọi người dần bình tĩnh lại, trừ những người bị thương do mất đi người thân trong tận thế, thì những người khác đều yên tĩnh hơn. Ông Bạch và ông Hình cũng đã lên xe, mọi người ăn chút đồ, sắc trời cũng dần tối. Thấy binh sĩ chung quanh, mọi người cũng tự tìm chỗ rồi nghỉ ngơi.

Ông bà Bạch và ông Hình cũng đã vào buồng xe, cô không đi theo, mà kéo chiếc ghế phía sau ghế lái xe ra, tạo thành một cái giường rồi nằm lên. Trong nháy mắt, ý thức của cô đã đi vào không gian, nhìn trong không gian vườn trái sum xuê, rau dưa xanh mát, còn đám gà, vịt, heo bò, nếu như đây chính là thế giới hiện thực thì tốt quá. Bạch Nhược Oánh nghĩ thầm, nhưng những ngày tháng ấy đã là quá khứ, ngấm ánh trắng sáng giữa bầu trời, đột nhiên cô cảm thấy rất cô độc. Tại sao không gian này chỉ có mình cô mới có thể đi vào? Nghĩ như vậy, Bạch Nhược Oánh ngồi xuống, nhắm mắt lại rồi từ từ hấp thụ linh khí trong không gian.

Thần thức của cô trở lại thực tại, nhìn về phía người nhà đang ngủ say trong buồng xe, cô mỉm cười rồi ngủ thiếp đi.

Trời dần sáng lên, Bạch Nhược Oánh mở cửa bước xuống xe, kể từ khi có không gian, cô thường ở gần người bên trong, uống nước suối, tinh thần cũng ngày càng tốt lên. Nhìn ba mẹ, và ông Hình, tinh thần của họ cũng như vậy, giống như trẻ lại không ít tuổi, cô rất vui vẻ, bởi vì người nhà đều khỏe mạnh. Chỉ cần người nhà bình an, đối với cô cái gì cũng không quan trọng, về phần Lý Hiến Nghiêu, cô sẽ giết hắn, trả thù hân. Chẳng qua bây giờ trả thù hân thì có hơi sớm, đợi đến khi gặp lại hân, khiến hân mất đi thứ gì đó, không phải như vậy càng tốt hơn sao.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Editor: Mai Tuyết Văn

Lúc này, có một cô gái trẻ chú ý đến Bạch Nhược Oánh. Ánh nắng buổi sớm chiếu lên người cô, khiến cô gái đột nhiên có cảm giác, hiện tại không giống tận thế. Thiếu nữ trước mắt kia, giống như một đóa sen trắng muốt, thánh khiết và bình yên, một thiếu nữ như thế làm cô gái nhỏ rất ghen tỵ, cô đi về phía Bạch Nhược Oánh.

Cảm thấy có người đến gần, Bạch Nhược Oánh nhìn đối phương một chút, tuổi tác vẫn chưa đầy hai mươi, người mặc váy, còn mang giày cao gót. Nhưng bây giờ nhìn lại, vẫn có chút nhếch nhác, cô gái trẻ này khiến người khác cảm thấy rất kiêu ngạo. Đúng thế, trong tình hình bây giờ mà cô còn mặc

váy, đi giày cao gót, chú ý về ngoài, loại phụ nữ như thế, trong lòng Bạch Nhục Oánh cũng không thích.

"Này, tôi là Vương San San, sao da của cô đẹp thế, dùng mỹ phẩm hiệu gì vậy? "

Mới sáng sớm đã cảm nhận được ánh mắt của cô gái trẻ nhìn Bạch Nhục Oánh, là ánh mắt ganh tỵ, nhìn không vừa mắt. Vừa nhìn đã biết trước khi tận thế, cô ta chính là một thiên kim đại tiểu thư, một cô gái được chiều chuộng đến kiêu ngạo. Hoàn cảnh này còn dùng giọng điệu chất vấn hỏi Bạch Nhục Oánh về vấn đề chăm sóc da. Người như thế, đầu óc có bệnh mà, nghĩ như thế cô xoay người muốn rời đi, cô không thích loại người như vậy.

Thấy Bạch Nhục Oánh không để ý đến mình, cô gái tức giận, chưa từng có ai đối xử với cô như vậy!

"Này, cô bị điếc à, bản tiểu thư nói chuyện với cô đấy, cô muốn đi đâu hả?"

Nghe cô gái kia nói thế, Bạch Nhục Oánh đột nhiên cảm thấy rất muốn cười, cô ta không bị thần kinh chứ? Nhìn Bạch Nhục Oánh vẫn không để ý tới mình như cũ, "Này, cô đứng lại, bản tiểu thư hỏi cô đấy?"

Cô gái tức giận gọi Bạch Nhục Oánh lại, ngày trước ai dám đối xử với cô như vậy chứ. Kẽ nào biết thân phận của cô, không phải cả ngày đều vậy quay cô sao, tìm cách muốn nịnh nọt cô ta, nghĩ như thế cô càng thêm tức giận.

"Cô đứng lại đó cho tôi! Anh, anh cho người bắt cô ta lại!" Cô gái kêu lên, lúc này một người đàn ông đi tới, anh ta nhìn thấy Bạch Nhục Oánh, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc: "San San, sao thế?" Chàng trai xoa đầu cô gái nhỏ, cung chiều hỏi.

"Anh nhìn cô ta đi, em nói chuyện với cô ta, nhưng cô ta lại làm như không thấy em, tức chết em rồi." Cô gái tức giận trả lời.

Bạch Nhục Oánh nghe cô gái nói, bắt đầu dĩ than thở trong lòng, haizz

"Không nên làm loạn nữa, San San." Nghe em gái nói như thế, anh ta xin lỗi Bạch Nhục Oánh, "Vị tiểu thư này, thật xin lỗi, em gái của tôi không hiểu chuyện, xin cô đừng để bụng..." Anh ta còn chưa nói hết.

Bạch Nhục Oánh quay đầu lại nhìn chàng trai kia một cái, rồi xoay đi trong tích tắc. Hai anh em họ cùng ngẩn người, đôi mắt rất đẹp. "Kính áp tròng của em cũng không đẹp bằng ánh mắt của cô ta." Vương San càng thêm ghen tỵ trong lòng.

"Đúng là rất đẹp, làm người khác muốn sa vào." Chàng trai nghĩ thầm.

Không để ý đến sự kinh ngạc trong mắt hai người, Bạch Nhục Oánh rời đi lần nữa. Anh ta cảm thấy thật là đáng tiếc, còn chưa kịp làm quen với cô. Vương San San còn muốn nói tiếp, đột nhiên mọi người cảm thấy mặt đất rung lắc từng trận.

Bạch Nhục Oánh nhanh chóng chạy về phía xe nhà mình, lên xe đánh thức người nhà, cả đoàn người hỗn loạn, chẳng qua chỉ trong thoáng chốc rung lắc đã dừng lại.

Khi cảm thấy mặt đất không còn rung chuyển nữa, lúc này mọi người mới an tâm trở lại. Bọn họ đều nhìn ra ngoài xe, muốn biết đã xảy chuyện gì.

"Không ổn!" Đột nhiên Bạch Nhục Oánh thầm kêu một tiếng.

"Chúng ta đi mau!" Bạch Nhục Oánh nói với người nhà một tiếng, sau đó lái xe đi trước, chân đạp ga đi về phía thành phố bên cạnh, mở đường ra ngoài. Có một số người nhìn thấy xe của họ cũng đi theo, còn một vài người ngồi trong xe tải quân đội vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Các anh đang làm cái gì vậy? Muốn đi đâu hả!" Lúc này, một người lính phát hiện điều khác thường, anh ta vội vã hét lớn.

Bạch Nhục Oánh không nghe thấy binh sĩ kia nói gì, cô vẫn lái xe, ngay cả người nhà cô cũng không hiểu. Chỉ nhìn thấy Bạch Nhục Oánh nghiêm túc thì không hỏi nhiều, theo sau xe của cô chính là xe của hai anh em vừa mới gặp, và những chiếc xe của người khác.

Binh lính trấn an người dân đang náo loạn, sau đó tiếp nhận báo cáo, sĩ quan chỉ huy nhìn lại, phát hiện xe của lão thủ trưởng và một số người đã rời đi. Anh ta vội vã để người lại coi chừng trên xe, sau đó dẫn theo một tiểu đội đuổi theo Bạch Nhục Oánh.

Vừa lúc đó, đột nhiên cả vùng đất lại rung lắc dữ dội, lối đi trước xe đã xuất hiện một vết nứt. Sau đó càng ngày càng lan rộng, mặt đất lung lay mãnh liệt, khiến các khe nứt xuất hiện càng nhiều, toàn bộ mặt đất giống như bị nứt ra.

Nhìn tình cảnh như thế, người bên trong xe hét lớn, đều nhảy xuống, chen lấn chạy ra ngoài, sĩ quan quay đầu nhìn, nhất thời toát mồ hôi lạnh. Anh ta nhìn chiếc xe mình đang đuổi theo, cũng nhanh chóng lái xe mang binh lính chạy theo thật nhanh.

Khe nứt trên mặt đất xuất hiện càng nhiều, rất nhiều tòa nhà bị sụp, có người chạy không kịp, ngã xuống bị tòa nhà chôn vùi. Còn có rất nhiều người kêu cứu, bị rơi vào khe nứt, những chiếc xe quân dụng liệu mạng đạp ga chạy thoát, nhưng vẫn có một số ít kẹt lại trong khe nứt.

Bạch Nhục Oánh lái xe phía trước, dù không quay đầu lại cũng có thể nhìn thấy tất cả chuyện phía sau. Trước đó cô đã thả phanh ra, cả một vùng đất chấn động phía sau, cô đột nhiên cảm thấy chút biến động trước mặt rất nguy hiểm, nên vội vàng lái xe rời đi.

Xe trước mặt đang chạy, phía sau xe cũng kịch liệt đuổi theo, chiếc xe của cô vốn là đang chạy hết tốc độ. Đột nhiên trong lòng chột dạ dao động, cô chột dạ dừng lại. Những người lái xe phía sau thấy cô đã dừng lại cũng không hề để ý đến, vẫn lái xe như cũ, xông lên phía trước, chỉ sợ tai họa phía sau đuổi tới.

Nhìn Bạch Nhược Oánh dừng xe, hai anh em bọn họ cũng dừng lại, Vương San San còn oán trách mấy tiếng.

Người không có xe phía sau cũng liều mạng chạy, bọn họ thấy xe dừng lại cũng không thèm để ý. Phía sau nguy hiểm sắp đến, bọn họ vẫn phải chạy thôi, sau đó không lâu từ phía trước truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Mấy người Bạch Nhược Oánh nhìn lên trước, đúng là máu tanh một mảnh, thì ra Bạch Nhược Oánh vừa chạy vừa quan sát, nhìn thấy cách đó không xa có một bầy zombie đang chạy đến. Bọn chúng bị tiếng động và mùi vị của những người này hấp dẫn mà tới, cho nên mấy người chạy đầu tiên bắt hạnh gặp zombie. Kêu lên vài tiếng thảm thiết, đến khi không còn tiếng động, người chạy lên phía trước cũng không còn ai sống sót. Có mấy người không tiếp cận zombie quá gần nhìn thấy cảnh này vội vàng sợ hãi trở lại, zombie cũng theo bọn họ mà đến.

"Anh, chúng ta làm sao bây giờ?" Vương San San nhìn cảnh phía trước run lên cảm cấp.

Anh ta cau mày lại, sắc mặt trắng bệch, không trả lời câu hỏi của em gái.

"Trời ơi, cái gì vậy."

"Sao lại nhiều thế này."

"Phía sau vẫn còn sụp lún, trước mặt lại có zombie đáng sợ tiến đến, làm sao bây giờ?"

Mọi người huyền não, khiến Bạch Nhược Oánh cau mày, nhìn bầy zombie trước mặt, cô cũng đang nghĩ cách, làm thế nào đây?

Nhìn zombie càng tiến gần, Bạch Nhược Oánh vẫn còn đang suy nghĩ nên làm thế nào, đúng lúc ấy thì: "Tất cả binh sĩ, đưa vũ khí trong tay nhắm về phía trước, chỉ có thể bắn trúng đầu, không thể bắn tay chân, nổ súng!" Nghe thấy giọng nói của sĩ quan chỉ huy, Bạch Nhược Oánh thả lỏng xuống, tại sao cô lại quên mất còn có quân đội phía sau chứ? Tiếp theo tiếng súng nổ vang lên.

"Á, đám quái vật này, chính chúng mày đã giết vợ tao, đám khốn nạn chúng mày, tao muốn giết sạch chúng bay."

Người đàn ông nhìn zombie trước mặt, cảm xúc chợt bộc phát, hắn ta nhớ đến người vợ mình yêu thương hết mực, bị đám quái vật trước mắt này ăn thịt. Trong mắt hắn đầy lửa giận, "Àm!" Hắn ta ngậy ngậy cả người, người đàn ông bên cạnh cũng ngậy người, Bạch Nhược Oánh nghe thấy tiếng động nhìn sang. Thì ra hắn ta đã thức tỉnh dị năng hệ hỏa, vừa rồi hắn ta ném một quả cầu lửa về phía zombie, khiến một con bị đốt trụi.

Hắn ta giống như biết mình có năng lực, cũng không kinh hoàng bao lâu, sau đó đã phóng tiếp một quả cầu lửa vào zombie. Người bên cạnh hắn, hâm mộ có, sợ hãi có, đổi lại thành người khác chắc cũng không thể như anh ta, chắc chỉ run rẩy, sợ hãi hét lớn rồi chặt lấy nhau.

Đám zombie bị quân đội bắn hạ, tiêu diệt được hơn phân nửa. Nhìn số ít còn lại, phía sau chấn động vẫn không dừng.

"Tình hình bây giờ không ổn, zombie va vào xe của chúng ta sẽ không tạo thành trở ngại quá lớn, chúng ta xông về phía trước."

Tiếng súng dần dần nhỏ đi, có nhiều người không có súng đạn, nhìn tình hình phía trước, cũng có nhiều người nghĩ giống cô. Bọn họ đều lên xe khởi động máy, chuẩn bị lao đi, người không có xe thì lên xe của quân đội.

Ngoài xe máu tươi một mảnh, rốt cuộc mọi người cũng vượt qua được lũ zombie, chạy về phía thành phố. Mà lúc này động đất cũng đã ngừng lại, còn mấy con zombie chưa bị tiêu diệt, hoặc là tay chân của chúng cũng dễ bị rơi vào khe nứt.

Sĩ quan chỉ huy đứng từ xa, nhìn lại nơi vừa xảy ra tai họa, hắn thở dài. Hôm nay bên cạnh hắn chỉ còn lại hơn mười người, phần lớn đều tử nạn trong động đất. Bên trong xe quân đội còn có chút thức ăn và vũ khí, sau đó hắn nhìn người dân nhếch nhác sau lưng, hóa ra hơn trăm con người giờ cũng chỉ còn mười mấy.

Nhìn thấy Bạch Nhược Oánh một mình xuống xe, chàng trai kia đi tới: "Xin chào, em gái của tôi không hiểu chuyện, mong cô đừng để bụng, tôi là Vương Vĩ Quang, con trai của thị trưởng thành phố S. Còn đây là em gái của tôi Vương San San, rất hân hạnh được biết cô, bây giờ chúng ta coi như là cùng chung hoạn nạn vượt qua khó khăn. Về sau đến được thành phố S, nếu có gì cần chúng tôi nhất định sẽ giúp đỡ hết sức." Sau khi nói xong, anh ta lập tức mang em gái rời đi.

"Tiểu Oánh, chuyện gì vậy?" Nhìn thấy có người đi về phía con gái của mình, nói gì đó, ông Bạch quan tâm hỏi.

"Không có việc gì, ba." Nghĩ tới lời người kia nói không giải thích được, cô cũng không thèm để ý.

"Hiện tại, xin mọi người xem xét bản thân và người bên cạnh có bị thương hay không, hay có bị zombie cào trúng, hoặc là bị cắn không. Mong mọi người giúp nhau kiểm tra một chút, lấy thể an toàn." Đúng lúc này, giọng nói của sĩ quan chỉ huy truyền đến. Nghe thấy thế, mọi người đều nhìn lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

"Sau tai họa lần này tin rằng ai cũng hiểu, virus zombie có thể lây lan, zombie chỉ biết ăn thịt người, nếu bị chúng cắn phải hoặc bị thương, trong vòng hai giờ người đó sẽ trở thành zombie. Để đảm bảo an toàn cho mọi người, xin hãy nghiêm túc kiểm tra từng giấu giếm."

Mọi người vốn còn đang muốn kiểm tra lẫn nhau, nhưng khi nghe sĩ quan kia nói xong đều không tự chủ được mà đứng cách xa người bên cạnh.

Bạch Nhược Oánh khinh thường trong lòng, nhìn dáng vẻ của sĩ quan kia cô biết anh ta đã sớm phát hiện ra tình hình hiện nay, tuy nhiên vẫn còn cố gắng giấu diếm mọi người.

"Anh không bị zombie làm bị thương đúng không?" Sĩ quan nhìn người đã phát ra câu hỏi.

Anh ta nghe sĩ quan hỏi thì cúi đầu, kiểm tra toàn thân một lần, xác định không có bất kỳ vết thương nào mới lắc đầu một.

"Chàng trai à, để tránh những chuyện không may nên chúng tôi sẽ cách ly anh trong hai giờ, cũng vì nghĩ cho an toàn của mọi người, hy vọng anh hiểu cho."

"Được thôi." Chàng trai gật đầu.

"Anh ta, anh ta bị thương." Trong lúc này, có một cô gái hét lên, chỉ vào chàng trai bên cạnh.

"Em... em... tôi... Không phải, là do tôi bị ngã, nên bị thương, không phải do zombie cắn trúng." Anh ta không dám tin nhìn cô gái, đây chính là người anh ta yêu thương âm thầm bảo vệ sao?

"Ai biết có phải anh bị zombie cắn trúng hay không, anh cũng đi cách ly đi, ngộ nhờ biến thành zombie cũng đừng lây cho tôi."

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng tàn nhẫn của cô gái, chàng trai khiếp sợ trong lòng, anh nhìn những người xung quanh đang nhanh chóng lùi xa khỏi anh mấy mét. Chàng trai tức giận đi ra một bên, sau đó có mấy người bị thương, đều bị cô lập, trong đó còn có vài người lính.

Sĩ quan hạ lệnh cho binh sĩ canh giữ những người bị cách ly ở nơi cách đây mấy mét, nếu có hiện tượng kỳ lạ thì lập tức nổ súng.

Bạch Nhược Oánh không quan tâm chuyện của người khác.

Lúc này có hai người bị cách ly, chuẩn bị rời đi.

"Hai người muốn đi đâu?" Trong lúc họ đang rời đi thì có người phát hiện ra.

"Chúng tôi trở về lấy xe, tự mình rời đi. Không muốn ở chỗ này lãng phí thời gian với các người." Nói xong họ xoay người rời đi.

"Đứng lại, không được nhúc nhích, hai tiếng còn chưa hết, hai người cứ rời đi như vậy. Ai biết được có trở thành zombie hay không?" Đúng lúc ấy, một binh sĩ bị thương gọi hai người lại, bấy giờ mọi người đều nhìn về phía họ.

"Đứng vậy, hai giờ còn chưa qua, ai mà biết được hai người có trở thành zombie rồi quay đầu đối phó chúng tôi hay không?"

"Đứng vậy, đứng vậy."

"Muốn đi cũng phải đợi hai tiếng sau hãy đi, chúng tôi không thể giữ lại nguy cơ tiềm ẩn. Đây anh lính, nếu bọn họ không nghe lời, muốn rời khỏi đây, các anh cứ nổ súng bắn chết họ đi."

"Đứng vậy, rất có thể họ đã bị zombie cắn trúng, sợ khi biến thành zombie sẽ bị giết, nên mới muốn rời đi trước."

Nghe lời nói của những kẻ không bị thương, một câu kia vừa dứt, người đàn ông vừa muốn rời đi cau mày lại.

"Được, chúng tôi sẽ chờ hết hai tiếng." Nhưng khi nhìn thấy hòng súng đen ngòm, và những khuôn mặt tức giận của đám người chung quanh. Cuối cùng anh ta cũng không còn cách nào khác, ngoài việc ngồi xuống chờ đợi.

Bạch Nhược Oánh không để ý đến chuyện xảy ra bên này, cô đang nhìn về phía cô gái khi nãy. Nếu cô nhớ không nhầm, thì cô ta chính là người đã tố giác người yêu của mình bị thương. Ha ha, phụ nữ thông minh sẽ đi tìm núi để dựa, cô ta biết năng lực của người yêu mình không mạnh, không bảo vệ được cô ta, chẳng phải cô ta sẽ chịu thiệt rồi ư.

Chẳng qua, hình như cô ta vẫn chưa phát hiện ra, người yêu của mình đã thức tỉnh dị năng rồi. Cô ăn cứ vào tinh thần lực do đối phương phát ra mà phán đoán, hình như anh ta là dị năng giả hệ sức mạnh.

Nhìn cô ta đang nói cười ngọt ngào với gã đàn ông cao lớn cường tráng đứng bên cạnh. Rồi lại nhìn chàng trai bị cô ta tố giác, vẻ mặt của anh ta khi bị cách ly rất phẫn nộ và khổ sở.

Rõ ràng cô ta biết gã đàn ông cường tráng bên cạnh mình bị thương, nhưng cô ta lại nói người yêu mình bị thương trước. Sau đó tự mình kiểm tra gã kia,

có ý bỏ qua vết thương của gã, điều đó khiến tên kia nhìn cô ta mấy lần. Ha ha, có ý tứ, rất tốt, rất nhanh sẽ có kịch hay để xem rồi.

Thời gian trôi qua từng chút một, người của hai bên cũng cách nhau rất xa, nếu bên nào xảy ra biến dị, bên kia cũng không đến mức bị thương ngay lập tức. Trời dần tối, Bạch Nhược Oánh vẫn nhìn đôi nam nữ đối diện kia. Lúc này, cô ta vẫn riu riu rít nói như cũ, còn về mặt của tên kia thì càng ngày càng cứng ngắc.

"Được, đã đến giờ, thu súng." Sĩ quan ra lệnh một tiếng, ngay sau đó: "A!" Một tiếng hét thảm thiết vang lên, chỉ nhìn thấy trong bóng đêm mờ mịt, một người đàn ông ôm lấy một cô gái, cuồn cuộn cắn lên cổ cô ta. Nếu là trước kia, đây sẽ là một màn mập mờ đến cỡ nào, nhưng ngày hôm nay, nhìn tên kia cắn lên da thịt trên cổ cô gái, nhai nuốt xuống bụng mình, ặc, đúng là buồn nôn.

Mấy người bị thương đang cách ly lại không có chuyện gì, nhưng phía đối diện lại xảy ra việc như vậy. Binh sĩ tỏ ra rất lúng túng, anh ta móc súng bắn nát đầu gã đàn ông kia, rồi bắn cô gái bên cạnh, sau đó chạy sang một bên rồi ngồi bệt xuống.

"Hôm nay, khi nhìn thấy zombie, mẹ phát hiện tốc độ của chúng hình như rất nhanh." Bà Bạch nói. Nghe mẹ nói vậy, cô biết zombie đã tiến hóa.

"Tình huống hiện nay, chúng ta có phải đi cùng bọn họ nữa không?" Nghe bà Bạch hỏi, ông Bạch cũng chạy mày, ông cũng phát hiện ra điều này, vừa mới bắt đầu còn cho là ảo giác của chính mình, không nghĩ đến vợ ông cũng nhận ra.

"Chúng ta tự mình đi thôi, trực tiếp tới thành phố B, nơi đó là thủ đô của đất nước, anh nghĩ căn cứ ở nơi đó phải hoàn thiện đầu tiên." Ông Hình nói thế, cô gật đầu một. Đúng rồi, đời trước cô chưa từng đến thành phố B. Nhưng lúc ở các khu an toàn khác có nghe nói qua, thành phố B là nơi khôi phục nhanh nhất, vũ khí cũng hoàn thiện tốt nhất. Tuy thế, lúc đó cô lại nghĩ tự mình đi thành phố B nói ra dễ như vậy sao?

Trời vừa sáng, nhìn những người già yếu bên cạnh, sĩ quan cau mày lại, lúc này Bạch Nhược Oánh lại chạy về phía anh ta.

Nhìn người thiếu nữ trước mắt, Lãnh Nhược Vũ cả kinh trong lòng, trước đây anh ta không hề chú ý đến cô ấy. Nhưng hôm nay vừa nhìn lại phát hiện ra thiếu nữ trước mắt, mang dáng vẻ thanh tú, còn đôi mắt kia giống như có thể hút hồn người khác vậy.

"Xin chào, có chuyện gì."

"Chúng tôi quyết định tự mình đi, nên đến từ biệt anh." Nói xong cô không nói gì thêm nữa, đi về phía xe nhà mình. Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của cô, trong lòng anh ta không biết nên trả lời thế nào, chỉ gật đầu một: "Lên đường thuận lợi, chúc các cô may mắn." Anh ta sẽ không ép buộc mọi người nhất định phải đi cùng mình, mỗi người đều có tự do, cho dù là ở cuối thời cũng vậy.

Con đường tiến về phía thành phố S đã bị sụp, Bạch Nhược Oánh chỉ có thể lái xe vòng qua thành phố, đi một đường khác. Nhìn thành phố vốn phồn hoa rực rỡ, hôm nay lại một khoảng điêu tàn, đường phố vốn náo nhiệt, nay một người sống cũng không có, khắp nơi đều là xác người vương vãi. Bạch Nhược Oánh cảm thán trong lòng, đúng lúc này, đột nhiên ngoài cửa sổ vang lên tiếng thét chói tai của một cô gái.

"Mọi người nhìn kia!" Sau đó bà Bạch trừng to hai mắt nhìn người đàn ông đang lái chiếc xe mô tô, nhanh chóng thoát ra từ giữa đám zombie. Phía sau xe của anh ta, còn có một cô gái tóc dài, nhìn dáng vẻ rất xinh đẹp. Anh ta lái xe không tốt lắm, cho nên từ xa nhìn lại, bọn họ tránh né hết sức khó khăn.

"Chúng ta đi cứu bọn họ thôi." Nhìn tình cảnh ấy, tình mẫu tử của bà Bạch trỗi dậy, cô đành phải dừng xe nơi khoảng đất sạch sẽ phía. Xe vừa mới dừng lại, chiếc mô tô phía sau cũng đuổi đến, anh ta thắng gấp, từ trên xe nhảy xuống, sau đó xoay người bế cô gái xuống xe. Sải bước đi về xe chở hàng, nhìn người một nhà trước mắt, cô gái xinh đẹp kia còn níu chặt lấy cánh tay của anh ta, vừa nhìn đã biết cô ấy còn chưa kịp hồi phục tinh thần sau hoảng sợ vừa rồi.

"Tên tôi là Trình Vĩ, cảm ơn mọi người." Chàng trai tự giới thiệu tên mình, diện mạo của anh ta rất tuấn tú, cảm kích chào hỏi người nhà họ Bạch. Anh ta mang theo cô gái lên buồng xe phía sau, thiếu nữ tìm chỗ ngồi xuống, anh ta không nghĩ rằng bên trong buồng xe hàng còn có mấy cửa sổ. Cửa sổ này mở từ bên trong, phía ngoài cửa sổ bằng sắt, nếu bên trong không mở thì sẽ không nhận ra, anh ta mở cửa sổ ra, trong nháy mắt buồng xe sáng hơn rất nhiều.

Bà Bạch cầm lấy một ít thức ăn đưa cho hai người, cô gái kia rưng rưng cảm ơn.

Nhìn zombie vây xung quanh, cô đạp ga lái xe thẳng ra ngoài.

"Sao hai người lại ở đây? Vì sao vẫn còn ở lại thành phố này?" Ông Bạch hỏi chàng trai.

"Chúng tôi vốn muốn đi tìm nơi đóng quân của quân đội, nhưng còn chưa kịp tới đó thì đã xảy ra động đất. Vất vả lắm động đất mới dừng, chúng tôi lại gặp phải zombie, đúng rồi, mọi người có nhìn thấy quân đội không?"

"Bọn họ ở bên kia, hai người muốn đến đó ư, lại ngược đường với chúng tôi." Nghe ông Bạch nói, chàng trai suy nghĩ một chút: "Vậy mọi người định đi đâu?"

"Chúng tôi chuẩn bị đến thành phố C, xem thử người thân có còn ở đó hay không?" Ông Bạch trả lời chàng trai.

"Được rồi, tôi không có vướng bận ai, nhưng Tiểu Vũ lại là người thành phố C. Mọi người có thể dẫn chúng tôi đi thành phố C không?" Nghe anh ta nói thế, cô gái liếc nhìn chàng trai một, rồi lại tiếp tục ăn thức ăn trên tay.

Bạch Nhược Oánh vừa lái xe vừa nhìn phía ngoài cửa sổ, zombie khiến người khác kinh sợ lắc lư không mục đích ở khắp ngõ nhỏ phố lớn, xương trắng

và máu tươi khắp nơi...

Cũng may, chỉ có một nửa thành phố xảy ra động đất, nhưng bởi vì ảnh hưởng của nó mà đường đi vẫn có rất nhiều trở ngại. Rốt cuộc cô cũng lái xe vượt qua được những khó khăn kia, sắp đến ngoại ô cuối cùng đường đi cũng thông thoáng, lúc này cách đó không xa có một trạm dừng chân đỗ xăng thu hút sự chú ý của mọi người

"Hiện tại xăng trong xe không nhiều lắm, với thức ăn cũng không còn dư. Ở đó có một khu ăn uống, đây cũng là ngoại ô, người cũng không có nhiều, tin rằng zombie cũng không nhiều lắm. Bây giờ, chúng ta đến đó trước, lấy nhiều thức ăn và xăng một chút." Bạch Nhược Oánh nói xong lái xe qua, dĩ nhiên là trong không gian của cô và mẹ đã có đủ rồi, nhưng bây giờ trong xe có thêm hai người lạ, cái gì cũng nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Khi bọn họ đến nơi, thì phát hiện cửa lớn của khu ăn uống đã bị khóa từ bên trong, chẳng lẽ còn có người sống sót?

Bọn họ nhìn nhau, chàng trai tiến lên gõ cửa: "Bên trong có ai không?" Vừa mới bắt đầu gọi không có người đáp lại, nhưng không lâu sau, cô đã nghe có người bên trong siêu thị đáp lại: "Các người là người sao?" Là một giọng nữ.

"Đúng, chúng tôi mới lái xe từ trong thành phố đến." Trình Vĩ trả lời.

Không lâu sau, cửa siêu thị mở ra, lộ ra một cô gái nhỏ nhắn, khuôn mặt trắng bệch, một cô gái xinh đẹp động lòng người. Cô ăn mặc rất phong phanh, còn rất hấp dẫn, khi cô gái mở cửa nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn, nước mắt của cô liền chảy xuống: "Thật đáng sợ, cũng may, còn có người đến."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 28

Editor: Mai Tuyết Vân

Trước tiên, mọi người tiến vào khu ăn uống, thì mới biết cô gái này tên là Phương Di.

Cô vốn là con gái của ông chủ siêu thị, khi mất thế vì ba cô phát sốt nhập viện, nên cô mới đến đây, tạm thời quản lý nơi này. Sau khi Phương Di đến đây, bởi vì không thích sống và làm việc ở đây, nên đã cho nhân viên nghỉ mấy ngày, còn chuẩn bị gọi bạn bè đến đây tụ họp.

Vậy mà, cô còn chưa đợi được bạn, đã nhận được điện thoại, nói có người cần người, ăn thịt người, sau đó cô lại xem TV, mới biết chuyện gì đang xảy ra, bởi vì sợ hãi nên cô mới trực tiếp khóa cửa lại.

Ở trong siêu thị lâu như vậy, cô lại không thấy một ai, may mắn là nơi đây có đủ thức ăn cho cô. Cứ như vậy, cô đợi từng ngày cuối cùng cũng có người đến.

Sau khi thương lượng với mọi người, kết quả cuối cùng, cô gái đồng ý chia thức ăn với họ, nhưng họ phải dẫn cô theo, cô không muốn sống một mình ở chỗ này.

Mọi người hỏi cô muốn đi đâu, có muốn đi tìm ba mình hay không. Nhưng Phương Di bủi môi, tỏ ý không đi, ba cô có thể đã biến thành zombie rồi. Đầu tiên cô muốn đi theo xe, khi nào đến thành phố rồi lại nói.

Nghe cô gái nói thế, Bạch Nhược Oánh tỏ ý không sao cả, người nhà họ Bạch cũng như vậy, chỉ cô gái bên cạnh Trình Vĩ, Tiểu Vũ, là không vui vẻ gì. Bởi vì cô cảm nhận được, ánh mắt không phù hợp của cô gái kia nhìn Trình Vĩ.

Sau đó Bạch Nhược Oánh đỗ xăng đầy xe, lại lấy thêm vài thùng xăng bỏ vào trong xe. Mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi ở đây một đêm cho khỏe, ngày thứ hai lại xuất phát.

Không phải cô không nhìn ra ánh mắt của Phương Di với Trình Vĩ, nhưng mà đây là thời đại máu tanh đen tối, phụ nữ chỉ là phái yếu, hay bị kỳ thị. Nếu không có đàn ông bảo vệ, phụ nữ sẽ chỉ là thức ăn trong miệng zombie, huống chi dáng vẻ của chàng trai này không tệ.

Chỉ là tất cả những chuyện này không có liên quan đến cô, đời trước cô như vậy đã đủ rồi, đời này cô cũng không muốn dựa vào đàn ông để sinh tồn.

Ngày thứ hai, mọi người đeo balo, mang tất cả thức ăn bỏ vào xe chở hàng, Trình Vĩ cũng tìm được vũ khí tiện tay ở đây. Trong lúc mọi người chuẩn bị ra cửa, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng động cơ xe truyền đến. Mọi người đều nhìn ra ngoài, chỉ thấy một người đàn ông nhếch nhác, lái một chiếc xe nhỏ cũ kỹ, tiến về phía này.

Nhìn dáng vẻ đầu bù tóc rối của anh ta, ngoại trừ mẹ con Bạch Nhược Oánh thì hai cô gái còn lại đều cau mày.

"Rốt cuộc đến khu ăn uống rồi, đổ một ít xăng, từ thuận thể lấy thêm chút đồ ăn." Nghe được giọng nói của anh ta, Bạch Nhược Oánh nhìn kỹ lại, hóa ra là người quen. Đây không phải là người cô đã gọi điện thông báo đối phương nên cẩn thận sao. Bạn học Lưu Minh, người này đời trước còn từng cứu

cô một mạng đấy.

"Ah, thì ra nơi này còn người à, chào mọi người, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy người sống. Mọi người không chứ, trong thành phố rất dọa người, nhiều zombie như thế. Quả nhiên là phiên bản hiện thực của phim mối nguy hiểm ngày X mà. Đúng rồi, tôi là Luru Minh, mọi người cứ gọi là Tiểu Minh là được, à, cô gái xinh đẹp này có chút quen mắt này." Từ lúc mới bước xuống xe, anh ta liền cau mày theo thói quen, cuối cùng anh ta nhìn thấy Bạch Nhược Oánh, cảm thấy Bạch Nhược Oánh có chút quen mắt.

"À, tôi nhớ ra rồi, cậu là bạn học trường XX với tôi, Bạch Nhược Oánh."

Nhìn người gọi mình hai tiếng bạn học, cô không còn gì để nói.

"Xin chào, Luru Minh."

"Thật sự là cậu sao, Bạch Nhược Oánh." Nghe tiếng cô gái trả lời, anh ta vui mừng chạy đến: "Tớ thật sự phải cảm ơn cậu, khi cậu gọi điện cho tớ, tớ còn đang ngủ, may mà có cậu, tớ mới không ra khỏi cửa. Ha ha, không hổ danh là bạn học cũ, ngồi cùng một bàn với tớ, tớ còn đang nghĩ ngày đó là ai đã gọi điện cho tớ, thì ra là cậu, cảm ơn, cảm ơn. Đúng rồi, mọi người muốn đi đâu vậy?"

"Thành phố C, cậu chuẩn bị đi đâu?"

"Tớ? Tớ cũng không biết, cậu cũng biết từ nhỏ tớ đã lớn lên cùng với bà nội, mấy năm trước bà nội cũng đã qua đời rồi. Cho nên tớ không còn vương bận, chẳng qua xe của cậu rất tốt, cậu có thể mang tớ theo không, tớ cũng có thể giết zombie đấy." Luru Minh sợ cô không tin, còn cố tình xắn tay áo lên.

Im lặng nhìn hành động của Luru Minh, trán Bạch Nhược Oánh đổ đầy mồ hôi, "Được rồi, không cần phô bày, lên xe thôi."

Sau đó, trong sự không vui của hai cô gái, Luru Minh leo lên xe.

"Woa, nơi đây đúng là lợi hại, thật giỏi mà, Bạch Nhược Oánh cậu thật trâu bò, xe này làm thế nào vậy, đúng là lợi hại. Tớ cũng muốn có một cái, tồn không ít tiền đâu, nhìn xem chút này, còn có cả cửa sổ, xe chở hàng có cửa sổ, cậu nói xem, cậu nói tớ nghe xem, ha ha ha, quá trâu bò..." Nghe lời nói của Luru Minh, hai cô gái bên kia dịch ra xa, không muốn chạm vào con hàng khác người này.

Bạch Nhược Oánh nghe Luru Minh nói, cười khở một cái rồi thay ca lái xe với ông Hình, bên tay lái phụ là ông bà Bạch, sau đó cô thờ dài, haizz!

Xe chạy trên đường với tốc độ cao, nhìn về phía xe, ông Hình dừng xe lại.

Người bên trong phát hiện xe đã ngừng lại, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó mọi người đều kinh ngạc há miệng.

"Trời ạ, đây mới thật sự là giao thông tắc nghẽn mà." Lần này Luru Minh nói rất đúng, xem ra, từ đầu đã có người lái xe trên xa lộ, muốn rời khỏi thành phố này. Nhưng không nghĩ rằng người bên cạnh mình lại biến thành zombie, sau đó đâm xe liên hoàn, rồi tắc nghẽn ở đây.

Nhìn đồng xe bỏ không trước mặt, lại nhìn đám zombie không mắt đang lượn quanh phía xa: "Con đường này chúng ta không thể đi được nữa, xem ra chỉ có thể đi đường khác mà thôi." Giọng nói của Bạch Nhược Oánh thức tỉnh mọi người, lúc này, cũng không có ai phản đối.

Nghĩ tới việc đi đường khác sẽ phải đi qua một xóm nhỏ, như vậy sẽ gặp nguy hiểm như trước. Nhưng khi nhìn cảnh trước mặt, xe của họ vốn không thể qua được, nghĩ đến đây mọi người đều an tĩnh ngồi trong xe.

Đêm đen dần buông xuống, Bạch Nhược Oánh lái xe hàng đi càng nhanh, đây là một con đường nhỏ vắng vẻ, ngoài trừ ánh trăng thì không có một tia sáng nào. Cô đã uống nước suốt trong không gian, lúc này cô vẫn còn rất tỉnh táo, mà ở buồng xe phía sau, mọi người đều đắp chăn bông mềm mại, ngủ rất thoải mái. Xung quanh ngoại trừ tiếng động cơ xe của họ thì hoàn toàn yên tĩnh, cả đoạn đường giống như trước đây, yên tĩnh không hề có chuyện gì xảy ra cả.

Cô vừa lái xe, vừa nhìn đồng hồ, hóa ra trong lúc cô không để ý thì trời đã ứng sáng rồi. Bạch Nhược Oánh thờ dài một hơi, dừng xe lại, quyết định nhắm mắt dưỡng thần.

Giờ phút này, trong lòng Bạch Nhược Oánh có hàng vạn suy nghĩ, nhớ lại những chuyện đã xảy ra mấy ngày qua. Lại nghĩ đến tình hình thế giới bây giờ, trận động đất ngày đó, hóa ra hiện tại có rất nhiều thứ không giống với những việc cô đã trải qua ở kiếp trước. Như vậy thì ngoại trừ việc cô biết nhiều điều bên ngoài hơn một chút, thì cũng đã không còn ưu thế của kẻ sống lại.

Nhớ ngày hôm đó, cô gái vì sự an toàn bản thân, mà bán đứng người yêu đã bảo vệ mình, Bạch Nhược Oánh mỉm cười khinh bỉ.

Con người vốn ích kỷ, chẳng qua khi ở xã hội văn minh, còn một ít phép tắc gò bó. Nhưng mặt thế không giống vậy, ngay khi mặt thế vừa bắt đầu đã có một số người lộ ra bản chất thật. Đây chỉ mới kết khởi đầu của mặt thế, bây giờ mặc dù zombie rất đáng sợ, nhưng sau này ở thời tận thế đã không còn bất cứ điều gì ràng buộc, vậy thì đáng sợ nhất không phải là zombie nữa rồi.

Bạch Nhược Oánh đang suy nghĩ thì đột nhiên mở mắt ra, cô nhìn đằng trước rồi hét lớn: "Mau dậy thôi, có cái gì đó đang đến."

Nghe được giọng nói của cô, mọi người mơ màng mở mắt, họ còn chưa kịp tỉnh ngủ, ngáp một cái thật to, khoe miệng của Luru Minh còn có vệt nước miếng khả nghi.

"Chết tiệt, bọn chúng tới đây vì cái gì, tại sao lại nhiều như vậy?" Cô cau mày, nhỏ giọng mắng.

Mọi người nhìn bên ngoài, không có gì cả, bọn họ nghi hoặc nhìn về phía cô.

Cảm giác thứ ở phía xa cách mình càng lúc càng gần, cô chau mày lại, mặc dù xe hàng của cô rất kiên cố, nhưng sợ là chỉ chống đỡ được một lúc. Răng của những thứ kia rất lợi hại, xem như toàn xe gia cố sắt thép, còn bánh xe thì sao đây.

"Đóng kỹ cửa sổ!" Bạch Nhựt Oánh vừa nói vừa nổ máy, chuẩn bị rời đi, vì cô dùng thần thức cảm ứng được, ở phía xa kia có một đám zombie chuột. Ở phía trước bọn chúng có mấy người đang chạy, vừa nhìn đã biết bọn chúng do đám người này dẫn đến.

Zombie thú ở tận thế đáng sợ nhất chính là cả một đàn, động tác của chúng nhanh nhẹn, hàm răng và móng vuốt sắc bén. Còn mang virus zombie, nếu như người bị chúng bắt được, cứ như vậy từng mảng da thịt sẽ bị chúng hung hăng cắn xé. Đến cuối cùng, nếu như có may mắn sống sót trừ miệng của chúng, thì họ cũng sẽ trở thành zombie mà thôi.

Cô dùng thần thức dò xét, đàn zombie chuột đã rất gần chỗ cô, bọn chúng vẫn đuổi theo đám người phía trước, có một số kẻ đã bỏ mạng trong miệng chúng rồi. Dần dần, khi đám zombie chuột và mấy người kia đến nơi cô có thể thấy bằng mắt, thì cô đã khởi động xe chạy đi, lúc này mọi người mới thấy rõ đám lỗ nhỏ đen đen ấy.

Vừa muốn lái xe chạy đi, thì đột nhiên cô ngăn người, Bạch Nhựt Oánh nhìn về phía người chạy đầu tiên kia. Bóng dáng cao lớn anh tuấn mang theo vài phần nhếch nhác, cô cảm thấy trái tim mình như muốn nhảy ra ngoài.

"Tiểu Oánh, Tiểu Oánh?" Nhìn thấy Bạch Nhựt Oánh đang ngăn người, bà Bạch đẩy nhẹ cô một cái, rồi lại nhìn về phía mấy người đang liều mạng chạy đến chỗ mình, bà Bạch lại xoay sang nhìn cô.

Bạch Nhựt Oánh bị mẹ đẩy mấy cái, rốt cuộc lấy lại tinh thần, phản ứng kịp thời. Nhìn thấy ý tứ trong đôi mắt của mẹ, cuối cùng đành bắt đầu đi đạp chân ga, trong nháy mắt đã lái xe lao ra ngoài. Tất nhiên xe của cô lao về phía mấy người đang bị bầy zombie chuột truy đuổi kia. Xe hàng đã được đặc biệt gia cố thép chịu lực, cộng thêm tiếng động cơ khiến mấy người đang chạy trốn phát hiện ra, hơn nữa ở nơi này ban đêm rất yên tĩnh.

Nhìn thấy hành động của Bạch Nhựt Oánh, người trong buồng xe đều hiểu cô muốn làm gì, Lưu Minh suy nghĩ một chút rồi ngồi xuống tay lái phụ.

"Nhựt Oánh, thật ra thì tớ có dị năng, là hệ băng. Lát nữa cậu lái xe đến gần mấy người kia, tớ sẽ cố gắng hết sức dựng một bức tường băng phía sau bọn họ. Mặc dù không thể nói là chịu được bao lâu, nhưng tớ nghĩ cũng đủ để mấy người họ lên xe."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Nghe Lưu Minh nói, cuối cùng Bạch Nhựt Oánh cũng biết làm thế nào Lưu Minh có thể sống sót tại tận thế rồi. Chẳng qua vì sao đời trước anh ta không có dị năng, có thể là có nhưng cô lại không biết. Kiếp trước chính anh vì cứu người mà chết, kiếp này anh vẫn không thay đổi cũng như thế. Đã qua hai kiếp người anh chỉ làm cùng một chuyện, không hề có sự do dự.

"Được rồi." Bạch Nhựt Oánh lái xe về phía họ, lúc này Lưu Minh sử dụng toàn bộ tinh thần lực, dựng nên một bức tường băng sau lưng những người đang chạy trốn đằng xa. Mặc dù không dày lắm, nhưng cũng tranh thủ cho Bạch Nhựt Oánh được một chút thời gian.

Khi bức tường băng vừa thành hình, trong nháy mắt Bạch Nhựt Oánh đã lái xe đến trước mặt mấy người kia, cô nói: "Lên xe!" Zombie chuột bị bức tường băng ngăn cản, chúng rất tức giận đập thẳng vào bức tường băng.

Bọn họ chợt nhìn thấy xe của Bạch Nhựt Oánh xuất hiện sừng sốt một chút nhưng vẫn phản ứng rất nhanh. Mở cửa xe vội vàng trèo lên, lúc này bức tường băng cũng vừa nứt ra, Bạch Nhựt Oánh tăng tốc độ, lái xe cách xe nơi này, Lưu Minh mệt mỏi nằm trên băng ghế.

"Hừ hừ, cảm ơn, cảm ơn mọi người đã cứu chúng tôi, học học, đây là cái gì vậy, học học, sao lại đáng sợ thế này?"

Lúc này không có ai nói chuyện, Bạch Nhựt Oánh vẫn đang lái xe, người trong buồng xe vẫn đang hoảng sợ, trong xe còn có ba người đàn ông thờ hồng học. Cuối cùng cũng thoát khỏi zombie chuột, Bạch Nhựt Oánh thở phào nhẹ nhõm, cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía gương chiếu hậu. Khi cô nhìn rõ khuôn mặt của bọn họ, cảm giác đau đớn chợt ập đến. Không phải cô đau lòng vì bọn họ, mà bởi vì họ khiến cô nhớ đến một chuyện.

Chẳng qua cô vẫn giữ thần sắc bình tĩnh, lái xe như bình thường, khi ông Bạch và cô đổi ca, Bạch Nhựt Oánh trở lại buồng xe, nằm xuống nhắm mắt lại. Thần thức của Bạch Nhựt Oánh tiến vào không gian, cô ngồi dưới đất, hai tay ôm lấy đầu gối, nước mắt chảy ra từ khóe mi rơi xuống mặt đất.

Trời không biết đã sáng từ lúc nào, Bạch Nhựt Oánh cũng đã thức dậy. "Cảm ơn mọi người đã cứu chúng tôi..." Nhìn đằng xa, ông Bạch và ông Hình đang nói chuyện với anh ta, Bạch Nhựt Oánh không đến gần.

"Tiểu Oánh, con làm sao vậy, có phải khó chịu ở chỗ nào không?" Nhìn thấy phản ứng và sắc mặt của con gái có chút khác thường, bà Bạch quan tâm hỏi.

"Không có gì, mẹ đừng lo lắng." Thấy ánh mắt quan tâm của mẹ, Bạch Nhược Oánh không nói gì, cô không muốn khiến mẹ mình lo lắng.

Khi anh ta và ba cô nói chuyện xong, nhìn thấy cô thì gật đầu chào một rồi đi, sau khi anh ta đi rồi, Bạch Nhược Oánh mới đi về phía ông Bạch. "Chàng trai này không tệ." Ông Bạch gật đầu nói, "Cái gì không tệ." Nghe chồng mình nói gì đó không tệ, bà Bạch hỏi lại.

"Không có việc gì, anh nói chàng trai vừa rồi. Đúng rồi, bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào đây?"

"Trước mắt chúng ta cứ đến thành phố C, để những người muốn rời đi lại, sau đó chúng ta trực tiếp đến thành phố B, ba thấy làm vậy được không?" Nhìn thấy vẻ mặt của ba mình, Bạch Nhược Oánh có chút nghi ngờ. "Ba muốn đi xem ông nội con thế nào." Suy nghĩ rất lâu, cuối cùng ba cô cũng lên tiếng.

"Ông nội?" Nghe ba mình nhắc đến ông nội, Bạch Nhược Oánh kinh ngạc hỏi, đến tận bây giờ cô còn không biết mình có ông nội. Bạch Nhược Oánh vẫn cho rằng ông bà nội cô đã sớm qua đời, "Chồng à!" Bà Bạch đến bên cạnh ông, nắm lấy bàn tay của ông Bạch.

Thì ra ông Bạch sinh ra trong một thế gia (gia đình nhiều đời làm quan), ông là con thứ hai trong nhà, phía trên ông còn có anh trai có thể giúp ông nội quản lý công ty. Phía dưới còn có em trai út được ông nội cưng chiều, còn ông lại là con giữa, không giỏi giang giống con trưởng, cũng không khiến người yêu mến như con út. Cho nên nội cô đối với ông Bạch luôn bình thường, đến khi ông Bạch không để ý đến nghiệp nhà binh của gia đình và gặp gỡ bà Bạch.

Xuất thân của mẹ cô rất bình thường, nhưng lại dịu dàng lương thiện, hai người vừa gặp đã yêu. Nhưng ông nội cô lại không đồng ý với cuộc hôn nhân này, nên ba mẹ cô bỏ trốn, còn cắt đứt liên lạc với người nhà. Nghe ba cô nói xong, Bạch Nhược Oánh so sánh trong lòng, đột nhiên rất muốn cười, bởi vì cô đã từng làm chuyện giống như vậy.

Hỏi địa chỉ nhà ông nội rõ ràng, Bạch Nhược Oánh không có ý gì khác, ông Hình cũng giống như vậy, về phần những người khác, muốn đi thì đi cùng nhau, không muốn thì mỗi người một ngả. Trên xe còn có hai cô gái, nhìn thấy dị năng của Lưu Minh thì rất kinh ngạc, nhất là Phương Di, khi cô ta nhìn thấy Lưu Minh sử dụng dị năng, hai mắt lập tức phát sáng. Sau đó lại nhìn thấy chàng trai vừa được cứu, trông đáng vẻ của anh ta, đó mới là đàn ông chứ. Phương Di cảm thán trong lòng, anh ta đẹp trai hơn tất cả những người đàn ông mà cô từng gặp, còn khí chất kia nữa, vừa nhìn đã biết là người làm nên chuyện lớn.

Nhưng cô ta còn chưa phát động thể tấn công, thì anh ta đã đi mất, không còn cách nào khác cô chỉ có thể nhìn về phía Lưu Minh. Nhưng từ khi bắt đầu lên xe, Lưu Minh vẫn để khuôn mặt mặt bầm đầy bụi bẩn khiến cô ta thật sự nuốt không trôi. Còn so với người đàn ông tên Trình Vĩ bên cạnh, đúng là không có cách nào so sánh được, cần nhắc hết thảy, Phương Di vẫn chọn sẽ sống bên cạnh Trình Vĩ. Mặc dù bên cạnh hẳn ta có một cô gái, nhưng mà bông hoa yếu mềm ấy vốn không phải đối thủ của cô ta. Thấy Trình Vĩ luôn lén lút nhìn vòng một của mình, cô ta cố ý kéo thấp cổ áo xuống để lộ một chút ngực, trong lòng cô ta thậm chí tính toán.

Nhớ đến địa chỉ nhà ông nội, Bạch Nhược Oánh mỉm cười trong lòng, bởi vì cũng chính nơi đó Lý Hiến Nghiêu đã thức tỉnh dị năng. Lý Hiến Nghiêu, chúng ta sẽ gặp lại nhau rất nhanh thôi, hy vọng hẳn vẫn sẽ đến chỗ đó. Lái xe suốt dọc đường, ông Hình khá quen thuộc với con đường này, nên vẫn luôn do ông cầm lái. Còn những người đang ở trong buồng xe, Phương Di luôn thừa dịp Ngải Tiểu Vũ không chú ý mà dùng bộ ngực đầy đặn va chạm vào Trình Vĩ, tất cả những điều đó cô đều nhìn thấy.

Sắc trời dần tối, mặc dù là mùa hè nhưng khi mở cửa sổ buồng xe ra thì không hề nóng nực. Trước đó ở chỗ Phương Di lấy được rất nhiều thứ, cho nên bây giờ mọi người cũng không lo lắng về vấn đề thức ăn. Không lâu sau xe ngừng lại: "Buổi tối quá yên tĩnh, tiếng động cơ và ánh đèn xe sợ rằng sẽ kéo zombie đến. Nên mọi người nghỉ ngơi tại chỗ chút đi."

Nghe ông Bạch nói, mọi người không có ý kiến, có người nói muốn đi vệ sinh, có người lại bảo muốn đi vận động thư giãn gân cốt một chút. Trời cũng không quá tối, nên mọi người đều lập tức tách nhau ra sinh hoạt. Gần đây mọi người luôn phải ăn những đồ ăn khô cứng, ông bà Bạch lấy ra một chiếc nồi đã cất từ trước, ông Hình canh chừng, còn ông Bạch thì thừa lúc mọi người không chú ý dùng dị năng rót nước vào trong nồi.

Không có đồ ăn ngon, nhưng có thì vẫn còn hơn không, nấu chút đồ nóng, đối với mọi người mà nói đều là chuyện tốt. Bạch Nhược Oánh dùng thần thức quan sát khu vực xung quanh không có nguy hiểm gì, cũng đồng ý với cách làm của ba mẹ.

Không biết có phải tác dụng của suối nước trong không gian hay không mà nhu cầu bài tiết chất thải trong cơ thể của nhà họ Bạch rất ít. Lưu Minh cảm thấy không thoải mái, anh ta ôm bụng vội vàng chạy xuống xe. Không lâu sau nước sôi lên, bà Bạch gọi mọi người đến ăn mì, họ đều trở lại.

Ban đêm yên tĩnh, tính an toàn của xe chở hàng rất cao, cho nên mọi người đều an tâm ngủ, lúc này Bạch Nhược Oánh lại nghe một tiếng động. Có một người nhẹ nhàng từ trong xe ra ngoài, sau đó có thêm một người nữa. Người luôn thấy rõ ràng là Bạch Nhược Oánh thì không cần kể đến, thế nhưng tiếng động kia lại làm Lưu Minh thức giấc.

"Haizz. Tôi muốn đi vệ sinh." Nói xong, Lưu Minh mở mành đi ra ngoài. Con hàng gốc này, Bạch Nhược Oánh cảm thán trong lòng. Cô không để ý đến bọn họ nữa mà tiếp tục nghỉ ngơi, không lâu sau đó cô lại bắt được một cảm giác, Bạch Nhược Oánh mở thần thức lần theo cảm giác kia. Đột nhiên cô nhìn thấy một dáng người thô tục đang đứng trong bụi cỏ, nhìn lên cái gì đó ở phía trước, trông bộ dáng rất cẩn trọng.

Con hàng này không phải Lưu Minh sao? Nhìn dáng vẻ có lẽ đã đi vệ sinh xong, nhưng anh ta đang nhìn cái gì vậy, đáng vẻ còn bí ối đến thế. Mà từ phía xe, có tiếng động không rõ ràng truyền đến.

Hiện tại thần thức của Bạch Nhược Oánh chỉ có thể mở rộng đến 50m, xa hơn nữa thì không được. Cô nhìn sang chỉ thấy Phuong Di toàn thân trần truồng nằm trên cỏ, cô ta nâng cao cặp mông trắng như tuyết. Phía sau cô ta, là Trình Vĩ, lúc này quần của hắn còn chưa kéo xuống hết vẫn mắc lại trên chân. Hắn ở đằng sau lưng Phuong Di mạnh mẽ chạy nước rút, một tay Trình Vĩ hung hăng bắt lấy cặp mông trắng nõn của Phuong Di, quả thật vóc người của cô ta so với Ngải Tiểu Vũ thì đầy đặn hơn nhiều.

Cô ta nhét quần lót của mình vào trong miệng, khuôn mặt say mê, Phuong Di rên rỉ, độ dấn sát không chịu nổi rồi. Trình Vĩ dùng sức đánh mạnh lên mông cô ta: “Điểm ranh, cô đúng là lẳng lơ mà, kẹp chặt một chút.”

"Ừ, á." Phuong Di cắn đồ trong miệng, chỉ có thể rên rỉ trả lời.

Nhìn thấy cảnh này trong lòng Bạch Nhược Oánh cười lạnh, chuyện này cô đã đoán ra được. Chính cô cũng đã từng trải qua, nên nhìn thấy cảnh ấy cô cũng không có biểu cảm gì. Nhưng khi nhìn thấy Lưu Minh, con hàng bại não ấy, bộ dạng muốn nhìn lại không dám nhìn, dấn về vô đầu bút tai. Bạch Nhược Oánh lắc đầu một, mặc kệ anh ta nghĩ nhiều làm gì, cô rút thần thức về đúng là lẳng phỉ sức lực mà, rồi nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Không lâu sau, Lưu Minh trở lại xe, anh ta nhìn Ngải Tiểu Vũ một, bạn gái chính thức của Trình Vĩ vẫn còn ngủ say: “Bạn trai còn đang bị hồ ly tinh quyến rũ, cô còn có thể nằm ngủ ngon lành.” Suy nghĩ trong lòng như vậy, Lưu Minh trở lại chỗ ngủ của mình.

Sau đó, Trình Vĩ và Phuong Di cùng lên xe, trên mặt Phuong Di còn ửng hồng, cô ta còn đá lông nheo với Trình Vĩ, sau đó trở lại chỗ của mình. Còn Trình Vĩ cũng vậy, nhìn Ngải Tiểu Vũ đang ngủ say, nằm xuống bên cạnh cô gái...

Trong lòng Trình Vĩ nhớ lại tư vị vừa rồi, nhớ đến vóc người đầy đặn của Phuong Di rồi ôm lấy bạn gái của mình. Hai phong cách, hai phong vị, thật sự muốn làm người hưởng thụ thể nhân chi phúc mà, nghĩ như thế xong hắn đã ngủ mất.

Thật ra, chỗ bọn Bạch Nhược Oánh cách thành phố C không xa, ông Hình lại quen thuộc đường xá chọn con đường nhỏ vắng vẻ không có người mà đi. Lúc đi có gặp vài zombie đều bị xe hàng nghiền nát, Bạch Nhược Oánh than thở trong lòng, kiểu xe hàng này chắc chắn thật, rất nhanh mọi người đã đến được thành phố C.

Lời người dịch: Là phụ nữ phải độc lập và kiên cường, dù ở bất kỳ hoàn cảnh nào, đừng hạ thấp giá trị bản thân như Phuong Di. Tuy mỗi người một cách suy nghĩ cả hành xử nhưng chà đạp bản thân mình như cô gái này không đáng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 30

Editor: Mai Tuyết Vân

Thành phố C bị phá hủy không nghiêm trọng, hơn nữa ở cổng thành phố còn có hàng rào bảo vệ và quân đội canh phòng, xem ra thành phố C đã không còn giống như trước. Cô không vào thành phố, chỉ dừng lại trước cổng vào, để Trình Vĩ, Ngải Tiểu Vũ và cả Phuong Di xuống xe, bọn họ cầm theo ba túi bao lô, mang theo một nửa số thức ăn trong siêu thị của Phuong Di. Người nhà họ Bạch cũng không ngăn cản, còn những thứ khác xem như lộ phí. Bọn họ đều không xuống xe, bao gồm cả Lưu Minh, bởi vì họ có việc phải làm, cả nhà họ muốn đến nhà ông nội Bạch Nhược Oánh xem thế nào.

Xe đang chạy, nhưng Bạch Nhược Oánh cảm nhận được ba mình rất sốt ruột, cô biết ông Bạch lo lắng, nhưng tình hình thế nào cũng chỉ có thể đến đó mới rõ ràng được. Nhà họ Bạch là gia tộc giới thượng lưu, cho nên chỗ bọn họ ở là khu biệt thự độc lập, vậy mà hôm nay nơi này giống như mảnh đất chết. Một tiếng động cũng không có, vườn hoa vốn xinh đẹp nay lại một mảnh ngổn ngang tiêu điều. Trong sân chỉ có bốn con zombie, nhìn quần áo rách nát trên người, chắc là người giúp việc trong nhà...

Thấy tình hình trước mắt, ông Bạch nắm thật chặt tay vợ, ông không dám tưởng tượng ra, ba ông và các anh em mình hiện giờ ra sao. Nhìn ông như thế, Bạch Nhược Oánh lấy Đường đao ra, sải bước đi vào vườn hoa, một mình cô lao về phía bốn zombie. Bây giờ phản xạ của zombie cũng không còn chậm chạp nữa, nhưng zombie ở đây cho dù có phản ứng nhanh hơn nữa thì cũng không phải đối thủ của cô. Bốn con zombie phản kích, đều đánh về phía Bạch Nhược Oánh!

“Tiểu Oánh!” Bà Bạch che miệng nín thở, động tác của con gái làm bà giật mình, dù con gái bà có dị năng thì cũng chỉ là người bình thường, nếu bất cẩn một chút bị zombie cắn phải... Bạch Nhược Oánh chém một nhát, một con zombie ngã xuống, nhưng lúc này một con khác lại bổ nhào đến. Ông bà Bạch và Lưu Minh sợ hết hồn, đang chuẩn bị lên thì thân hình Bạch Nhược Oánh đã thoát một cái. Mọi người kinh ngạc, vì con zombie đã vô huyệt. Lúc này, họ mới nhớ ra con gái mình còn có dị năng tốc độ.

Bây giờ, Lưu Minh dùng ánh mắt sùng bái nhìn Bạch Nhược Oánh, lúc trước anh đã biết cô có dị năng sức mạnh, khi ấy anh còn cười cô. Vì anh tưởng tượng bộ dạng một cô gái nhỏ bé như Bạch Nhược Oánh có cơ bắp cuộn cuộn vác một cái búa lớn, còn cô thì lại không để ý đến con hàng ngốc này.

Thật ra Lưu Minh sớm đã nhìn thấy thanh Đường đao trên xe, anh cũng tỏ vẻ rất thích nó, nhưng Lưu Minh vẫn cho rằng nó là của ông Hình. Bởi vì tác phong nghiêm túc của ông Hình rất hợp với nó.

Vậy mà hôm nay, anh mới biết Đường đào là của cô, sau đó lại nhìn thấy bản lĩnh của Bạch Nhược Oánh. Lư Minh thật sự đã ghen tị thêm muốn, tại sao đị nặng của anh lại là hệ băng mà không phải như của Bạch Nhược Oánh vậy. Mạnh như thế mới đẹp trai, mới có tác phong của một hiệp khách, lúc này Lư Minh đang mơ mộng, chính anh cầm bảo đao trong tay, múa đao tạo ra cuồng phong.

Hình ảnh trong đầu Lư Minh lúc này, nếu bị Bạch Nhược Oánh thấy được, nhất định cô sẽ cảm thấy cảnh này rất quen. Đó không phải là kiếm khách bệnh thần kinh “Lệnh Hồ Xung” cô đã gặp ở bến xe sao. Bạch Nhược Oánh xoay người, Âm Huyết chém xuống, toàn bộ zombie đều ngã xuống đất. Nhìn cô mạnh mẽ ngang tàn, Lư Minh cắn răng nghiêng lợi một hồi, còn những người khác đều rất tự hào.

Tiêu diệt hết zombie trong vườn hoa, mọi người liền đi vào biệt thự, không nghĩ đến việc công biệt thự đã mở toang. Nhìn vệt máu đã khô ở cổng, mọi người đều chú tâm về phía trước, Bạch Nhược Oánh thả thần thức ra, phát hiện phía trên cầu thang có hai thi thể nằm trên mặt đất, mà trên thi thể còn có hai con zombie chuột. Xác người sớm đã bị gặm nhấm không ra hình dạng gì, hai con zombie chuột còn đang cắn xe ruột của xác chết, ăn uống ngon lành...

Trong biệt thự không có zombie, chỉ có xác chết, phía trên lầu thần thức của Bạch Nhược Oánh không dò xét được phạm vi xa như vậy, mọi người chỉ có thể lên đó tìm. Lúc này con zombie chuột nhìn thấy có người xuất hiện, đôi mắt màu đỏ chợt phát sáng, lao về phía bọn họ, mọi người kinh sợ, nhưng Lư Minh đã phóng một lưỡi dao băng ra, chém đứt con zombie chuột. Thấy động tác của Lư Minh, lúc này mọi người mới cảm thấy con hàng ngốc này cũng có chút hữu dụng.

Con zombie chuột còn lại lớn hơn rất nhiều, nhìn thấy đồng bọn chết rồi, nhe nanh múa vuốt, nhanh chóng lao về phía Lư Minh. Tốc độ của rất nhanh, làm cho người khác muốn tránh cũng không kịp, Lư Minh gạt mình sợ hãi.

"Khiên băng!"

Chỉ nghe Bạch Nhược Oánh hét một tiếng, Lư Minh cũng dựng một bức tường băng trước mặt, nhưng con zombie kia người to sức lớn, trực tiếp tông nát tường băng. Lúc này, Bạch Nhược Oánh vội vàng vùng Đường đào, chắn trước mặt Lư Minh, zombie chuột nhìn thấy Đường đào, giống như cảm thấy được nguy hiểm, nó thay đổi phương hướng tránh thoát.

Bạch Nhược Oánh nhìn con zombie chuột, nó đã biến đi, cô biết mình không thể để nó chạy mất, nếu không nó sẽ gọi bầy đàn đến rất đông.

Nghĩ như thế cô liền lách người đuổi theo con chuột, Đường đào trong tay chém đến, tốc độ không thể nhìn thấy bằng mắt thường, máu đen trào ra! Zombie chuột bị phanh thây làm hai, đột nhiên cô nhớ đến chút chuyện, Bạch Nhược Oánh dùng đao bỏ đầu con chuột, thậm chí nhìn thấy một thủy tinh thể màu đỏ, cô lấy thủy tinh thể, ném vào không gian. Chốc nữa cô sẽ nói với người nhà về việc này, sau đó cùng với mọi người lên lầu.

Bọn họ không nhìn thấy động tác của Bạch Nhược Oánh, nhưng vẫn tò mò tại sao cô lại muốn bỏ đầu zombie chuột. Lư Minh cũng rất muốn hỏi, nhưng ông Bạch sốt ruột muốn biết tình hình của người thân nên họ cũng không dám hỏi nhiều.

Đứng trước cửa phòng, Bạch Nhược Oánh nhìn về phía ba mẹ mình, thấy sắc mặt ông bà Bạch tái nhợt, nhìn chằm chằm vào cửa phòng ngủ trước mặt. Bạch Nhược Oánh thở dài một tiếng, cô dùng thần thức dò xét, nơi này không có ai cả, nghĩ thế cô đá văng cửa chính. Nhìn con gái đập mạnh cánh cửa, ông Bạch đã muốn nói gì đó, nhưng khi ông nhìn thấy trong phòng trống rỗng thì lại không nói gì.

Tìm khắp bên trong biệt thự, một người cũng không thấy, nhìn mọi thứ như thế giống như vốn dĩ không hề xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, như thế là sao? Bạch Nhược Oánh nhìn ba mình, ông Bạch thấy tình hình thế này, cười khổ một cái không nói gì, bà Bạch nắm lấy tay chồng, an ủi ông. Ông Hình thấy vậy, lui ra ngoài, trước khi đi ông còn lúi theo tên Lư Minh đang vô cùng nghi hoặc và Bạch Nhược Oánh ra khỏi phòng.

Xa xa cô nghe thấy: “Hôm có mưa sao băng, anh đã gọi điện cho ba, muốn thông báo cho ba biết tai họa sắp đến. Nhưng ba nghe thấy tiếng anh rồi cúp điện thoại, cuối cùng, ngay cả khi ba rời đi cũng không để anh biết...” Nghe thấy ba cô nói thế, Bạch Nhược Oánh vốn không có bất kỳ ấn tượng nào với người nhà họ Bạch lại sinh ra chán ghét.

Nhà họ Bạch còn có một ít đồ chưa mang đi, cô đi tới từng căn phòng, xem món gì có thể lấy thì ném vào không gian. Đột nhiên có một cảm giác vô hình giống như đang gọi cô vậy, Bạch Nhược Oánh lần theo cảm giác, chạy đến một căn phòng, đây chính là thư phòng. Có cảm giác dẫn dắt, đồng thời cô cũng cảm thấy Âm Huyết rất hưng phấn, kích động giống như lần đầu uống máu, Bạch Nhược Oánh đi đến kệ sách. Nhìn Âm Huyết không ngừng đung đưa, cô có cảm giác phía sau giá sách có thứ gì đó, là một kết sắt, nhưng cô lại không biết vị trí chính xác, hỏi ba cô sao? Ông nội cô ngay cả con trai ruột cũng không thích, sao có thể nói cho ông ấy nghe vị trí kết sắt chứ.

Bạch Nhược Oánh nhìn Âm Huyết trên tay mình một chút, chém một nhát, giá sách đổ nát lộ ra một cái kết sắt nhỏ trên tường. Cô dùng Âm Huyết cắt tủ, cửa sắt rớt xuống lộ ra đồ bên trong, là một khuyên tai hồng ngọc, bề mặt khuyên tai hình như có khắc một đóa sen đỏ.

Không biết vì sao khi cô vuốt ve huyền tai ngọc, trong lòng lại nổi lên một cảm xúc mơ hồ. Mặc kệ nó, có thể khiến Âm Huyết hưng phấn khẳng định nó là đồ tốt. Bạch Nhược Oánh ném khuyên tai ngọc vào không gian. Lúc này Âm Huyết đã rất kích động, trở lại bên trong cơ thể của cô. Bất ngờ vì ý muốn của Âm Huyết, chẳng qua hình như bản thân Âm Huyết cũng tự mình có ý thức. Không có chuyện gì nữa, Bạch Nhược Oánh tiếp tục thu gom đồ đạc, ông Hình và Lư Minh cũng đang tìm kiếm. Con hàng Lư Minh bây giờ giống như đang đi sưu tầm bảo vật, hưng phấn đến mức không biết làm sao.

"Bác Hình, bác nói xem trong biệt thự này có bảo tàng không?"

"Bác Hình, nghe nói những người có tiền đều có bảo tàng kỳ dị."

"Bác Hình, bác nói người nhà này có giấu đồ gì quý không?"

"Bác Hình, không biết bọn họ có mật thất hay hầm ngầm gì không, nên trong nuôi các người đẹp toàn cầu?"

"Bác Hình, bác nói xem nếu có người đẹp, nếu vậy không phải sẽ trở thành người đẹp zombie sao?"

"Bác Hình, bác nghĩ chúng ta có thể phát hiện ra vàng bạc gì không?"

"Bác Hình, vàng bạc sau này có thể sử dụng nữa không?"

"Bác Hình, trước đây xem ti vi, mấy công tử nhà giàu khoe của đều dùng tiền đốt thuốc, con cảm thấy bọn họ đúng là đại gia. Nhưng mà hôm nay, bác Hình, con cũng muốn dùng tiền lau mồ hôi, nhất định rất trâu bò, bác thấy thế nào? Nhưng con lại không muốn lên ti vi đâu."

"Bác Hình....."

Nhìn con hàng bại não ở trước mặt mình nhảy lên nhảy xuống, nghe xong lời nói của anh ta, ông Hình cảm thấy gân xanh trên trán mình giật giật. Trải qua một đêm nghỉ ngơi, tinh thần của mọi người đều rất tốt, tụ họp lại ở phòng khách bàn bạc kế hoạch.

"Không biết mọi người có phát hiện ra không, khi chúng ta gặp phải zombie và zombie chuột, so với ban đầu gặp chúng đã thay đổi rất nhiều. Động tác cũng linh hoạt hơn, ngay cả sức lực cũng tốt hơn nhiều. Zombie không có tư duy, chúng chỉ là cái xác không hồn, thế nhưng lần này zombie chuột lại khác. Giống như chúng biết được thế nào là gặp nguy hiểm, chúng trở nên thông minh hơn." Bạch Nhục Oánh ngồi trên ghế sofa, mở miệng nói.

"Không tốt, trước giờ sức của zombie đều lớn hơn chúng ta một chút, dù gặp phải vẫn có thể đối phó. Nhưng mà bây giờ ba cảm giác mỗi con zombie đều hơn người thường đến bốn năm lần. May mắn là chúng ta đã có tính toán, có thể tránh né hoặc lợi dụng các ưu thế và tiêu diệt chúng, nhưng nếu như con nói, không phải chúng cũng sẽ tiến hóa biết tư duy chứ? Vậy chúng ta thì sao, chúng ta làm thế nào đây?"

Nghe ba mình nói, Bạch Nhục Oánh nhớ đến thủy tinh thể mình nhặt được: "Đúng rồi, hôm nay con giết zombie chuột, tìm được thứ này." Nói xong cô lấy viên thủy tinh đó ra.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.